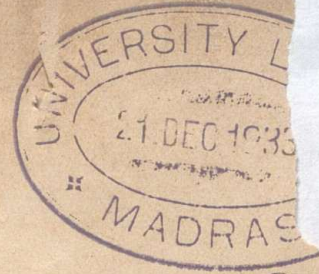

CONTENTS.

	PAGE.
1. Rare—A. B. Cooper...	1
2. The Madras University and the S. S. L. C. Curriculum —Principal A. V. K. Krishna Menon...	2
3. Charity on the Rail Road—P. S. Narayanan, Senior Intermediate	5
4. പ്രാർത്ഥന—കുട്ടമത്ത് കുനിയൂർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പ്.	7
5. മാസികാഗണം—സി. എൻ. എ. രാമശാസ്ത്രി എം. എ.	9
6. പത്മശാസ്താപം. കെ. എസ്സ് ജനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.	10
7. A Comedy in Three Acts—Miss Kamala Gopal Menon, B. A.	13
8. Mathematics and Religion —Rao Bahadur P. V. Seshu Aiyar, I. E. S. (Retd.)...	34
9. ഭാരതബാലൻതൻ കർമ്മശുദ്ധി. കെ. എം. സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.	37
10. എന്റെ വിവാഹം. പി. കുട്ടികുറുപ്പണിക്കർ, ജനിയർ വിദ്യാർത്ഥി...	41
11. ശിവന്റെ ശിരസ്സിലെ താരതമ്യം. കോണ്ടോട്ടേ കൃഷ്ണൻ നായർ.	48
12. In an Ideal World ...	50
13. The Political Institutions of the Nambutiris —K. V. Krishna Ayyar, M. A., L. T...	52
14. രാധയുടെ മൃതതി. എം. എസ്സ്. സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി...	56
15. ഭാഷാകവിത. പി. ടി. വി. പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.	58
16. മരിച്ച മനുവന്റെ മടക്കം—പി. പി. അനന്തനാരായണൻ, സീനിയർവിദ്യാർത്ഥി.	63
17. പാമ്പൻ—ടി. വി. പരമേശ്വരയ്യർ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി	66
18. The Girl I wish to-Marry	67
19. The Path of Duty—C. P. K. Taragan, B. A. (Hons.)	72
20. ഒരുമിയുടെ വിക്രമം—പി. കെ. ഏട്ടുനണ്ണിരാജാ	85
21. പുസ്തകപ്രസ്താവം	92
22. Our Competition Page...	94
23. Our Exchange List	96

Editors : { M. P. Sivadasa Menon, M. A.
T. V. Rayarappa Kurup, B. A., L. T.

NEW YORK

1

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

THE Zamorin's College Magazine

VOL. VI.

LONG TERM, 1933.

Nos. 1 & 2

Rare.

How rare it is to find a soul
Perfected in self-control,
Whose words are fruit of gentle thought
And ne'er with spite or venom fraught,
Whose deeds are such as can be given
The benediction of high heaven.

How rare it is to find a man
Who day by day does all he can,
At home, in business, in the streets,
To cheer and succour folk he meets,
And who would rather suffer loss
Than fail to share another's cross.

How rare it is to hear a word
Which cheers one like a singing bird,
To feel the clasp of hands that we
Are sure from selfish ends are free ;
And yet though rare as winter flowers,
Thank God these virtues can be ours.

—A. B. COOPER

in Tit-Bits.

The Madras University & The S. S. L. C. Curriculum.

(By Principal A. V. K. Krishna Menon.)

THE main difficulty in framing a suitable High school curriculum is, as matters stand at present, that the curriculum has to be acceptable to the Madras and Andhra Universities and has also to meet the needs of a course of useful secondary education. In fact, the revised S. S. L. C. Scheme of 1929 (revising the scheme of 1910) was the outcome of a compromise between the Government and the Madras University. A short history of the S. S. L. C. Scheme will make this clear and will not, therefore, be out of place here.

The old system of secondary education with the Matriculation Examination at the end of the school course was found very unsatisfactory and in 1903, a committee was appointed by the Government to improve the system and bring about a much-needed change. The Government stated in their order appointing the committee that "they wished to replace the Matriculation Examination by a School Final Examination which would serve both as an entrance test for the public service and as a final test for young men who were leaving school and who desired to enter a school for professional or technical training not connected with the University", that "the new examination should embrace a wider range of studies than the Matriculation Examination and guarantee not merely that a boy had passed a certain test but also that he had got through a definite course of study in a recognised school, conducting himself in a satisfactory manner" and that "the examination should be acceptable to the

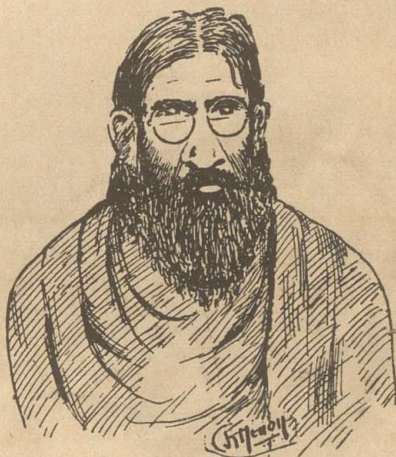
Madras University as a substitute for the Matriculation Examination".

The committee which consisted of eminent educationists drew up a scheme which, after approval by the Government, was accepted by the Madras University and was introduced in 1910. There were three groups of studies under this scheme, namely, *A group* consisting of English, a second language and Elementary Mathematics, *B group* consisting of History, Geography and Elementary Science and *C group* consisting of many subjects out of which two had to be selected by the student. This scheme was worked for a few years but failed to give satisfaction. One of its most glaring defects was early specialisation; another was the neglect of subjects like Elementary Science, History and Geography in which there was no examination.

In 1921, the Government appointed the Sir Venkataratnam Committee to look into the matter. A report was submitted but it was not acted upon.

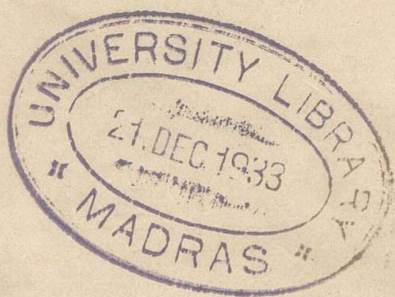
Another Committee, the Secondary Education Reorganisation Committee, went into the question but nothing came of its enquiry either.

It was then that the Madras University, alarmed at the unsatisfactory equipment of students entering the colleges, appointed a committee to consider the question of taking away the recognition given to the S. S. L. C. Examination as an entrance test and replacing it by its own Matriculation Examination. This ultimately led to a compromise between the University and the Government accord-

Principal A. V. K. KRISHNA MENON.

[The illustrations in this issue are by Mr. C. Kesava Menon,
an Old Boy. Our thanks and congratulations to him.]

ing to which the latter agreed to transfer the *B group* subjects (History, Geography and Elementary Science) into the *A group*. The scheme of 1910 was materially altered and the revised scheme came into force in 1929. Under this scheme which is now followed in our schools, there are three groups of studies, namely, *A group* consisting of English, a second language, Elementary Mathematics, Elementary Science, History and Geography, *B group* consisting of Manual training, Drawing etc., and *C group* consisting of many subjects out of which one has to be selected by the student.

This scheme was received with satisfaction and the only complaint against it has been that the syllabuses in History, Geography and Elementary Science are a bit heavy and that the *C subject* is an unnecessary burden to the young students who without it have to study as many as six subjects.

And now comes the strange part of this history. Though the scheme of 1910 was revised in the manner suggested by the Madras University and though it had not been given a fair trial like its predecessor, the Syndicate appointed a committee in 1931, long before the first examination under the scheme, to consider the question of altering it. This committee went on with its work and at last, in consultation with the S. S. L. C. Board, has now evolved a new scheme which briefly is this. There are to be three compulsory subjects, namely, English, a second language and Elementary Mathematics, and two optional subjects to be selected out of a number of varied subjects. It is curious to note that History, Geography and Elementary Science are not to be studied as compulsory subjects, even though the University insisted on their inclusion in the *A group* in the scheme of 1929.

This new scheme was placed before the Academic Council at its meeting on the 28th August last for its approval and acceptance. A keen discussion took place

and divergent views were put forward. The scheme placed before the Council was disapproved and an amendment to include History, Geography and Elementary Science in the *A group* and to remove the *C group in toto* was passed by a majority. The result is that according to the Scheme accepted by the Council, there are to be only two groups, namely, *A group* consisting of English, a second language, Elementary Mathematics, Elementary Science, History and Geography and *B group* consisting of Manual Training Drawing, etc. In other words, *the Academic Council is in favour of the present scheme without the C group.*

The decision, so far as the needs of the University are concerned, is, in my opinion, quite correct. I think that a student who has not had instruction in the six compulsory subjects in the *A group* ought not to be eligible for admission to a University course of study. To exclude subjects like History, Geography and Elementary Science from a scheme of Secondary education will result in the production of badly equipped students who are likely to lower the standard of our University. The Madras University which has all along enjoyed a reputation for high standards has, therefore, acted wisely in rejecting the new scheme. Regarding the abolition of *C group*, opinions differ but it cannot be said that the University will in any way suffer on account of the want of an optional subject in the school course. For the Matriculation Examination conducted by the University, there are only the six compulsory subjects of the *A group* mentioned above and no member of the University has desired a change in the curriculum prescribed for this examination. It is, therefore, clear that the abolition of the *C group* will not adversely affect this standard of the University.

But the matter does not end here. The Government have now to consider very carefully in all its bearings the question whether the scheme which has now been

accepted by the University will develop Secondary Education on healthy lines or not. It is a thorny question and ought not to be disposed of in haste. As Mr. Champion said at the meeting, "the question whether Secondary Education should consist only of compulsory subjects or should consist also of optional subjects is one over which controversy has waged for many years and in many countries". Optional subjects have some advantages, no doubt, but they increase the strain on our young boys and girls and have, so far, produced no good result. In the course of the discussion in the Academic Council, the Director remarked that most of the students took up Mathematics as their optional subject under the present scheme. This is a strong argument against the introduction of optional subjects, for it shows that students at this stage are not able to select for them-

selves subjects for which they have a natural aptitude but have to be guided—or rather they are misguided—in their selection by their parents, teachers or friends.

A *Via media* has, therefore, to be found which will effect a happy compromise, unless it be that the University resolves to have its own entrance test for the admission of students into its sacred portals. It is earnestly hoped that a proper solution will be arrived at before long and that once a scheme is settled, it will be given a fair trial before a change is thought of. There is no hurry, as the present scheme without the *C group* and with a few alterations in the syllabuses in Elementary Mathematics, Elementary Science, History and Geography may be worked with advantage until a better one is introduced. *Festina lente!*

I want each one of My children to be a hundred times greater than what I could ever be.

Every one of you MUST BE A GIANT—MUST, that is my word.

Obedience, readiness, and love for the cause—if you have these three, nothing can hold you back.

If you are really my children, you will fear nothing, stop at nothing. You will be like lions.

We must rouse India and the whole world.

SWAMI VIVEKANANDA.

Charity on the Rail Road.

By P. S. Narayanan (Senior Intermediate.)

IT was a wet December evening in Madras. My brief sojourn in that city having ended, I took a west-bound mail-train from the Central Station. The crowd in the small ten-seater compartment was not unusual at that time of the year. But the company was very pleasant and we whiled away the long hours in cheerful talk until sleep overtook a good many among us. There was some rain. The drizzling went on until we passed Jolarpet, and a very chill breeze took its place.

"Tat-tat-tat!"

I opened one eye to glance at the intruder and there, in the customary white uniform and with a pair of books tucked under his arm, was the infernal Ticket-examiner.

I shut my eye in disgust and pretended to sleep like a baby. But the T. X. R. advanced towards me in a flash. "I want your ticket," he grunted, "you, mister, yes, yourself."

"Take it," I grinned, again pretending to be fast asleep, and thinking he would have to wake me up again and rouse my anger, when he returned the ticket. But the T. X. R. was a past-master in those old tricks and jokes; he left the ticket in my shirt-sleeve and passed on—the brute!

In a quarter of an hour, he had finished his business and sat in a corner, a very limp figure, looking tired and hungry. I could see with the corner of my eye that he was cursing his own lot as a T. X. R., cursing the passengers (for being honest in purchasing tickets and thus denying him the 'presents' he would get otherwise), the railway administration and everything else.

And as he nearly dozed off with outstretched limbs, the lavatory door swung

open while a force from within tried to shut it again.

The T. X. R. sprang up and with lightning speed gripped a very miserable, clumsy and helpless-looking fellow. The whole crowd stood up to watch the duel with which we are all familiar at one time or other in a railway journey.

It was the oddest scene imaginable. The T. X. R. *anxious* to rid his railway of rogues, snarling at a poor up-country fellow, who either had lost his ticket, or was too poor to purchase one.

But the T. X. R. was adamant. "Now shut up," he commanded in a gruff voice, "keep your tricks to yourself. Ticket or money, that's what I want. If you don't have either, well, you get the usual trouncing from the railway police."

The frail old creature stood shivering, both on account of his age and the fearful prospect of being stranded somewhere in pitch darkness. Though he said nothing, his face bore an expression which would have melted the stoniest heart. It was a picture full of torture and misery.

But the tyrant was unmoved by the obvious misery his victim was in; the whole fraternity of T. X. R's are so. As for the victim, his whole person was searched and he was roughly handled and harassed in a hundred indescribable ways.

Next to me, sitting cross-legged and comfortable, was a buxom Chettiar, who was all pity for the poor old blighter.

"Where are you going, poor man?" he asked in Tamil, turning to the T. X. R's victim.

"Attur," came the reply, "on the Salem—Vriddhachalam railway." And as if he felt some relief from the kind words of the Chettiar, he added, "It's true, Sir, I'm too poor to buy a ticket. But I must reach Attur before noon tomorrow; the day

after is an important ceremony in my house, and I'm just a poor old cultivator, and can't spend five or six rupees on the journey." He sobbed, and it was obvious from the rags he wore and a certain honest look in his face that he did not want really to defraud the railway.

"Ticket-collector-aval," said the Chettiar, "you see the man is really a *bonafide* poor man. You must show some mercy, don't you think?" The Mohammadan at the corner, and the Gowndan at the other end, also recommended mercy. And snatching this auspicious moment, I too dwelt a little on the philosophy of mercy (an adaptation from Portia's speech in *the Merchant of Venice*).

But the T. X. R. showed a very cold face and would not listen. The next step was decided on. The rich Chettiar shelled out an eight-anna piece, and the Mohammadan added his own four annas, the Gowndon two annas and every one else contributed to the Relief Fund. In the end, a good round sum of two rupees twelve annas was collected. The Mail had now reached Morappur Junction station. The T. X. R. was glad to retreat with a four-anna tip, and a third class ticket from Morappur to Attur was placed in the grateful hands of the poor old fellow who blessed us all in his own crude native fashion.

THE MIND, A MADDENED MONKEY.

"How hard it is to control the mind! Well has it been compared to the maddened monkey. There was a monkey, restless by his own nature, as all monkeys are. As if that were not enough, some one made him drink freely of wine, so that he became still more restless. Then a scorpion stung him. When a man is stung by a scorpion, he jumps about for a whole day; the poor monkey, therefore, found his condition worse than ever. To complete his misery, a demon entered into him. What language can describe the uncontrollable restlessness of that monkey? The human mind is like that monkey, incessantly active by its own nature; then it becomes drunk with the wine of desire. After desire comes the sting of the scorpion of jealousy. Last of all, the demon of pride takes possession of the mind, making it think itself all-important. How hard to control such a mind!"

—From "*Rambles in Vedanta*."

പ്രാർത്ഥന .

(1933 ഏപ്രിൽ 22, 23, 24 എന്നീ നാളിൽ സാമൂതിരിക്കോളേജിൽവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ സപ്തമ സമ്മേളനാരംഭത്തിൽ ചൊല്ലിയത്.)

1.

സമ്പാദ്യം സാഹിതീമാധുരിയതിനതകം കാര്യസാരക്കരിമ്പിൻ
കമ്പാംവിപ്ലവതന്ത്രം, രചിപെരുകി രസാസ്വാദമിങ്ങുകവാനായ്,
നിൻപാദത്തെത്തന്നെത്തൊഴിക്കൊരുഗതി വിശദജ്ഞാനമായ് നീണ്ടോ

രൊററ-

കൊമ്പാളം തമ്പുരാണേ! ഗജമുഖവടിവായ് നിന്നതകത്തിടമ്പേ!

2.

വീണക്കമ്പികൾ മിട്ടിടുന്നസമയം വാർകുന്തളപ്പൂവൊടും
വീണക്കമ്പിതട്ടംഗമാലതൃടരം നാനാപശുഷ്പങ്ങളെ
പ്രാണപ്രേമരസായനപ്പടി നുകർന്നിടുന്ന നിൻ കണ്ണിണ-
ക്കോണല്ലോ ശരണം ജഗത്തിനഖിലജ്ഞാനപ്രദേ! ശാരദേ!

3.

പൂർവ്വംഗോകലവശ്യമന്ത്രരവമായേ, തേതു സന്താനമം
നീർ വഷിപ്പൊരുശംഖനാദ സുഖമസ്സാദീപനിക്കേകിയോ
പോർവന്നപ്പൊഴുതജ്ജനന ഭഗവൽഗീതാഖ്യയേതായത-
ക്കാർവണ്ണൻ ഭഗവാന്റെ തങ്കമുരളീനാദം മുഴങ്ങുന്നിതാ!

4.

ഭോഗത്തിനല്ല മന്ത്രിപ്പിറവിയിതുമഹാത്മാഗമാജ്ജിക്കുവാ, നാ-
വാഗർത്ഥത്തെ രാമൻ, രാലപതിചരിതത്തെയാണാദികാവ്യം;
ഭ്രൂഗർഭത്തിങ്കൽനിന്നജനകതനയപോലാരിൽനിന്നിപ്പവിത-
പ്രാഗത്ഭ്യം കാവ്യമുണ്ടോ, യരുളക കവിതാദർശമത്താപസേന്ദ്രൻ.

5.

ആരിബ്രഹമാണ്യപുഷ്പത്തിനു മറയടിവേരെന്നുനാലെനുകണ്ടു,
നേരിട്ടാർ കാഞ്ചയാൽ തൽഫലപടലി പുരാണൗഘമാസപാദ്യമായി,
ശൈലിക്കും സാക്ഷിയാരാപ്രഥിതനൃഷി മഹാഭാരതഗ്രന്ഥകാരൻ
വാരീക്കോരിത്തരട്ടേ പരിചൊടു “പരിഷത്തി”നു സാഹിത്യധർമ്മം.

6

തന്നെത്താൻ കണ്ടു മത്ത്യക്കുറുപമസുഖസാമ്രാജ്യപട്ടം ലഭിപ്പാൻ
തന്നല്ലാത്താനകാവ്യാവലിമണിമുകരം തീരത്താരത്തിർമ്മപാദൻ,
അന്നക്കെപ്പിള്ളിയില്ലത്തിനു തൊടുകുറിയ മുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാ-
ടിനപ്പൊൻകിണ്ടികൊണ്ടിങ്ങരളുക “പരിഷത്തി”കലത്തിർമ്മതീർമ്മം.

7.

സമ്മോദാൽക്കൈരളീദേവിയെ ലളിതപദന്യാസായത്താളിയോല
പ്പൊന്നുഞ്ചത്തിങ്കൽവെച്ചുപ്രണയമൊടുകിളിപ്പാടുപാടിച്ചുവെമ്മേ
വിണ്മച്ചിൽതന്നലാളിപ്പൊരു കലപതി തുഞ്ചത്തഴുത്തല്ലെന്നും
ധർമ്മത്തെദ്രേശകാലോചിതമിഹ “പരിഷത്തി”കൽ വഷിച്ചിടട്ടേ.

8.

“കൃഷ്ണാട്ടം”, “രാമനാട്ടം”, “കഥകളി”, സരസം “തുള്ള”ലും, കാവ്യമാഗ്ഗം
നിഷ്ണാതംകൈരളിക്കായഭിനവമരളും “കൃഷ്ണാഗാഥാ”ഭിയേവം,
ഉഷ്ണാഗ്രാഗ്നായ “ഗൈത്രാണിയ”മഥ “തമിഴാം” വെണ്ണിലാവുവിടത്തി
ത്തുഷ്ണാശാന്തിക്കുനീന്താൻവിലസിന കമലക്കൈരവപ്പൊയ്ക്കുവെൽക.

കുട്ടമത്ത് കന്നിയൂർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പ്.

മാസികഗണം .

(സി. എൻ. എ. രാമയ്യശാസ്ത്രി എം. എ.)

മാസിക, ഫ്ലോഷ്, നിഷ്കഷ്ഠ ഈ പദങ്ങളിൽ ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. സാധാരണ രീതിയനുസരിച്ച് ഇവ മലയാളത്തിൽ മാസികം, ഫ്ലോഷം, നിഷ്കഷ്ഠം എന്നു വരേണ്ടതാണ്. ഫ്ലോഷാലങ്കാരമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനു ഫ്ലോഷമുണ്ടെന്നും നിഷ്കഷ്ഠയ്ക്കു നിഷ്കഷ്ഠമെന്നും പറയുന്നതിനു ഒരു വിരോധവുമില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ മാസികാ, ഫ്ലോഷാ, നിഷ്കഷ്ഠാ എന്നു ശബ്ദങ്ങളില്ല. ഫ്ലോഷാലങ്കാരം എന്നു പറയുന്നതു ഫ്ലോഷ് + അലങ്കാരം (അലങ്കാരഃ) എന്നുള്ളവിധത്തിലാണ്. ഫ്ലോഷാ + അലങ്കാരം എന്നുള്ളവിധത്തിലല്ല. മാസിക, ഫ്ലോഷ, നിഷ്കഷ്ഠ എന്നു ശബ്ദങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ളതുകൊണ്ടു സമ്യക്മെന്നല്ലാതെ ഭേദനം മുതൽ ഉൾരാമെന്നു എന്നു കണക്കിന് അവ, മാസികം, ഫ്ലോഷം, നിഷ്കഷ്ഠം എന്നവയെ അബലമാക്കിത്തീർത്തില്ല. മാസത്തെ സംബന്ധിച്ചതു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ “മാസികം” ശരിയാണെങ്കിലും മാസംതോറും ഇറങ്ങുന്ന “പത്രഗ

ന്ഥ”ത്തിന് “മാസിക” എന്നതു സാങ്കേതികശബ്ദംപോലെയായിപ്പോകയാൽ അതിനു പകരം ചിലപ്പോഴെങ്കിലും മാസികം എന്നെഴുതാൻ കുറെ വൈഷമ്യമുണ്ട്.

നിയമത്തിനുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങൾ ഒരേ കണക്കിനു വരുമ്പോൾ അവയെ ഒരു ഗണമാക്കി വ്യവഹരിക്കാം. മാസികഗണം എന്നൊരു പേര് തലക്കെട്ടായി കൊടുത്തത് അതുകൊണ്ടാണ്.

സംസ്കൃതത്തിൽ അകാരാന്തമായിട്ടുള്ള ഏതാദൃശശബ്ദങ്ങൾ കണ്ണാടകത്തിലാണെങ്കിൽ മാസിക, ഫ്ലോഷ, നിഷ്കഷ്ഠ എന്നിങ്ങനെ വരുന്നതു നിയമാനുസൃതംതന്നെയാണ്. മലയാളത്തിൽ ആഫ്ലോഷം, ഉൽകഷ്ഠം, അപകഷ്ഠം എന്നെല്ലാം പറയുന്ന ശ്ലോഷത്തിൽത്തന്നെ ഫ്ലോഷ, നിഷ്കഷ്ഠ എന്നു പറയുമ്പോഴാണ് വിശേഷവിധി. തെലുങ്കിൽ ഫ്ലോഷമു, ആഫ്ലോഷമു, ഉൽകഷ്ഠമു, അപകഷ്ഠമു എന്നൊക്കെയാണ്.

പശ്ചാത്താപം.

I.

ഞാനും സുന്ദരേശനും ഒന്നിച്ചു പഠിച്ചു വരുന്നു. ആയാൾ ഭാഗ്യാതിരേകത്താൽ ഐ. സി. എസ്സ്. പാസ്സായി നമ്മുടെ ജില്ലയിൽ—മധുരയിൽ—കലക്ടറായി വന്നു. പത്താംക്ലാസ്സ് പാസ്സായതിനുശേഷം ഭാരിദ്വംകൊണ്ടു ഞാൻ പഠിച്ചു നിൽക്കി. ഇപ്പോൾ എന്റെ സ്റ്റേജിതൻ കലക്ടറായി വന്നിട്ടുള്ളല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ ഒന്നു കാണാൻ ചെന്നു.

സുന്ദരേശൻ ഇപ്പോൾ സാൻറേഴ്സൻ ആയിരിക്കുന്നു. വലിയ പരിഷ്കാരിയാണ്. എല്ലാവരോടും ധിക്കാരംകാട്ടും സിഗരറ്റ് വായിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞ സമയമില്ല. ഏതു സമയത്തും സൂട്ടിലാണ്. ഇതാക്കെയാണ് എന്റെ ഉറ്റ സ്റ്റേജിതന്റെ വിവരങ്ങൾ. ഒന്നു പറയാൻ മറന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലേ സംസാരിക്കാൻ അറികയുള്ള എന്നുംകൂടി ആയിരിക്കുന്നു.

കലക്ടർ എന്റെ സ്റ്റേജിതനാണ്. ഞാൻ ആരെപ്പേടിക്കണം; എനിക്കു വല്ല ഉദ്യോഗവും തരാതിരിക്കയില്ല; കിട്ടുന്ന ശമ്പളംകൊണ്ടു കുടുംബം പുലർത്തണം; എന്നെല്ലാം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ സാൻറേഴ്സനുമായി കൂടിക്കാഴ്ചക്കുപോയത്. ഞാനെന്തൊരു സാധു. ഇതെല്ലാം ആകാശക്കോട്ടകളായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല.

ഞാൻ കലക്ടറുടെ വസതിയിൽചെന്നു വിവരമറിയിച്ചു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞു ഞാൻ സുന്ദരേശന്റെ മുറിയിൽ എത്തി.

“സുന്ദരേശ, നമസ്കാരം” എന്നു ഞാൻ താഴ്മയോടെ പറഞ്ഞു.

“താനാരെടോ?” എന്നു അയാൾ കയ്യാളുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. ഇതു ആലോചിക്കാത്ത കാര്യമായിരുന്നു. എന്റെ ഭേദം മുഴുവനും വിയർത്തു. ഒരു തലമുറാലും ഉണ്ടായി.

“സ്ത്രീചൈതന്യം ഒന്നിച്ചു പഠിച്ചു വാസുദേവനെ ഓർമ്മയുണ്ടോ?” എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“എത്രയാളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു; അവരെക്കൊക്കെ ഓർമ്മവക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?” എന്നായിരുന്നു ആ മനുഷ്യന്റെ പ്രത്യുക്തി.

ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ തിരിച്ചുപോന്നു. ആരോടും മിണ്ടാതെ ഞാൻ അകത്തുകടന്നു വാതിലടച്ചു കിടന്നു. “എന്തവസ്ഥയാണ്. ഒരു സ്റ്റേജിതനെ കണ്ടാലറിയില്ലത്രെ! എന്തൊരു സ്റ്റേജിതൻ! ഇമ്മാതിരി സ്റ്റേജിതനാണ് എല്ലാവരും സമ്പാദിക്കേണ്ടത്” ഞാൻ ഇങ്ങിനെയാരോന്നു ആലോചിച്ചു കിടന്നുറങ്ങി.

II

ഞങ്ങളുടെ ബാല്യത്തെപ്പറ്റിയും ഞാൻ കുറച്ചു പറയണം. ഞങ്ങൾ ഒരു ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചിരുന്നവരാണ്. അയൽവക്ക

ക്കാരുമായിരുന്നു. മിക്ക സമയത്തും ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു വസിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടു ഭേദവും ഒരു ജീവനുമെന്നവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ഒരുദിവസം ഉച്ചക്കു ഞാനും സുന്ദരശരണംകൂടി അങ്ങാടിക്കുപോയി. അവൻ അന്നു യാതൊന്നും കഴിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഞാൻ അവനെ ഒരു ചായപ്പീടികയിൽ കൊണ്ടുപോയി വയറുനിറച്ച ചായ വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. അവൻ അപ്പോൾ പറഞ്ഞു: “വാസു, നിതന്നയാണു് ചങ്ങാതി. സാധിച്ചുവെങ്കിൽ ഞാൻ മടക്കിത്തരാം.”

“നിന്റെ ഇഷ്ടം” എന്നുപറഞ്ഞു ഞാൻ അവനേയുംകൂടി നടന്നു. അങ്ങിനെയുള്ളൊരു ഇന്ന് പറഞ്ഞതു്. ശിവനേ! ശരണം!!

ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ നടന്നു് നാലു ദിവസംകഴിഞ്ഞു. അന്നാണു് പുതിയ കലക്ടറുടെ വക നായട്ടു് നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്. ഞാനും എന്റെ അച്ഛന്റെ ഒരു തോക്കെടുത്തു് കാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അനവധി ആളുകൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്നു. എല്ലാവരും കാട്ടിൽകടന്നു; എന്നാൽഎനിക്കതിലൊന്നും യാതൊരുന്മേഷവും മുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ സുന്ദരശരണൻ കൂടെ പിന്നിലായി നടന്നു.

പെട്ടെന്ന് ഒരു വലിയ നരി ആയാളുടെമേൽ ചാടിവീണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളെല്ലാം പലായനംചെയ്തു.

ഞാൻ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു എനിക്കു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. ഞാനും മറ്റവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഓടുകയായിരുന്നു വേണ്ടതു്.

“ഫെൽപ്! ഫെൽപ്!” എന്നയാൾ ഉറക്കേ നിലവിളിച്ചു. ഈ സമയത്തിൽ കൂടി ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്നല്ലോ എന്നു ഞാൻ അതുകേട്ടപ്പോൾ. ഞാൻ തോക്കെടുത്തു്, വെടിവെച്ചു് നരിയെ താഴത്തുവീഴ്ത്തി. അടുത്തു ചെന്നപ്പോഴേക്കും സുന്ദരശരണൻ ബോധരഹിതനായിരുന്നു. ഞാൻ ആളുകളെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അവരെല്ലാം എന്നെ വളരെ അഭിനന്ദിച്ചു കലക്ടറെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. കുറച്ചു ദിവസംകൊണ്ടു ആയാളുടെ ദീനം മാറി.

III

അച്ഛന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ഞാൻ ഒരിക്കൽകൂടി സുന്ദരശരണൻ അടുത്തു് ഉദ്യോഗാർത്ഥിയായിച്ചെന്നു.

“അന്നത്തെ വാഗ്ദത്തമോർത്തിട്ടെങ്കിലും എനിക്കു വല്ല ഉദ്യോഗവും തന്നാൽകൊള്ളാം” എന്നു ഞാനുപേക്ഷിച്ചു.

“എതു വാഗ്ദത്തം?”

“ഒരു ദിവസം ചായവാങ്ങിത്തന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞതോർമ്മയുണ്ടോ? സാധിച്ചാൽ ഇതു മടക്കിത്തരമെന്നു്”

“വാഗ്ദത്തം വെച്ചിരിക്കുന്നു!” എന്ന് ആയാൾ കടിച്ചു മുറിച്ചുകൊണ്ടു് മറുപടി പറഞ്ഞു.

“പ്രിയപ്പെട്ട സാഹു” ഞാൻ പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങി, “പണത്തിന്റെ ത

ജിപ്പ് അധികം അരുത്. അതെല്ലാവർക്കും നാശമാണ്. അത്—”

“പടിപ്പറത്ത്” എന്നു ആയാൾ ഗൗരവമായി.

“അന്നു നരിയെ വെടിവെക്കാതെ ഓടിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇതൊന്നും വേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു” എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞാൻ ഉടനെതന്നെ മടങ്ങി.

വൈകുന്നേരം ശിപായി വന്ന് “യജമാൻ നിങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു.

“ഏതെജമാൻ?”

“കലക്ടർ”

കാരണമറിയാതെ ഞാൻ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു. ഗതൃന്തരമില്ലെന്നുവെച്ച് ഞാൻ പുറപ്പെട്ടേണ്ടിവന്നു. സുന്ദരേശൻ ഉമ്മ

റത്ത് നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നെക്കണ്ട ഉടനെ ആയാൾ പറഞ്ഞു.

“പ്രിയസ്റ്റേഫിത്ത്” എന്റെ കററം ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ അറിയാതെ ചെയ്തതാണ്.”

“നിങ്ങൾ എന്നെ നിരസിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു വല്ലാത്ത വ്യസനമുണ്ടായി. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ കാര്യം സാധിച്ചല്ലോ.”

എങ്ങിനെയാണ് എന്റെ സ്റ്റേഫിത്ത്ന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ ഇത്ര വേഗത്തിൽ ഒരു മാറ്റം വന്നതെന്ന് എനിക്കിതേവരെ മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഞാൻ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി കാലംകഴിക്കുന്നു. സുന്ദരേശൻ നല്ലവണ്ണം പശ്ചാത്തപിക്കുന്നുണ്ടാവണം.

കേ. എസ്.

ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

A Comedy in Three Acts.

[We cordially commend to our readers this clever play
by Miss Kamala Gopal Menon, B. A.]

ACT I.

[*A Sitting Room in the house of a middle class Hindu family. Mr. Prabhakar, a man about 48, a very successful lawyer, sitting and reading a newspaper on a Sunday Morning. He is reading the account of the Round Table Conference when his wife Gowri, a handsome woman of about 40 enters the Room. Mr. Prabhakar takes no notice of her but reads on.*]

Gowri: You've been reading all the morning, haven't you? I don't suppose you intend to take the slightest interest in family affairs. You know exactly what I am about and yet everytime I bring up the subject, you avoid giving me a definite answer.

Mr. Pra: I don't exactly understand what you mean, Gowri. Haven't I always treated you as the traditional Hindu wife is treated by her husband—almost a queen of the house? Not at all like the Hindu wife of today. To my horror some of them are treated almost like slaves. And may I ask you if I haven't respected every wish of yours? You have every right to decide things for yourself, and I for one will certainly not stand in the way. Only at the moment I wish you'd leave me in peace, dear, as I do want to finish the account of the Round Table Conference. Lady Drummond-Hay has written a topping article about Gandhiji. In her opinion Gandhiji is the most Christ-like person living today. I wish you'd read it.

Gowri (*angrily*): I don't want to read it. Gandhiji may be Christlike or not. That has nothing to do with me. What I am

concerned about is a husband for Malini. How perfectly foolish of you to ask me to decide things for myself! You seem to be under the impression that it is an easy job! As if an eligible husband is just waiting round the corner to marry Malini! She is a pretty girl and we are both proud of her. She is just the girl who will make a splendid wife for an I. C. S. man. But of late, I'm afraid I'm inclined to believe that she is living in a fool's paradise and it is all your fault.

Mr. Pra: Malini living in a fool's paradise, and all my fault? What do you mean, Gowri?

Gowri: Poor innocent darling! You are awfully good at pretending when it suits your convenience not to understand. Well, I'm frightfully serious, and besides I'm anxious to come to the point. What I mean is, Malini is getting all sorts of new-fangled notions into her silly head about Gandhiji, Khaddar, Women's Rights etc, and it's all your influence.

Mr. Pra: I'm just beginning to understand you, Gowri. So, all these "new-fangled "notions," as you call them, are *my* influence? I hardly think there's any necessity for you to accuse me, for I assure you that they are perfectly sane notions. Every boy and girl ought to know Gandhiji, as he is one of the greatest men living today. Then about Khaddar, don't you think it's our duty to encourage our own industries and make India a self-sufficing country—and oh! as to women's rights,—I think Indian women ought to have economic and all the thousand-and-one other kinds of indepen-

dence. They are disgracefully lagging behind the women of other countries.

Gowri: I say, aren't you simply disgusting this morning—as if I care a dump about your silly hero-worship! And, as for khaddar, it's all very easy to talk about making India a self-sufficing country and all that sort of nonsense, but it isn't easy to go about in sack-cloth all your life. Just try the experiment and you'll find what a vain aspiration it is.

Mr. Pra: My dear, I'm trying the experiment just at the moment. To think that you talk of khaddar in this jeering fashion! You ought to be ashamed of yourself! (*mimicking her voice*) I say you are simply disgusting this morning.

Gowri: (*sulkily*): Am I disgusting? Well it's rather late in the day to notice it, isn't it? Haven't I very often said that you don't love me enough, though we have been married 30 years now? You don't care for me *enough*, otherwise you'd never have called me disgusting.

Mr. Pra: (*laughing*): Now, doesn't all this apply to you as well? You called me disgusting not five minutes ago. What am I to gather from that?

Gowri: I'm sure I didn't call you disgusting. A Hindu wife never talks rudely to her husband even in jest.

Mr. Pra: But my dear, you did use the word disgusting.

Gowri: That may be, but. I never called *you* disgusting.

Mr. Pra: You did.

Gowri: I didn't.

Mr. Pra: Now don't let us quarrel over little things. I gathered you had something very important to tell me.

Gowri: So I have. How thoughtless of me to forget! It is about Malini's marriage. I want you to come to some definite arrangement. Perhaps I'll have to wheedle you in to giving me your consent; but that doesn't matter if I get what I want.

Mr. Pra: My good woman, you needn't wheedle me. I'll straightaway give my consent if Malini is willing to marry. And have you collared the intended bridegroom?

Gowri: No, I haven't. That's not my job, surely. It's yours.

Mr. Pra: Oh! But you talked about my giving my consent and I presumed that everything had been arranged.

Gowri: Nothing of the sort—And now my dear man, you'll have to set about capturing an Eligible.

Mr. Pra: I see. Well don't you think we might consult Malini? You know she is the all-important person in this affair provided we get the man.

Gowri: How exasperating you are! You don't seem to be particularly anxious to see the child happily married. That is why you want a thousand and one consents. Ask Malini's consent! I certainly shall not. My father never asked my consent for our marriage. And we are perfectly happy. Besides you know what these modern girls are! They seem to have fantastic notions about Love and Marriage. If you ask them to marry, they'll straightaway give you a lecture yards long,—“Mother, you surely don't expect me to marry a man without my falling in love with him? Why, I haven't even seen the man”, and so on. You see how impossible it is to coax them? The best thing is to get about the business at once and see that Malini gets a husband who has a decent position in life. We Hindus believe in “Marry and Love” and not “Love and Marry”.

Mr. Pra: Right you are. The only drawback is that I don't know any of these young men of position.

Gowri: Look here, it is very foolish of you to talk in this fashion. Do you know the Hindu Sastras say that if the father of a marriageable daughter sees the mother of an eligible young man, he has to stand as a mark of respect? Mind

you, it is done as a mark of respect, and not as a mark of mere courtesy. When so much tact is needed, isn't it a shame to own that you don't know any suitable young men? You'll have to hurry up and make friends with some of these nice men: invite them to your house to tea, to dinner, anything, till Malini gets a husband. Otherwise I warn you that your daughter will die an old maid.

Mr. Pra: (laughing). You believe in the idiotic convention of jeering at spinsters, don't you? Besides, what a name to give a nice unmarried woman. One would gather from your talk that marriage is a great qualification. Despite all the education we get, I think our society is still very narrow-minded. What do you know of spinsters, Gowri, beyond their name? You want every woman to conform to your standard pattern and you think to be different is to be damned. Well, some of the nicest women I know are unmarried.

Gowri: (sarcastically). Much you know about unmarried women!

Mr. Pra: Well, don't I? My sister is a child widow, and has never had a day's experience of married life and yet she is such a sensible, broad-minded woman. Never once in my life have I heard her gossip as some of you women do. Oh! you married women! How you love gossip! You feel gossip is a homely fellow who doesn't in the least bother brain. But my sister is far above that. She simply loathes it. You might say that all this talk is uncalled for, but it's all your fault, for I simply hate the idea of your talking of unmarried women with such scorn.

Gowri: You can talk very rudely to me sometimes, can't you? You are an extraordinary man. There is no one quite like you for saying the wrong thing. And after all, you quoted your sister who is only an exception. Not logical, is it?

Mr. Pra: You seem to be very clever at logic, Gowri.

Gowri: You taught me logic. Look at this syllogism for instance.

All men are mortal.

Socrates is a man.

∴ Socrates is mortal.

There you are! Exceptions can never bring forth conclusions.

Mr. Pra: (laughing) Brilliant, I should say. But here's a syllogism you'd like better.

All mortals marry.

Malini is a mortal.

∴ Malini must marry.

Gowri: That's topping! So you will try to fix up something soon for Malini, won't you?

Mr. Pra: Right oh! Of course it's a great blow to my pride to go about begging people to marry my daughter. With such a charming daughter I had thought the initiative would have come from the men themselves.

Gowri: Oh! that's not so easy when there are so many other charming girls waiting for husbands, and as for the men of decent social position, you know there are so few these days.

Mr. Pra: You have taught me some wisdom. I'll of course do as you wish.

Gowri: Thank you, dear. Do you remember that charming man who called on you the other day? I believe he has tons of money, and he is in the Civil Service too. It struck me what a fine match he would be. I should love to see Malini the wife of a rich man.

Mr. Pra: You mean Mr. Gopinath. Very well. I shall try to get at him. He is a great friend of Sankar's. I believe they were together at Oxford.

(Enter servant)

Servant: A gentleman come to see Master.

[Mr. Viswanath, a young lawyer, enters behind the servant.]

Gowri sees the visitor and at once runs away peeping through door. Exit servant.]

Mr. Pra : Good Morning, Viswanath. I haven't seen you for ages. Don't you come to court?

Mr. Viswanath : Yes, very regularly, but I must say it has been a farce of late. Times are so bad,—I haven't had a brief for days.

Mr. Pra : That's sad. Of course it's a pretty bad time for lawyers.

Mr. Vis : I'm wondering now why I wasted such a lot of time and money reading those confounded law books and eating those dinners.

Mr. Pra : Don't be disheartened. Times will change.

Mr Vis : I hope so. But isn't it sickening? When you want to work, and no work comes in your way! My nerves are strung to such a pitch that I feel I could accept a brief even on a five Rupee fee. Well, Sir, I mustn't bore you any longer with my troubles. How is Sankar?

Mr. Pra : He is very well, thank you.

Mr. Vis : I must be going. Good-bye Mr. Prabhakar.

Mr Pra : Good-bye. Wish you luck.

Vis : Thank you.

(Gowri who has been peeping comes out.)

Enter Malini also.)

Gowri : That you, Malini? Have you finished your music lesson?

Malini : Yes, mother. Hullo, father! What's the matter with you? You look so out of sorts, and you were perfectly cheerful when I left you at breakfast.

Mr. Pra : My dear child, whatever my worries, I hope I shan't be anything but cheerful at breakfast. Why, it is shocking for the appetite to sulk when eating.

Malini : Surely something's wrong with you this morning, and you don't want to tell me. Never mind. By the way, what's the latest news of the Round

Table Conference, is Gandhi going to America?

Gowri : Now look here, Malini. All this talk of the Conference doesn't interest me one little bit.

Malini : It ought to interest every man and woman in India, Mother.

Gowri : Well, it doesn't interest *me* any way. What I want to talk to you about is something really serious. I don't approve of this present fashion of late marriages and I am trying to arrange something for you.

Malini : Mother, I don't want to marry for a long time yet.

Gowri : What nonsense, child! Father and I will never have a peaceful life till we see you settle down. Our Sastras say, and very rightly too I think,—that if a father dies leaving a marriageable daughter unmarried he'll go to hell, and will never have a chance of a glimpse of Heaven.

Malini : And if I marry, I suppose you both are sure to go straight to Heaven

Mr. Pra : Well not quite, you cheeky darling, but something of the sort *is* the idea.

Malini : And I am certain those ideas are false to the core.

Gowri : Don't argue, Malini. It's my wish that you should be married soon.

Malini : But, mother, supposing I don't like the man you choose for me.

Gowri : Are you going to choose for yourself, then? Don't be so conceited as to think that it's very easy to get a husband. Remember that these are not the days of "The Swayamvara" when a girl had so many suitors. Now it is hard to get one.

Malini : Mother, aren't you ashamed to talk like this? Don't make girls too cheap by—

Gowri : But the Sastras say—

Malini : Oh, for goodness' sake, don't

drag in the Sastras. People quote the Sastras to tell a girl she ought to be married at the age of eight. But if she becomes a widow—

Gowri : Oh shut up, Malini.

Malini : Yes, you want me to shut up when I talk sense and reveal the fallacies of the Sastras. How cautious you people are. Aren't you? You quote the Sastras to suit your convenience? When I ask you how the Sastras allow a girl of eight to become a widow, you can't look me in the face and answer, because you yourself feel in your heart of hearts—though you won't own it for a second—that it is cruel for a girl of eight to become a widow. The Sastras may reiterate these rules but it's time we outgrew such silly old customs.

Gowri : Don't talk like a fool, Malini. You are seventeen and it is time you got married. (*to Prabhakar*) Look at the way you've brought up your daughter. She has no respect for her mother's wishes.

[*Mr. Prabhakar meanwhile is so disgusted that he walks up and down restlessly with the newspaper in his hand and does not answer.*]

Gowri : I can't stand any more of this nonsense, Malini. You are going to love the man we get for you. (*then laughingly*) That's a prophecy, not a threat.

Malini : Very well, mother. Now let's talk of something else. Father, do you think I could get a pair of Swadesi Tennis Shoes?

Mr. Pra : I daresay you could, Malini, if we wrote to Bombay. Bombay is the place for all sorts of up-to-date Swadesi goods. I hear there is a huge Swadesi shop somewhere there and if ever a shop is run on modern lines, I believe it is that one. Why, they even sell Swadesi perfumes, lipsticks and whatnots; I'll write and ask them for the shoes if you give me the size.

Malini : That'll be topping, father. Thanks so much. I say! do you know if

Gandhi has met Bernard Shaw? I should love them to meet and Oh!—I forgot—what is the latest news of the Minorities Committee?

Gowri (angrily) : Will you stop all this nonsense, Malini? I hear such a lot these days about Federal Structure Committee, Minorities Committee, and the Depressed Classes. I am sick of it all! Nor have I the foggiest idea what they all stand for. Not that I care to know!

Malini : Mother, it's a pity you don't read the papers these days. They make notoriously good reading and I can't understand why you take a pride in saying that you don't know. I bet you know more than you profess to.

Gowri : My dear child, I don't. Now I think you've talked enough. Will you call Sankar, and don't come and disturb us as we have something important to discuss.

Malini All right, Mother.

(*Exit Malini.*)

Gowri : How lucky for us Sankar thought of taking leave! I'm sure he and Padmini will help us a lot to fix up the marriage.

(*Enter Sankar.*)

Sankar : Hallo, mother. Anything important to tell me?

Gowri : Yes, and it is very important.

Sankar (sits down) : Well, fire away. I'm listening.

Gowri : You never told me that nice young man who called on us the other day is a great friend of yours.

Sankar : Didn't I? I thought I had. Yes, we were together at Oxford.

Gowri : I don't know why I'm never to be told anything. If I had known you were such friends, we could have fixed up things long ago. Now who knows, it is perhaps too late.

Sankar : What's the matter mother? What do you want with Gopinath?

Gowri : I was just wondering what a fine match it would be for Malini if—

Sankar : Oh, aren't you women clever?

Gowri : Well there's no harm, is there?

Sankar : Nothing in the world, only I should ask Malini first and then go to Gopinath.

Gowri : You are just as bad as your father. Why should we ask Malini? A little while ago the girl had the cheek to tell me that she'll choose for herself.

Mr. Pra : Now Gowri, Malini didn't say that. She just said she would marry only the man she loved.

Sankar : Very sensible of her, if you ask me.

Gowri : I tell you I shan't ask her consent. You wouldn't sympathize with me if I tell you what the modern mind is,—for you are modern yourself. You people are sceptical and critical and impatient. At my age we believe in certain traditional things, and you jeer at them. You are sentimental though you won't admit it; shall I shock you very much if I say that you are just as sentimental as we? Only you take the utmost pains to conceal it and pretend to be flippant. After all, you have the same passions and emotions. I can't see what you young people are about. That's why I shouldn't consult you youngsters even if it's something which personally affects you. Malini might want to marry and yet she mightn't be sure of her own mind, and put forth arguments such as Love, Mutual Understanding and similar rot.

Sankar : Look here, mother, you are always troubling yourself unnecessarily about our beliefs. We haven't got any beliefs, nor old people for that matter. At the moment society seems to be topsy-turvy, and nobody knows what to believe. Probably it's an age of scepticism and indifference. Perhaps something definite will come out of it all. But everything

is uncertain now and you mustn't criticise anything that is uncertain.

Gowri : Don't take sides with the modern mind just because you are young. I say the whole structure of society—

Sankar : Oh hang the structure of society. Forgive me, mother, but what I mean is, you are a bit harsh on us. You mustn't blame the young people only. How can you possibly expect them to live the life that your great grand-mother lived? Take for instance your grand-mother; she married when she was a child and you say it was a very successful marriage—which I imagine was a sheer stroke of luck. You can't take that as an example and marry your daughter very young.

Gowri : Oh no. I don't approve of child marriage.

Sankar : There you are. Views change by themselves with the passing years. What was good enough for your grand-mother isn't good enough for you. What you think good may not be viewed through the same glass by Malini. She may have different views on marriage and there is nothing unnatural about it, for views about most things are changing every day. What do you say, father?

Mr. Pra : My boy, I agree with you.

Gowri : Well, we'll see if Malini won't do as I wish. I'm sure I'll succeed. If anything goes wrong, you and Sankar will be responsible. You are both spoiling the child by allowing her to have her own way too much.

Mr. Pra . What can we do if these young girls take it into their heads to refuse to marry? It's all very easy for you to make speeches about the modern mind—but it's not so easy to persuade them.

Gowri : It's because you don't try. Have you ever tried, and what do you mean by saying that I make speeches? I know you always take a pleasure in pulling my leg. You are always sarcastic when I express an opinion.

In the old days, Professors
used to dress like this—

And then like this—

And now——

Soon they will be like this—

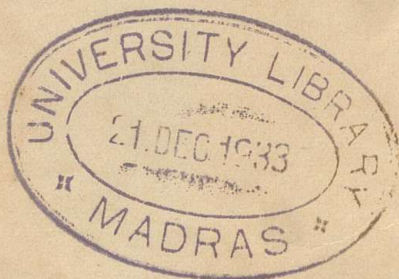

And then perhaps like this— And who knows like—

Griffenon

Mr. Pra : I have every respect for your opinion, Gowri. But I can't help saying that you made a lovely little speech a little while ago.

Gowri : There again you are making fun of me.

Mr. Pra : Not at all. You mustn't take little things so seriously. My dear woman, can't you appreciate a joke?

Gowri : Will you remember that your jokes are apt to irritate me at times?

Sankar : Mother, you seem to get offended at little things. You oughtn't to, you know. Especially now that you have a marriageable daughter. You must use all your tact.

Gowri : I know you always take your father's side. I don't know why everybody's against me.

Sankar : Now mother, remember we were discussing Malini's marriage.

Gowri : So we were. I am sorry. I don't know why little things get on my nerves these days. Perhaps it's because I'm growing old. Now about Mr. Gopinath. Are you going to help me to get him?

Sankar : I shall certainly help you if Malini consents. As a matter of fact I'm keen on Malini marrying the boy.

Gowri : And about Gopinath—are you so sure of him?

Sankar : Oh well, I know he has a sneaking admiration for Malini. They haven't met yet but I believe Gopinath saw her at the Talkies the other day and he guessed that she was my sister. Gopinath wants to meet her very much.

Gowri : Please ask him here some time, soon. We'll talk the matter over together. Of course we won't straight-away ask him to marry Malini. Probably he'll guess.

Sankar : I don't mind asking Gopinath straightaway. There won't be any difficulty as far as he is concerned. Only I am wondering how Malini will take it.

Gowri : Can't Padmini persuade her?

Sankar : Padmini is no good. Well, I have an idea. I'll take Malini with me when I go to the Moffussil. I shall invite Gopinath too. When Malini gets to know him, I'm sure she'll like him.

Gowri : That'll be splendid. Thank you, Sankar.

Sankar : I say father our old friend Bhaskar is anxious to marry Malini.

Mr. Pra : What! I swear I'll never give my daughter to that man.

Sankar : Why he has got lots of money.

Mr. Pra : Give Malini to a man of that sort, with all his antiquated trumpery! Phew!

Sankar : Well, mother wouldn't object to anyone as long as the fellow has money.

Gowri : Don't say that, Sankar. I don't only think of money. However we can keep Mr. Bhaskar in reserve.

Sankar : What an idea! I'll allow nothing of the kind.

Gowri : Of course I prefer your friend Mr. Gopinath.

Sankar : Prefer! Don't you dare to couple Bhaskar's name with Gopinath's.

Gowri : I'll do anything you wish if Malini gets a husband. (Then looking at the clock) Good gracious! It's nearly twelve and I promised the cook to help him make the Pulav. I must go to the kitchen and see what he is doing.

(Exit Gowri.)

Mr. Pra : Well, Sankar. Mother's a dear, isn't she? She is so afraid Malini wouldn't get a husband if she had to wait another two years. Anyway I'm glad Malini is more than fourteen or we should have had to go to court according to the Sarda Act.

Sankar : Yes, I'm jolly glad she is seventeen. It would have been beastly to marry her on the sly and then be caught and taken to court.

Enter Servant.

Servant: A gentleman come to see Big Master.

Mr. Pra: Oh it must be a client. Come along Sankar.

(Exeunt)

Curtain.

ACT II

(Sitting Room of Mr. Prabhakar's house. Servant tidying the room. Enter Mr. Sankar looking at his watch)

Sankar: Gopinath hasn't come yet, has he?

Servant: No sir.

Sankar: I wonder what's happened. He is usually so punctual.

(Takes up a paper to read. Exit servant and enters again)

Servant: Master's friend Mr. Gopinath coming to see Master.

Sankar: That's good. Show him in.

(Enter Gopinath)

Gopinath: Hullo Sankar, Am I late?

Fact is that beastly level-crossing was closed for nearly 6 minutes. Level-crossings are getting a nuisance these days. I wish they'll do something about it

Sankar: They could build over-bridges. They've built a few already.

Gopinath: Well they had better hurry up with the rest.

Sankar: Gopinath, Mother wants to see you. You don't mind having a talk with her?

Gopinath: Not at all. A pleasure. Is it anything important?

Sankar: Wait and see. Whatever it is, don't make me a party to it. It is between you and mother and if there's a third person—Oh I must shut up.

Mr. Gopinath: What a humbug you are, Sankar! You gave the show away not ten seconds ago by that hint of yours. I shall begin to guess directly. Is it a proposal?

Sankar: Take care. It comes from the mother, not the girl.

Gopinath: Oh that's understood. Besides I would be the last person to marry a girl who proposed to me.

Sankar (teasingly): Suppose Malini proposed to you, what would you say then?

Gopinath: I should simply say: "I'm your Prince Charming from this moment."

Sankar: I suppose so. Not that Malini is that sort of girl.

Gopinath: I'm sure not; but let's stop joking. Look here, have I any chance? I have no use for a mother's proposal.

Sankar: That's just what I've been trying to convince mother. Malini has got all sorts of notions in her head. If mother went to her and said she had fixed up a marriage for her she'd certainly refuse.

Gopinath: And I'd be the last person to marry her against her will.

Sankar: Precisely. So the best plan will be to take Malini with me to the mofussil for a month. You can blow in, casually. Don't let her suspect you've been picked and chosen by mother. You can pretend to be a Head Clerk of some office in the neighbourhood.

Gopinath: Good Gracious! You don't mean to say that Malini will fall in love with a clerk.

Sankar: I'm positive. You know she is quite young and inexperienced yet. She won't think of position when love enters her heart.

Gopinath: I doubt it, Sankar, and I don't blame her either, for she has every right to expect a certain social position. After reading all this romantic fiction, a girl may believe in 'Love in a cottage' and all that rot, but it is hardly fair to put her to such a test.

Sankar: We are planning all this just for some fun and also to see mother's wish fulfilled.

Gopinath : I hope she won't be furious when she knows everything eventually.

Sankar : It'll be a great joke. Besides it will give my wife a chance to pull her leg now and then.

Gopinath : And supposing she doesn't marry me. I'll have to carry the remnants of my pride and go home.

Sankar : Oh I bet everthing will be O. K. Just take my advice.

Gopinath : Very well. I'll do as you wish, but it is such a tremendous risk, don't you think?

Enter servant.

Servant ; Mr. Bhaskar wanting to see you sir.

Sankar : Show him in.

Exit Servant.

Sankar : Dear me. That man of all others, coming to see me. He is such a bore, *Gopinath*. Always boasting of his wealth and the distinctions he won at College. He tells me he nearly got his colours in tennis, though judging from his play, goodness knows how he got anywhere near such an achievement.

Gopinath : I shall be delighted to meet such a man. I wonder why one of us didn't try to get our tennis Blue. We played such a lot in England. We might have boasted too and for me it would have been an easier road in winning Malini ! for I know many girls who take a fancy to crack players.

Sankar : You'd better buck up with your tennis, for Malini is very keen.

(Enter Mr. Bhaskar, a rich land owner of 35)

Sankar ; Hullo Mr. Bhaskar. I am glad to see you. This is my friend Mr. *Gopinath* who was with me at college.

Bhaskar ; I'm very pleased to meet you. I hear you play tennis very well.

Gopinath : I daresay I can play a fairly decent game.

Bhaskar ; You know I got my colours in tennis.

Gopinath : So I've just heard.

Bhaskar : Sankar told you, did he ?

Gopinath : Well, he told me you nearly got your colours.

Bhaskar ; What do you mean ? I was dead certain of getting my colours. All my friends said "Your style is superb. Bhaskar". But I missed it by a stroke of sheer bad luck.

Gopinath ; Ofcourse "there's many a slip'twixt the cup and the lip". Isn't there Mr. Bhaskar ?

Bhaskar ; I should think so Mr. *Gopinath*. But I've no regrets for I got a a first in the trips.

Gopinath : So I've just heard from Sankar.

Bhaskar ; There you are. Sankar knows all about me.

Gopinath : But Sankar can't possibly know of your doings at college for he was at Oxford with me.

Bhaskar ; What do you mean?. Do you doubt my word ?

Gopinath : Certainly not, only I was remarking that Sankar couldn't know of your career at college any more than I.

Bhaskar : But I told you we are old friends. Why if you don't believe me. I can show you my certificate.

Gopinath : That would be a waste of time. Besides we don't want to convince each other of our good points provided they are there.

Bhaskar : If you think I wanted to convince you Mr. *Gopinath*, you are mistaken. I don't care two curses what you think of me. I just talked casually about tennis and my career at college to provide conversation. After all one must say something when one meets a stranger.

Gopinath : Oh quite. But there is really no need to be violent, is there ?

Sankar : Now, now Gopinath let's not argue over little things. What about a friendly talk !

Bhaskar (victoriously) : Exactly, certainly. I can't understand why people want to argue over small things.

Sankar (determined that Gopinath should not seem to be defeated) I'm afraid Gopinath is one of those people who are so interested in ideas that they can't understand the beauties of small talk.

Bhaskar (surprised at the affront) Heaven forbid that I should be accused of keeping the conversation to small talk. I should have thought being an old friend you would have understood me better, Sankar.

Sankar (anxious to make peace) O! course I understand you, Bhaskar. I was, only joking, let's talk of something else.

Gopinath (mischievously) Why didn't you get into one of these colleges as a lecturer, Mr. Bhaskar ?

Bhaskar : Well I have a big estate to manage and a man of my responsibilities, Mr. Gopinath, can't afford to waste time lecturing in a college.

Gopinath : Why do you think it a waste of time ?

Bhaskar : I've no time to argue with you, Mr. Gopinath.

Gopinath : I didn't mean to argue. I only feel that since you had such a brilliant career it would have been quite the thing to take up such work.

Bhaskar : And who are you, sir, to dictate to me in this way ? If only people would mind their own business the world would be ever so much better a place.

Sankar : Oh come. Don't let us quarrel.

Bhaskar : I want to have a private talk with you, Sankar. If you haven't the time now I'll call some other day.

Gopinath : Sankar, I'll just have a drive round in my car, and come back in ten minutes.

Sankar : Right O ! Mind you come back.

Gopinath : Oh certainly.

(Exit Gopinath).

Bhaskar : What a conceited fellow your friend is. Let him dare to insult me like that again,—and I'll—

Sankar : Bhaskar, I don't think he meant to insult you. He just showed an interest in your affairs. He is a very nice boy, but needs more knowing. I'm sure you'll get to like him then.

Bhaskar : I swear I'll never be friends with him. Fancy his doubting my college career ! As if I was a schoolboy telling fibs ! Outrageous insult I call it.

Sankar : I'll ask him to apologise. Will that please you ?

Bhaskar : I don't want to see the fellow again.

Sankar (disgusted) What was it you wanted to tell me ? Hurry up, Gopinath will be here in a few minutes.

Bhaskar : You always think of Gopinath. Not a thought about me. Never mind. Now what I have to tell you is something very private. I am madly keen on marrying Malini and I want you to speak to your mother on my behalf.

Sankar : Why don't you tell mother yourself ? I hate the business of arranging marriages.

Bhaskar : Can't you help me ? You can even ask Malini for I'm sure she doesn't dislike me.

Sankar : That'll never do, Malini has no idea of marrying.

Bhaskar : I'm perfectly certain your mother will consent. She knows that I'm wealthy. I don't see why your sister should refuse if your mother wishes her to marry. These modern girls have silly ideas about love and marriage. Eventually they marry quite the wrong man and are miserable. Now for instance if she marries me nothing will mar her happiness. Any desire of hers in the

way of houses, clothes, jewels and so on could be satisfied.

Sankar : Thank you, Baskar. It's really an honour, but I'm afraid all this won't tempt Malini.

Baskar : Not even if you tried to persuade her ?

Sankar : I don't believe in coercing girls.

Baskar : You needn't coerce her. Surely you can point out to her where her happiness lies.

Sankar : Not so easy when the girl is dead against marriage. Baskar, I heard you were going to marry the girl we met the other day at the Garden Party. Seems to be a nice sort of girl—quiet and un-assuming and all that sort of thing,—what's her name ?

Baskar : You mean Vimila.

Sankar : That's right. Supposed to be brilliant at studies—I believe she is up-to-date as far as modern authors are concerned. I'm sure she'll make a very nice wife. What ?

Baskar : Malini is the girl for me.

Sankar : My sister is too young and I don't see why you should wait.

Baskar : Why should your refusal be so final ? Have you any idea of marrying her to that conceited friend of yours ?

Sankar : I've no idea of marrying her to anybody.

Baskar : If you are not going to be frank with me, Baskar, I had better give you this warning. Don't give him hopes, as I stand a distinctly better chance of marrying your sister. His case will be like that of the man in the story who was disappointed by his lady-love and was described as "Love Riding away in a sports car."

Sankar : Good gracious ! You don't mean to say that Gopinath will have to go away with unfulfilled love ? Look here, Baskar, I don't want to insult you, but don't dare to talk like that about my

friend. He'll be the last person to make a fool of himself. In his case if "Love rides away in a sports car"—it will be with the girl he loves.

Baskar : You seem pretty anxious to stand up for Gopinath. What about me ? I'm an old friend, too, am I not ?

Sankar : I'm terribly sorry to hurt your feelings, Baskar. I say, old man, I'm anxious to see you happily married. Why don't you marry the girl I suggested a little while ago ? She reads Bernard Shaw, Galsworthy, Aldous Huxley and the whole lot of them.

Baskar : Well, marriage isn't one whole stretch of reading standard books.

Sankar : Still I'd like a wife who read real stuff and not cheap six-penny novels. You see reading good books shows character.

Baskar : But it is Malini I want to marry. You'll ask your mother, won't you ?

Sankar (*anxious to get rid of the man*) : Very well. I'll speak to mother.

Baskar : Thank you (*getting up*) you won't forget, will you ?

Sankar : No.

(*Knock at the door. Enter Gopinath.*)

Gopinath : Am I intruding ?

Sankar : No.

Bhaskar : Good-bye (*moves towards door.*)

Sankar : Good-bye.

Bhaskar (*stopping half way*) : Don't forget !

(*Exit Bhaskar.*)

Gopinath : Nice day for a drive. I came across a beautiful car, Sankar. I'll tell my future father-in-law—whoever the old man is—that I'll marry his daughter only if he buys me a car for a ten thousand.

Sankar : Indeed ! You needn't enter this house with such an idea

You'll have to give us the ten thousand for giving you such a charming girl.

Gopinath : I'll willingly give you ten thousand. I see rocks ahead in this matter of winning Malini. By the way, where's your mother?

Sankar : Oh I forgot. I'll tell her you are here.

(Exit Sankar. Gopinath walks about looking at pictures, books etc. Enter Gowri and Sankar.)

Sankar : Mother, here's Gopinath.

Gowri : I'm very pleased to meet you.

Gopinath : The pleasure is entirely mine.

Gowri : You haven't met Sankar's wife, have you?

Sankar : No. But he is coming to stay with us soon. Padmini and Malini have gone to spend the day with Pad's mother.

Gopinath : That's good. Only the most awful necessity will drive me to meet a certain person now.

Sankar : Yes, all our plan will break into bits, if you did.

Gowri : *(eagerly)* What's your plan?

Sankar : We won't give it away yet, mother.

Gowri : But I should like to know, if it concerns Malini.

Sankar : How awful! But we can't tell you anything yet. You'll be glad to know Gopinath is just as keen as you are.

Gowri : Mr. Gopinath! We are lucky. You can't imagine what happiness it will give me to see the child married to a man whom Sankar thinks so much of—

Sankar : Don't talk in that strain, mother. Gopinath ought to thank us, if you ask me.

Gopinath : Oh, quite. I do see that—

Gowri : But it is so difficult for a girl to—

Sankar : Rot!

Gopinath : Sankar is right. You'll do me a great honour if you give me a chance of—

Gowri : I'd give you my daughter most happily.

Sankar : Not till she consents, though.

Gopinath : That's understood. Of course.

Gowri : She'll have to obey me.

(Gopinath looking at his watch): It's nearly twelve. I must be going.

Gowri : I wish you'd stay to lunch.

Gopinath : Thank you. Not today. Good-bye, Sankar, Good-bye Mrs. Prabhakar. Seeing you has cheered me up.

(Exeunt severally.)

Enter servant Ramaswamy.

Ramaswamy (dusting chairs etc): I wonder what Madam and Master and that young man were conspiring about. Sure there's a wedding coming.

(Enter Maid.)

Ramaswamy : Amirtham, there's a wedding in the house. I'll drink ten *lotas* of *payasam*.

Amirtham : What do you mean? Whose wedding is it? Yours?

Ramaswamy : Well, why not, if you'll have me? Haha! Oh, well, you silly girl can't you see Miss Malini is going to be married?

Amirtham : Miss Malini, indeed. What rot! and how do you know, I wonder. As if madam would tell you first about it. She would surely tell me before she told any one.

Ramaswamy : No one told me. I just guessed.

Amirtham : And I'm sure you are wrong. I telling Miss Malini the other day, "Miss Malini I'll come with you when you are married," and Miss Malini getting angry and telling "Amirtham don't talk to me about being married. I'm not going to marry."

Ramasawmy : They all say that, my dear girl—but they don't mean it. There's a wedding coming. What'll you bet me if there isn't?

Amirtham : I'll give you ten *lotas* of *payasam* if there is.

Ramasawmy : That won't do. It's money I want. Arumugam the gardener says though there is a lot of picketting of toddy shops going on still, you can safely get drink without being caught by the picketers. You know they'll give you a lecture if they see you drunk.

Amirtham : But you can't get drunk on the wedding day.

Ramasawmy : Next day will do.

Amirtham : All right, I'll give you eight annas if there is a wedding, and you'll have to give a Rupee if there isn't.

Ramasawmy : I'll give you two Rupees. Now you leave me to my work. We mustn't be caught talking.

Exit Amirtham.

Curtain.

ACT : III.

Scene 1.

Sankar's house in the mofussil.

Scene : Drawing room :— Sankar and Gopinath, seated.

Sankar : I say Gopinath,—you are a jolly sport to come all the way from Madras to satisfy a whim of mine. Now that you are really here, I'm wondering why I planned things so foolishly. I wonder how the clerk business is going to work, out. You are going to pretend to be a Head clerk in some office in the neighbourhood, aren't you?

Gopinath : My being here proves it. I shouldn't have come here if I hadn't meant to stick it. When you first suggested it at Madras I was rather doubtful as to how Malini would take it. But on second thoughts, I think it's going to be rather fun, and after all, I don't see why I should marry Malini if she doesn't

love me and if she does, she wouldn't care two curses about the clerkship.

Sankar : You're right. As I told you, Malini is a queer girl. If I thrust you on her and tell her that you are the man mother intends her to marry, she wouldn't look at you twice. This is a better plan.

Gopinath : Without the shadow of a doubt.

Sankar : And you won't find fault with me if things don't turn out as we expect?

Gopinath : Certainly not. Some of the blame would be mine, for I needn't have accepted your suggestion. Besides you've been inviting me here so often. I'm glad I came now, as I've six weeks' holiday to my credit. If your sister doesn't want some coaching in tennis, you'll take me to the men's club,—won't you?

Sankar : Of course I will, but Malini is so keen on tennis that I'm sure she'll ask you to play with her.

Gopinath : I hope she won't make a fuss.

Sankar : She's not a fussy girl, Gopinath.

Gopinath : You're sure?

Sankar : Perfectly certain. (*teasingly*) Don't be rude to my sister.

Gopinath : You needn't teach me manners, Sankar. I hope I know how to behave.

Sankar calls servant Manickam.

Enter Manickam.

Sankar : Will you call Madam?

Manickam : Very well sir. (*Exit.*)

Sankar : I'll ask my wife what our programme is for the afternoon.

Gopinath : Am I not playing tennis with your sister?

Sankar : Oh you don't want my wife and me to play? We are fairly useful at the game.

Enter Padmini

Sankar : Padmini, you haven't met Gopinath before, have you?

Padmini : No. How do you do, Mr. Gopinath? I have heard a great deal about you from my husband. I'm glad you made up your mind to come at last.

Sankar : Padmini, he hasn't come to see us. Ask him why he has come.

Gopinath : Now, now, Sankar, don't be absurd. I meant to come in any case to meet Mrs. Sankar.

Padmini : We are very glad to have you. There's nothing doing in this place, particularly. But I can promise you some very good tennis at the Club.

Sankar : Padmini, have you any idea what we are doing this afternoon?

Padmini : Well, you know I've promised to give away the prizes at the Club. So you'll have to come with me. Malini and Mr. Gopinath can come too.

Sankar : They had better stay at home and play tennis. Wouldn't you like that better, Gopinath?

Gopinath : I'd love some tennis if Malini is game.

Sankar (to Padmini) : Where's Malini this morning?

Padmini : She has just got out of bed.

Sankar : I noticed that she wasn't down for breakfast.

Padmini : No. It was nearly one when we went to bed last night. So I told her not to bother to get up early. Mr. Gopinath, you haven't met her, have you? She'll be down presently.

Gopinath : I think I've seen her once, but of course we've never met.

Padmini : I should think not, or you would never have made all this silly game pretending to be a clerk and all that.

Sankar : Hush, Padmini! Malini might come in any moment.

Padmini : How thoughtless of me!

(Enter Malini.)

Sankar : Hallo Malini. You don't believe in "Rising with the Lark" do you?

Malini : I don't know if there are larks in India. Besides it's not a case of not believing. We were larking till pretty late last night.

Sankar : This is my friend Mr. Gopinath. He is a very good tennis player.

Malini : How do you do? Padmini, I don't want to come to this afternoon's prize giving affair, though of course I'd love to see my sister-in-law give away the prizes. But no more boredom for me. Last night's show was enough to drive one mad.

Gopinath : Why I gathered that you had gone to see a nice play which lasted till one clock.

Malini : A very nice play indeed! There is nothing more disgusting than men taking the parts of women, when they can't act for nuts. Have you ever seen a woman hold a handkerchief in her hand and wipe her face every five seconds?

Sankar : Well I saw the heroine of the play do it pretty frequently last night. I don't see why you and Padmini shouldn't do it. It might come into fashion you know.

Malini : And the way that he—woman fidgetted with her saree! It looked so awkward.

Sankar : Now, now Malini. You mustn't be too critical. Remember it was a man wearing a saree probably for the first time.

Malini : Surely they'd have had rehearsals. At any rate men oughtn't to wear sarees if they can't manage them properly.

Sankar : Why blame a man? I've seen some of you women dress so badly.

Malini : That's a different question. Besides one goes to see a play to see perfection in an art.

Sankar : Perhaps from their point of view it was perfect.

Malini : Don't be silly. You just want to argue. That's all. Don't you agree with what I say, Mr. Gopinath?

Gopinath : Of course I do. Men oughtn't to wear sarees.

Malini : But honestly, I think we ought to reform a great deal in the direction of stage management and acting. Look how much ahead of us other countries are. Fancy the hero throwing away his sweetheart's letter after reading it. It is never done in real life.

Gopinath : You are right. If I were the hero, I would preserve the letter in lavender.

Padmini : I agree with Malini. They have no idea of stage-management. Didn't you notice the love scene in the forest, Malini?

Malini : Yes, I did. Could anything be more ridiculous than an up-to-date settee placed in the forest for the lovers to sit down on and make love? And the lovers ambled across to the settee as if everything had been arranged previously. You can't deny that it was all very unreal. It would have been far more realistic if the lovers had sat on a rock or a fallen tree.

Sankar : You'd have to have a storm or something for the lovers to come across fallen trees at convenient distances.

Malini : Not necessarily. How stupid you are! Surely you could find cosy places in a forest to sit down. Anything would be better than a settee.

Sankar : What else have you to criticise?

Malini : Lots more. The heroine went to bed in a most generous Benares saree, gold lace all over. And the men looked idiotic in their velvet coats, trousers, stockings and velvet slippers. And as for the music—it was a great disappointment. I think in the technique of production we have a great deal to learn. I feel that not a detail ought to

be neglected, not a costume nor a colour nor a pose should be left unstudied.

Sankar : Why don't you act, Malini, and set an example? Gopinath and I will take parts too.

Malini : I shouldn't dare to take part in a performance until I had studied the art to the last detail. If I act at all, it will be when scenic art is so perfected that a moon will give a moon's light and dawn will creep in as gently and softly as in nature.

Sankar : You might be one of India's future actresses, who knows?

Malini : Don't talk rot. But probably I shall act when the art of acting has reached such a stage that it can depict life realistically.

Sankar : Well spoken, Malini. (*looking at his watch*) Ten to eleven, and I have an appointment at eleven, I must fly. Malini, would you rather stay at home and play tennis this afternoon?

Malini : Yes, if Mr. Gopinath doesn't mind putting up with my bad play.

Gopinath : It will be a pleasure.

Sankar : Right O!

Exit Sankar.

Padmini : Malini, I must run away and see the cook about dinner. You won't mind?

Malini : Oh no. I'm getting quite used to amusing myself while you are busy.

Padmini (*laughing*) : Mr. Gopinath will amuse you.

Exit Padmini.

Malini : I'm having a very lazy time here. Padmini is busy almost all day. There's nothing to do but practice on my Veena.

Gopinath : You play the Veena beautifully, don't you?

Malini : Who told you that?

Gopinath : I thought I heard someone playing when I came.

Malini : It must have been sheer imagination. I never touched my Veena this morning.

Gopinath (disappointed) : Oh !

Malini : You haven't taken to Swadeshi, evidently.

Gopinath : Of course I have. I'm every inch a Swadesi Man.

Malini : Are you ?

Gopinath : You bet.

Malini : You surely don't mean to say that what you are wearing now is Swadesi.

Gopinath : I'll try to convince you. Shirting bought from Calico Mills, Suiting from Swadesi Emporium. You know that smart little shop in Mount Road—started by some of the smart Ladies of Madras. My beautiful silk tie from Indian Industrials, and as for my up-to-date shoes—why of course from the India Reptiles. Are you satisfied ?

Malini : There isn't any satisfaction to be derived from that. After all I don't care what you wear.

Gopinath : You are making a mistake. When you are in earnest about Swadesi yourself, you ought to care about what your friends wear.

Malini : I can hardly call you my friend yet.

Gopinath : Don't say that. We are going to be great friends, aren't we ? (*Mischievously*) We are going to play tennis this afternoon. Just You and I.

Malini : Does playing tennis constitute friendship ?

Gopinath : Well, not exactly.

Malini : On the other hand, playing tennis might break friendships ?

Gopinath : How do you mean ?

Malini : If I don't play well, you might dodge me the next time.

Gopinath : Oh, never.

Malini : You're sure !

Gopinath : Absolutely certain. I'm at your service whenever you want me to play.

Malini : That's extremely kind of you. Were you with my brother at Oxford ?

Gopinath : Oh no. Never had the luck to study abroad.

Malini : I don't know why, but I thought you were in the Civil Service.

Gopinath : Perhaps because I am Sankar's friend. I am just a Head Clerk. As a matter of fact, I had taken leave and gone home. My leave isn't over yet but I came as Sankar asked me to spend a fortnight with him.

Malini : I see. I'm glad you came, as I'm looking forward to some tennis.

Enter Padmini.

Padmini : I hope Mr. Gopinath has told you some of his funny stories ?

Malini : No. We've been having a serious talk about Swadesi.

Padmini : I see. And is Mr. Gopinath an ardent Swadesi man ?

Gopinath : You know I am.

Padmini : I hope you are not saying it just to please Malini.

Gopinath : Certainly not. But I don't propose to burn my foreign clothes.

Malini : I hope you won't ever buy new foreign stuff and then for convenience say that it is old stock.

Gopinath : Do I look that sort of man ?

Malini : I am no good at Physiognomy. But there are some people who can talk very conveniently about Swadesi and suddenly one day you see them in georgette or something and it's old stuff, they tell you.

Gopinath : I told you one can't burn old stuff.

Padmini : Quite so. Even ultra-swa-desi people don't burn old stuff.

Enter servant.

Servant : A fortune teller has come wanting to see Master.

Padmini : Master is not at home. But I love fortune-telling. Ask him to come in, Manickam.

Exit Manickam.

Padmini : Malini, I'll ask him to tell your fortune.

Enter Manickam and Fortune Teller.

F. Teller : Lady—I can read your forehead. You have a long life.

Padmini : Can you tell this lady's fortune?

Malini : Don't, *Padmini*. I tell you I don't believe in it.

Padmini : Oh come. It is great fun, listening.

F. Teller : Young lady not believing me, but when Fortune Teller tells her fortune, young lady will be convinced.

(Goes to Malini and takes her hand and examines it.)

Malini tries to draw away her hand).

F. Teller : Be a little patient. I telling you ev'ry thing. Young lady has a long life and great future. Many men coming to marry her but she refusing all. But fortune teller telling one thing. Young lady will be married soon.

Malini : Quite wrong. It's all humbug.

F. Teller : Listen. Young lady thinking now she'll never marry. But soon a handsome man coming and young lady never refuse. Fortune Teller can swear.

Malini : Oh stop. You are on the wrong track.

Padmini : You better have a look at my hand. When shall I be married?

F. Teller : Young lady can't deceive fortune-teller. You married already to a nice man.

Padmini : I say, that's jolly good.

F. Teller : Young lady's husband is very rich. Young lady will have long married life and ten children.

Padmini : Good gracious. You are wrong there. I'll never have ten children.

F. Teller : But the lord in Heaven has blessed young lady with ten children.

Padmini : It's certainly not a blessing. That'll do, Fortune Teller.

F. Teller : Does the young man sitting there not want to know his fortune? I can read from his forehead. You are going to be great.

Gopinath : I can't see how I can be great unless greatness is thrust on me.

F. Teller : No, no fortune teller telling very correctly.

Gopinath : You can't tempt me, my man.

Padmini : Thank you, fortune teller. You better go and wait outside.

F. Teller : Salaam, Lady.

Exit Padmini.

Malini : Isn't that Sankar's voice? Let's ask the fortune teller to read his hand.

Gopinath : Right O!

Exit Malini & Gopinath

Curtain.

(SCENE : 2.

Sitting Room At the right hand corner a book-shelf with a few books.)

Enter Gopinath and Malini with tennis racquets.

Gopinath : This is the end of a perfect day.

Malini : It hasn't been a perfect day for me, because I played so badly.

Gopinath : Nonsense. You played a jolly good game. By the way, I hope you weren't fishing for compliments ; if you were ? I wouldn't have said you played well.

Malini : Never fished in my life. However, that won't prevent me from saying that I'm not good enough to play with you.

Gopinath : Don't be disheartened. You have many years of play before you yet ; you might be a champion in a few years time, and as for me, I shall always be happy to help you.

Malini : But you don't live in Madras.

Gopinath : That doesn't matter. Wherever I am, my spirit will always hover round you.

Malini : What do you mean ?

Gopinath : I mean just what I say.

Malini : You've no business to say such things. After all I've known you for such a short time. Why we met only this morning.

Gopinath : That's no reason. Life is strange. You are drawn towards some people the very first time you see them. On the other hand there are others you can never get to like even if you live with them for a life-time. For me, you belong to the first category.

Malini : I'm glad it's not mutual, for I don't think I like you. How can you possibly expect a girl to like a man who at the very first meeting talks of spirit hovering round her and all that sort of mawkish sentiment.

Gopinath : I might as well tell you that I am an optimist and feel certain that you'll grow to like me.

Malini : No. I never shall.

Gopinath : Never mind. Don't let's discuss that. (*examining her racquet*) I

say, you ought to get a new racquet. No wonder your play wasn't up to mark.

Malini : What, I got this racquet very recently. I can't afford one every other day. I should have to be a millionairess for that.

Gopinath : Would you very much like to be a millionairess ?

Malini : Oh I'd love to have pots of money and live in a palace-like sort of a place, with beautiful gardens, and own a house in town.

Gopinath : You don't agree with Ruskin when he says "It's happier to live in a small house and have Warwick Castle to be astonished at, than to live in Warwick Castle and have nothing to be astonished at."

Malini : I daresay there's some sense in it. But I don't know my own mind. Sometimes I long to be very rich.

Gopinath : Ah ! that's because you are young yet and don't know your own mind. When you grow older you'll realise that money alone doesn't constitute happiness. I don't for a moment wish to say that to have money isn't a great advantage. Even a genius is dreadfully handicapped if he is poor. Still money alone can't buy some of the best things we want in this world.

(*Sound of a car.*)

Malini : Padmini and Sankar are back. I didn't realise it was so late.

Gopinath : That's a good sign. I gather that you enjoyed my company.

Malini : Nonsense.

Enter Padmini and Sankar.

Padmini ; Sorry we are late. You two had better come for a drive in the car.

Malini : How did the prize giving go ?

Padmini : Splendidly.

(*Exeunt.*)

Curtain.

Gopinath : Yes, if you'll come with me.

(*Enter Padmini.*)

Padmini : Oh Malini, you've been quarrelling with Mr. Gopinath?

Gopinath (confused) : I'll explain. I was just reading the Pilgrim's Progress to your sister-in-law and she said she didn't want anything so serious. That's all. We haven't quarrelled—on the contrary—

Padmini : You needn't explain. I want you to come and see my parrots. I've got two beauties.

Exeunt.

Curtain.

SCENE IV.

Mr. Prabhakar's house.

Drawing Room.

Enter Malini and Gopinath.

Malini : I shouldn't ever speak to you.

Gopinath : Why not?

Malini : You can answer that for yourself.

Gopinath : Malini, aren't you glad to see me?

Malini : Why should I be? You know it was terribly unfair to deceive me about your being a clerk. A week ago I saw your name in the Gazette.

Gopinath : I am frightfully sorry. Can't you forget and forgive? Malini, I'm mad about you. Won't you marry me?

Malini : Don't think that your position will make any difference to me.

Gopinath : Malini, do be serious. You haven't answered my question.

Malini : I've nothing to answer. After all, what point was there in deceiving me?

Gopinath : I am frightfully sorry for what has happened. I'll go down on my knees and ask your forgiveness.

Malini : Will you admit that it was horrible of you to pretend to be a clerk?

Gopinath : Yes.

Malini : And that Sankar and Padmini were in the game?

Gopinath : Yes.

Malini : And that you are really and truly sorry?

Gopinath : Yes.

Malini : Then perhaps, I———.

(*Gopinath goes closer to her.*)

Malini : Wait. What do you know of me, after all? I had better warn you of my many short-comings, and in the meantime, get a list of yours ready. I should tell you I am very bad tempered.

Gopinath : I love a girl with a temper. It gives me a chance to keep her in order.

Malini : If you think that you can keep me in order, you will be disillusioned. You'll have to give me perfect independence.

Gopinath : If I keep you in order it will be done so gently that you'll not feel it.

Malini : I hope you are never in the habit of using bad language.

Gopinath : What do you mean?

Malini : Well for instance, I won't stand it, if you call me, a minx, a monkey or a pig.

Gopinath : I'll call you by a thousand beautiful tender names. You wouldn't mind my calling you my precious, my pearl, and so on? Is 'goose' allowed?

Malini : (*Laughing*) Very well.

(*Gopinath puts his arm round her.*)

Gopinath : And what of the rest of the contract?

Malini : I hear mother coming.

(*Gopinath draws his hand away.*)

Gopinath : I hate to make an exhibition of lovemaking, Malini. Sit in that corner and read *Punch*.

(*Goes to the other end.*)

I will sit here and read Tagore.

(Enter Gowri. Both get up).

Gopinath : Malini has done me the honour of accepting my proposal. We have decided to settle our differences by getting married.

Malini : Mother, our happiness will be perfect if you give us your blessing.

Gowri : Of course I'll bless you, children. I'm so happy ! Let me call your father.

(Exit Gowri.

Enter Prabhakar, Gowri, Sankar and Padmini).

Prabhakar (goes to Malini and puts his arm round her): My dear child, I'm so happy (blessing her).

Sankar : Father, if you've finished giving your blessings, I've something very interesting to read to you.

Gowri : What is it ?

Sankar : A letter from Bhaskar. May I read it ?

Gowri : Yes.

(Sankar reads).

My dear Sankar,

It's nearly a month today since I called on you and expressed my wish to marry your sister. Though of course it was clear you refused then, I ask you to reconsider my proposal. Probably you haven't spoken to your mother yet.

I took your advice and called on Miss Vimala. What do you think she was doing ? Reading as usual, one of the latest books called "Round the World Single Handed", and she said she had no

time to waste as she had to hurry up with the book and then read another by what's that author's name—Oh yes, Sheriff, the author who became famous by writing "The Journey's End". I of course hinted my wish to her but she said that Hymen's lamps weren't going to light up yet for her.

Sankar : That's sounds very Shakespearean.

Gopinath : Probably he crammed Shakespeare at College.

Sankar : Let me finish—

Anyway I don't like that girl and I don't think I'll propose to her. Please speak to your mother on my behalf.

Yours sincerely,
Bhaskar.

Sankar : What a queer pompous little man he is ! Well Mr. Bhaskar, it will have to be "Love riding away in a sports car for you."

Gowri : What do you mean ?

Sankar : I've no time to explain. Why, I haven't even blessed my little sister ! And Gopinath, congrats. old boy. I told you everything would be O. K.,

Malini : Why ? was it all planned before-hand ?

Padmini : Of course, my child. Didn't the clerkship enlighten you ?

Malini : I'm still furious about that. If I had known previous plans had been made I'd have refused (then looking at Gopinath with a mischevious twinkle in her eyes). Now of course it's too late, but I tell you, Sir, you havent heard the last about it yet !

CURTAIN.

Mathematics and Religion.

(Continued from previous issue.)

By Rao Bahadur P. V. Seshu Aiyar, I. E. S., (Retd.)

In the previous article, it has been shown how mathematics and religion have some concepts in common and how infinity is defined as such that when infinity is subtracted from it, the remainder is still infinite. Next we pass on to the consideration of different types of infinity.

We have in Purushasuktham which describes the Purusha (the Ultimate or the Absolute) different kinds of infinity, as it were, hinted at. This Purusha is described as

സമസ്ര ശീഷം പുരുഷഃ
സമസ്രാക്ഷഃ സമസ്രപാത്
സഭ്രമിം വിശ്വതോ വൃതപാ
അത്യതിഷ്ഠത് ദശാംഗുലം
പുരുഷ ഏവേദം സർവ്വം
യത്ഭൂതം യച്ചഭവ്യം
ഏതാവാനസ്യ മഹിമാ
അതോ ജ്യായാംശ്വ പുരുഷഃ
പാദോസ്യ വിശ്വാഭൂതാനി
ത്രിപാദസ്യോമൃതം ദിവീ.

Here Purusha or God is described as an infinite being transcending all space and all time, which are themselves infinite. Ordinary people who do not know anything of infinite or different types of infinity, are likely to consider the above description of Purusha as purely imaginary or mystic. But a mathematician who has studied about transfinite numbers or different types of such numbers can

easily give a meaning to such descriptions. What I maintain is that whether our ancients understood such different types of infinities or not, we, having the ideas of transfinite numbers, can assign a meaning to such expressions as

അതോജ്യായാംശ്വ പുരുഷഃ
or പാദോസ്യ വിശ്വാഭൂതാനി
ത്രിപാദസ്യോമൃതം ദിവീ.

I shall explain how it can be done. We have all seen the infinity of integral numbers; we shall call that infinite cardinal number a . Let us next consider the positive rational numbers. Every such member is of the form p/q where p and q are positive integers. They are also infinite in number and they appear to be tremendously more infinite in number than the integral numbers. For, between any two rational numbers, however close they may be, there are an infinite number of rational numbers. [If a and b are rational numbers, $a < b$, the number $a + \frac{1}{n}(b-a)$ lies between a and b for every value of n (an integer) and you can give an infinite number of values to n]. Though the rational numbers when arranged in order are so closely packed, the infinity of rational members is of the same kind as the infinity of integers. This can be easily shown thus:—

Every positive rational number is of the form p/q where p and q are positive integers and so we can arrange the rational numbers in the form given below.

Diagram illustrating the construction of the Farey sequence of order m from the Farey sequence of order n . The top row shows the sequence $\frac{1}{1}, \frac{2}{2}, \frac{3}{3}, \frac{4}{4}, \dots, \frac{m}{m}$. The bottom row shows the sequence $\frac{n}{1}, \frac{n}{2}, \frac{n}{3}, \frac{n}{4}, \dots, \frac{n}{m}$. Arrows indicate the process of adding a new fraction to the sequence.

Every positive rational number is included in this double series consisting of infinite rows and infinite columns. The rational number r/s for instance is the sth term in the rth row. Of course there are repetitions. Now, if we take the numbers diagonally one after another as shown in the figure, we will be reaching every positive rational number which any one may mention. We can thus assign a rank to every rational number, excluding all repetitions; in other words, the group of rational numbers and the group of integers can be put into one-to-one correspondence with one another. Therefore the infinity of rational numbers is of the same type as the infinity of integers. Such an infinity is called a countable or enumerable infinity and the infinity of rational numbers is of that type, i.e., belongs to the type we have denoted by a . [Incidentally we have also shown that $a + a = a$ and $na = a$; also that $a \times a = a$ or $a^2 = a \therefore a^3 = a$ and $a^n = a$. Then this infinity a has these peculiar properties]

Now take the case of the group of real numbers consisting of the rational numbers above described and irrational numbers such as $\sqrt{2}$, $\sqrt{3}$, π , e , etc. It is shown in mathematics books that they form an infinity of a different type altogether. This infinity is denoted by c , the first letter of the word 'continuum'. There are still higher types. In short we have in mathematics transfinite num-

bers called 'aleph' numbers and it is shown that given any 'aleph' number we can find an 'aleph' number higher than that.

Thus if Purusha is described as transcending the universe of space and time, one who knows something of these transfinite numbers can try to understand it and can say that such descriptions are not altogether imaginary or illusory.

Again in religion we have apparently paradoxical statements made about God or the Absolute One. One such is

സൂക്ഷ്മതപാതദവിജ്ഞേയം

ഭരസ്ഥം ചാന്തികേചത്.

“On account of subtlety, the Absolute is unknowable. It is very near and yet far away.” We have illustrations of such subtlety in mathematics. For instance take any irrational number, say $\sqrt{2}$. $\sqrt{2}$ is that number which when multiplied by itself gives 2 for the product. From the various steps in the ordinary process of the extraction of the square root, we can see that $\sqrt{2}$ lies between 1 and 2 again that it lies between 1.4 and 1.5 or again between 1.41 and 1.42 and so on. Thus you can locate it as being between two decimals which differ from one another by as small a fraction as you please. Yet you can never express it exactly as a terminating or recurring decimal. Of course it is not a vulgar fraction. Thus $\sqrt{2}$ which appears to be quite definite and

definitely situated between the two series of numbers

1, 1'4, 1'41, 1'414, . . .
and 2, 1'5, 1'42, 1'415, . . .

which go on approaching one another as closely as one would desire, yet evades an exact grasp because of its subtlety being a mere point. It appears to be near enough and yet if tried to be approached by means of a decimal, it recedes farther and farther. Thus it is (ஐரவ்யம்) far away though near enough (அருங்கே).

I have given above some instances of similarity of 'contents' between mathematics and religion. Now I shall pass on to give an instance of similarity of methods between them. You must have often heard it said that mathematics is an abstract science. Yes! it is so. For instance, we have the natural numbers or the number concept. This is abstracted from the observation of groups (or classes) of concrete objects or things, and from a comparison of such groups in respect of quantity by means of 'correspondence.' If two groups have an one-to-one correspondence between their elements, we say that they are similar or have *the same number*. 'Number' is thus the common characteristic of all '*similar groups i. e., groups which have an one-to-one correspondence between their elements.* If one asks 'what is that common characteristic?' we can only say that whatever common you can find between such similar groups is that common characteristic. Not being able to define that common characteristic in any other manner, mathematicians have defined 'number' as a class of similar classes, just as the best definition of 'man' is given out to be 'the class of men.' Thus 'number' is an abstract concept derived from a comparison of concrete groups of objects.

In religion too, we have such abstraction. From the observation of the universe, we find that all things are changing and are being transformed, they are transient, lasting only for a short time. Yet man cannot regard all these things as having come from 'nothing.' He thinks that there must be a Reality which exists for ever *i. e.,* eternal and out of which all the things of the universe have come and into which all the things lapse or are absorbed at Pralaya or deluge. This 'Reality' he calls God. God is thus a concept abstracted from the observation and experience of the universe. If asked to define it, we can only say that It is *That* which exists for ever, which undergoes no change, out of which all the things of the universe have come and into which they merge on destruction. If driven still further to give its exact nature, one only says that It is நித்யம் having no attributes and It is not to be known by the senses or by the mind

உதோவாவோநிவந்தன

அபூப்யதநஸாஸம்

or we may define It as (விஷயம்) the universe. In fact the first name in Vishnu Sahasranamam is விஷயம். This is quite on a par with the definition of 'number' as 'class of similar classes.' In other words, just as 'number' is a concept abstracted from 'classes', similarly God is a concept abstracted from the 'Universe.'

Thus even in method, mathematics and religion have much in common between them. From the instances and illustrations given above, one could see how a student of mathematics can bring to bear his knowledge of mathematics and mathematical methods to the study and understanding of religious concepts and religious principles.

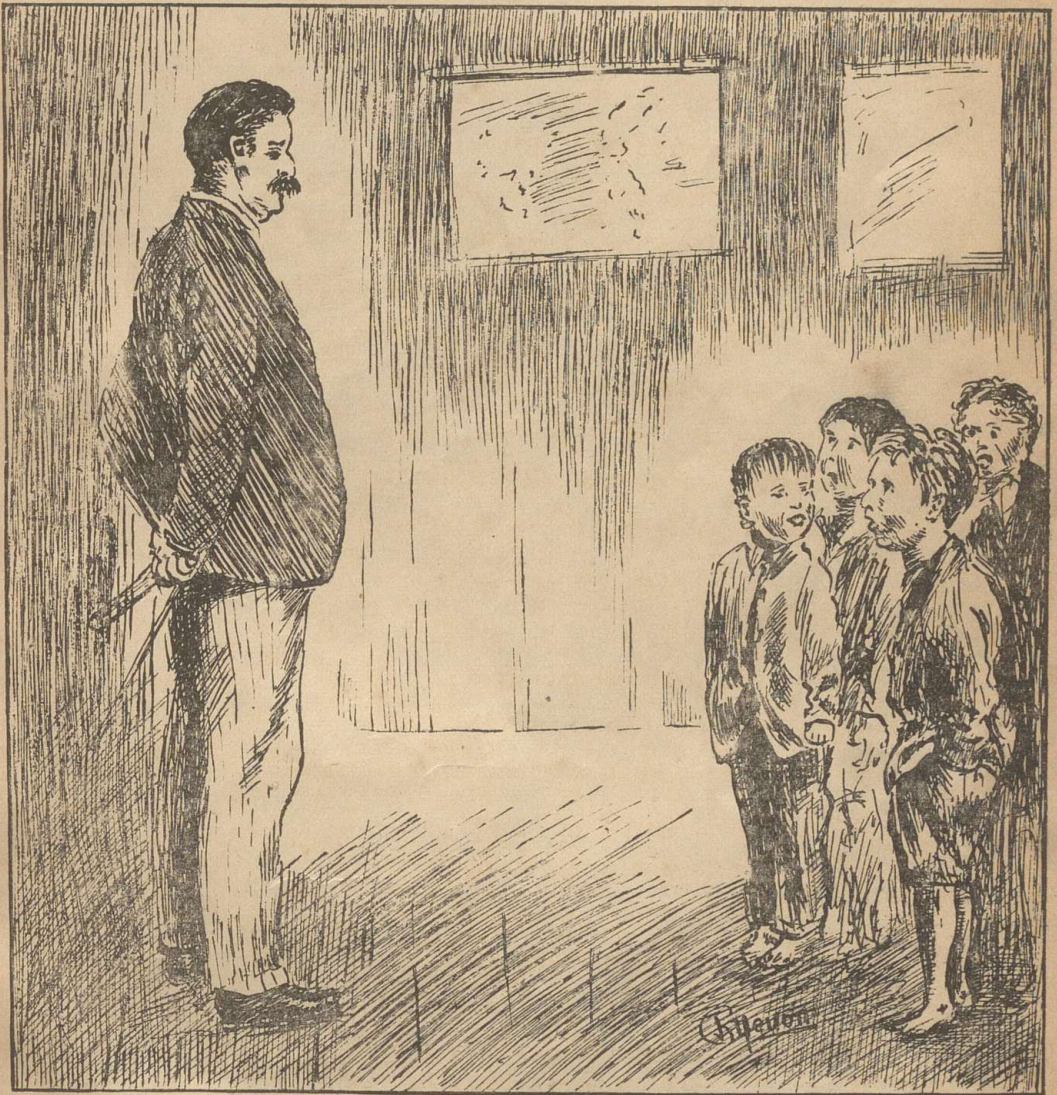
ഭാരതബാലൻതൻ കമ്മശുദ്ധി.

ഭാരതവർഷത്തിന്നോജസ്സു ചേർക്കുവാൻ
വീരന്മാരെത്ര ഭ്രമിച്ചതായി?
റോജപ്പുവാടുന്നു; വെന്നാലതിനുള്ള
സൗരഭ്യം നില്ക്കുന്നു സൗഖ്യമേയ്.
ഉത്തമഭാരത പുത്രചരിത്രങ്ങൾ-
ഉളളതും ചിത്രംപവിത്രമത്രെ!
സംസ്കൃതസാഹിത്യവാന്മാരിൽ മേവുണ
സംസ്കൃതരത്നം പ്രഭാകരന്മാൻ.
ഭാരതഭൂമിതൻ ഭാവവിശുദ്ധിയെ
ഭാസുരമാക്കിയ ഭവ്യദീപം;
ഭാരതവർഷത്തിൻ ഭൂതകാലാഭൃത്തിൽ
ഭൂരിഭൂതിപൂണ്ട ഭാനുബിംബം;
നിന്ദയാൽ നിന്ദിതജീവിതകൃഷ്ണത്തെ
മന്ദതകൂടാതുപേക്ഷിച്ചവൻ;
കാലസമുദ്രത്തിലോടി പ്രശോഭിക്കും
മാലൊന്നുമേൽക്കാത്തകപ്പലവൻ;
ബുദ്ധിമാനായ പ്രഭാകരബാലന-
ബലമധികമായ് പരദകില്ല.
വിദ്യയെ നേടുവാനുദ്ദേശിച്ചവൻ
സേവിച്ചു; വിദ്യാസരിത്തിലാണ്ടു
പണ്ഡിതമണ്ഡലാവുണ്ഡലനായുള്ളോ-
രാ ചാതുർവർണ്ണ ഭക്തിപൂർവ്വം.
“എന്നുടെശിഷ്യൻ പ്രഭാകരബാലനും
വന്ദ്യനായ് തീരണം പാരിടത്തിൽ.”
ഈവിധം ചിന്തപൂണ്ടാചാര്യനെന്നേരും
മേവിനാൻ പാരിച്ചമോദമോടെ.
കൃത്യമായിട്ടുപാശത്താൽ പ്രേമത്തെ
ധീരന്യോടെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി.

“എന്തയ്യോ ശിക്ഷകൾ വയ്ക്കണമെന്നു
ഹന്ത, ഞാൻ കേവലം ബാലനല്ലേ?
ബാല്യസുഖം ഹന്ത! ശിക്ഷകളേൽക്കയാൽ
വല്ലാതെ വാടിക്കുറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ!
ബാല്യമേ, ഹാ കഷ്ടം, ബാല്യമേ, യൗവന-
സോപാനമാഗ്ഗമേ, ഹിംസിതം നീ!
അർക്കൻ വരണനെ പ്രാപിക്കുന്നേരത്തി-
ലെന്തുരു കാലത്തു പുകിട്ടട്ടെ!”
എന്തനാം കേൾക്കുന്നു? ബാലൻ പ്രഭാകരൻ
ഹന്ത! ഗുരുവിനെക്കൊല്ലുകയോ?
ഭാരതഭൂമിതൻ ധർമ്മപതാകയിൽ
പങ്കുപുരളുമോ? ദൈവമന്നാൾ
നേരെ വഴിക്കു നടക്കുന്ന ബാലനെ
പാരിച്ചു മുറുക്കാട്ടിൽ തള്ളിവിട്ടോ?

* * * * *
* * * * *

നേരവും രാത്രിയായ്; ലോകവും മെല്ലെവെ
പാരംധരിച്ചു കരുത്തവസ്ത്രം;
സാഹസം കാണമതിനു സാഹസ്യനായ്
ചന്ദ്രനഭിച്ചതു മില്ലവാനിൽ;
ഭീകരമാക്കിയാരാത്രിയെത്താരങ്ങൾ
കാർമുകിൽക്കൂട്ടത്തിൽ ചെന്നൊളിച്ചു.
ആയുഗുരുവരൻ ശയ്യാതലത്തിനെ
പ്രാപിക്കുന്നേരം പ്രഭാകരന്താൻ
ഭീമശിലയാലെറിഞ്ഞങ്ങുകൊല്ലുവാൻ
നേരവും പാർത്തിരിക്കുന്നു കഷ്ടം!
തൽക്ഷണമായ്ക്കുനാമാചാതുവാക്കുകൾ
കേൾക്കാതി രാത്രിതൻ ശാന്തതയിൽ:
“ഞാനെന്റെ ശിഷ്യൻ പ്രഭാകരബാലനെ
നന്നായി ‘ശിക്ഷണം’ ചെയ്തിരിക്കട്ടെ;
അപ്പമാൻ ‘മാതാവിൻ’ കീർത്തിയെപ്പറ്റ
വിശ്രുതനായിപ്പരത്തിട്ടട്ടെ!

Teacher : "Can any one tell me where matches are made?"

Pupil : "I have heard Papa say they are made in Heaven, and sometimes in *Hell*!"

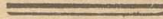
സാഹിത്യലക്ഷ്മിതൻ മോഹനകണ്ഠത്തിൽ
കാമ്യമാംഹാരത്തെ ചേർത്തിടട്ടെ!
സാഹിത്യാരാമത്തിൽ കോകിലമായങ്ങ
ഗീതാമൃതം മുദാതുകിടട്ടെ!
ഭാരതഭൂമിതന്നസ്ഥതമിസ്രത്തിൽ
പാരംപ്രദയെപ്പുരത്തിടട്ടെ!
ഭാരതഭൂമിതൻ കീർത്തിപതാകയെ
ഖീരനായ് ദീർഘമുയർത്തിടട്ടെ!
ഞാനിനി ശിക്ഷണം ചെയ്യില്ലീബാലനെ
നാനംമനുജർതൻ നേതാവിനെ!
ആയവനേററിടും ശിക്ഷതൻവേദന
യെന്നിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുവല്ലോ!”
ഹാ, ഹാ, പ്രഭാകരൻ മോഹിച്ചുവീണുപോയ്:
ആഹന്ത, നിന്ദനായിയ്ക്കിന്റേവോ താൻ?

* * * * *
* * * * *

ആരുതാൻ നില്ക്കുന്നുവേവുമിത്തിരിയിൽ
വീരനാംബാലൻപ്രഭാകരനോ?
ധർമ്മമേ, സത്യമേ, ഭഗ്നാശരാകേണ്ട
കർമ്മവിശുദ്ധിയടങ്ങിയില്ല!
വന്ദ്യതുരുവിനെ നിന്ദനം ചെയ്തയാൽ
നിന്ദിതമായിത്തൻ ജീവയാത്ര!
ഭാരതമാതാവിന്നോമനക്കുഞ്ഞെതാ!
വീരമരണമടഞ്ഞീടുന്നു!
ചെട്ടെന്നുകാണായി കൃഷ്ണൻറവിഗ്രഹം
നിർമ്മലതന്മനോദർപ്പണത്തിൽ;
ആകൃഷ്ടചിത്തനായ് ‘കൃഷ്ണവിലാസത്തെ’
കാവ്യകസുമത്തെ—കാഴ്ചവെച്ചു.
സാഹിത്യവസൂത്തിൽ ചേർക്കുവാനായുള്ള
കാവ്യമാം പട്ടുന്തൽനെയ്യുണ്ടാക്കി;
അപ്പട്ടുന്തലിനോടേച്ചു ചേർത്തിടവാ-
നേതൊരു ‘പട്ടുന്തൽ’ ജാതമാകും?

കൂരനാംവാനിപിടിച്ചുഗളനാളം
ഭാരതത്തിൻഭരവസ്ഥ വന്നു:
വന്ദ്യനബ്ബാലൻ, തൻഭൗതികദേഹത്തെ
ധീരതയോടെ വെടിഞ്ഞുപോയി!
താരകമായിട്ടസ്സാഹിത്യവാനത്തിൽ
വീരൻപ്രഭാകരൻ പ്രോജപലിപ്പു!
ഭാരതമാതാവിൻ വീരചരിതത്തിൽ
വേറിടദാരധ്യായം കൂട്ടിച്ചേർത്തു:
വീരചരിതങ്ങൾ ലോഷിക്കുമൊരായി
ഭാരതബാലൻ തൻകമ്ബശുദ്ധി!

കെ. യം. (സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി)

എന്റെ വിവാഹം.

എന്റെ വിവാഹം ഒരു പ്രേമവിവാഹമായിരുന്നു. അതിന്റെ കഥയാണ് ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുവാൻ ഭാവികുന്നത്. നിങ്ങളോടൊക്കെ നല്ല ചെറുപ്പക്കാർ; വലിയ പണക്കാർ. ഈ വയസ്സുനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു വലിയ കഷ്ടമാണ്. എങ്കിലും എന്റെ പ്രണയകഥ ഞാൻ പറയാം.

എനിക്ക് ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സാണ്. ഒരുദിവസം കാതുവശാൽ എനിക്ക് ചുനങ്ങാട്ട് പോകേണ്ടിവന്നു. അന്നു വൈകുന്നേരം ഞാൻ ഒരു നടന്നുവരട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി.

നാട്ടുപുറങ്ങളിലെ കഥയൊന്നും “പട്ടണ”വാസികളായ നിങ്ങൾ അറിയുകയില്ലല്ലോ. നാടുനിറച്ചു ഇടവഴികളാണ്. ഞാൻ ഒന്നിടകൂടി നടന്നു. ഞാൻ ഇടവും വലവും തിരിയാതെ നടന്നെത്തിയതു ഒരു മരുഭൂമിപോലെയുള്ള പാടത്താണ്. ഒരു തലക്കൽനിന്നു നോക്കിയാൽ മറ്റേത്തല കാണുകയില്ല. വിളഞ്ഞ നെല്ല് സന്ധ്യാസമയത്തെ മന്ദമാരുതനേരം എനിക്ക് സ്വാഗതം അരുളുന്നതുപോലെ തലകനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ തണുത്ത കാരേറ്റം ഞാനും ആനന്ദപരവശനായി വരവിന്മേൽ ചാഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കതിരുകളെ ചവുട്ടി മെതിച്ചുകൊണ്ടു സാവധാനത്തിൽ നടന്നു.

സൂചം ഭൂഖത്തിന്റെ നിഴലാണെന്നു വിഭാവാൻ പറയുന്നതു എത്രയോ വാ

സ്തവം. ഞാൻ ഇങ്ങിനെ നടക്കുമ്പോൾ ഒരു ഭയനീയസ്വപനം—എന്നെ ആനന്ദിപ്പിച്ച ആ തെന്നൽതെന്നയാണ് ഈ സ്വപനവും കൊണ്ടുവന്നതെന്നു നിങ്ങൾ മറക്കരുത്—എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.

അപ്പോൾ സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആകാശത്തിലെ ചുരുപ്പനിറം തീരെ അപ്രത്യക്ഷമായിട്ടില്ല. ചില വെളുത്ത മേഘശകലങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചില നക്ഷത്രങ്ങളും രംഗത്തെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു മങ്ങായ ഇരുട്ട് ലോകത്തെ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“അയ്യോ!” ആ ശബ്ദം എന്റെ ചെവിയിൽ വന്നപ്പോൾ. അതു കേൾക്കുന്നതിനായിരുന്നു എന്നു എനിക്ക് മനസ്സിലായി. എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ, ഒരു സമജീവിയെ രക്ഷിക്കണമെന്ന വിചാരത്താൽ ഞാൻ മുന്നോട്ടു കരിച്ചു. എന്റെ കൈയിൽ ആദ്യ വെടിപൊട്ടുന്ന ഒരു കൈത്തോക്കം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അതു സജ്ജമാക്കി വെച്ചു.

“അയ്യോ!” ആ ശബ്ദം ഞാൻ വളരെ അടുത്തായി പിന്നെയും കേട്ടു. അത് സ്രീ ശബ്ദമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്ക് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾത്തന്നെ എന്റെ ഇടത്തുകാലത്തുനിന്ന് തെല്ലിളകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഞാൻ

അവിടേക്കു നോക്കി ഒന്നും കണ്ടില്ല. ഞാൻ ഇടത്തോട്ട് തിരിഞ്ഞുനടന്നു. നന്ന അടുത്തുനിന്ന് “അയ്യോ!” എന്ന ശബ്ദം ഒന്നുകൂടി പുറപ്പെട്ടു.

“ആരാത്?” എന്നു ഞാൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു—ഉത്തരമുണ്ടായില്ല. കുറച്ചു നേരം നിലനിന്ന നിശ്ശബ്ദവേളയിൽ ഞാൻ നാലുപുറവും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പൊട്ടന്റ് ഒരു സ്വരൂപം എന്റെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിച്ചു. ആ മങ്ങിയ ഇരുട്ടിൽ ഒരു കറുത്ത ദേഹത്തേ എനിക്കു കാണുവാൻ സാധിച്ചു. അതിന്റെ കയ്യിൽ ഒരു വലിയ വടിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

“നീയാർ?” എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. എന്റെ കൈയിൽ തോക്കുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ എനിക്കു തീരെ ഭയമില്ലായിരുന്നു. “നീ ആരെയാണ് ഉപദ്രവിക്കുന്നത്?”

“ഹി!” അവൻ നിന്ദാസ്പർശത്തിൽ ഉറച്ചു. “ജീവനിൽ കൊതിയില്ലാത്ത ജന്തു! ഇവിടുന്നോടു പൊരുതുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുവോ?”

“ഇവിടുന്ന്” എന്ന പേർ കേട്ടപ്പോൾ ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. അവന്റെ വർത്തമാനമെല്ലാംഎന്നോട് ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. അവൻ ഒരു വലിയ കവർച്ചക്കാരനായിരുന്നു. അനവധി ആളുകളെ കൊന്നിട്ടുണ്ട്. പോലീസിന് അവനെ പിടിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു “ഗജപോക്കിരി”യുടെമുമ്പിലാണ് അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ഞെട്ടിയതിൽ അതുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

എന്റെ ധൈര്യം തിരിച്ചുവന്നു. ഒന്നും പറയാതെ ഞാൻ തോക്കെടുത്ത് അവന്റെ കാലിനു വെടിവെച്ചു. അത് തുടക്കമാണ് കൊണ്ടത്. വേദന സഹിക്കാതെ അവൻ മേൽപ്പോട്ടു ചാടി ബോധരഹിതനായി വയലിൽ പതിച്ചു. അതോടുകൂടി അവന്റെ പിടുത്തംവിട്ട് ആ ദണ്ഡ് എന്റെ തലക്കുകൊണ്ട്, ഞാനും ബോധരഹിതനായി ഭൂദേവിയെ ആശ്ലേഷിച്ചു.

കിളികളുടെ കളികളുനിന്നും ശ്രവിച്ചു ഞാൻ ഉണർന്നു. ഉദയഗിരി ചുകന്നിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ചന്ദ്രന്റെ കാന്തി മിക്കവാറും നശിച്ചിരുന്നു. ഒരു തണുത്ത കാറ്റുവീശുന്നുണ്ട്. പക്ഷികൾ ആ കാശത്തുകൂടി ഇരതിരഞ്ഞു് പറന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ എന്റെ തലക്കൽ ഞാൻ കണ്ടത് ഇന്നും മറക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ചന്ദ്രബിംബം മാൻകുട്ടിയെ അന്വേഷിക്കാൻ വേണ്ടി കീഴ്പോട്ടു പോന്നതാണോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. എനിക്കു വേറൊരു സംശയവുമുണ്ടായി. അതെന്താണെന്നറിയാമോ? സൂര്യഭഗവാന്റെ എഴുന്നള്ളത്തിനു മുമ്പ് ലോകം മുഴുവനും അടിച്ചു തളിച്ച് വൃത്തിയാക്കാൻ പുറപ്പെട്ട പ്രഭാതദേവി ഒരു സാധു മനുഷ്യൻ ബോധരഹിതനായി കിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് ദായർഘ്യദയയായി എന്നെ ശ്രശ്ശേഷിക്കുവാൻ വന്നതാണോ എന്നും കൂടി എനിക്കു തോന്നി.

ഞാൻ എണ്ണിറു് നല്ലവണ്ണം നോക്കി. അതൊരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. എനിക്കു വി

ശപസം വന്നില്ല. ഞാൻ രണ്ടു കൈ കൊണ്ടും കണ്ണുതിരുമ്മി നല്ലവണ്ണം നോക്കി. അതെ സൂതന്ന സംശയമില്ല, എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ സൂത്രോദയത്തിന്നു മുമ്പായി സൂരികൾ പുറത്തിറങ്ങാൻ വഴിയില്ലല്ലോ എന്ന് ഞാൻ സംശയിച്ചു. തിരുവാതിരക്കാലവുമുക്ടി അല്ല. വല്ലയക്കിയുമാണോ എന്ന് ഞാൻ ഭയന്നു.

“അങ്ങ് ഭയപ്പെടേണ്ട” അവൾ പറഞ്ഞു “ഞാൻ മനുഷ്യൻതന്നെയാണ്. ഇന്നലെ രാത്രി—”

“ഓ!” എന്നൊരു ശബ്ദം എന്റെ വായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. ഞാൻ അതു തീരെ മറന്നിരുന്നു. “ഭവതി ആരാണു്?” എന്നു കുറച്ചു നേരത്തിന്നുശേഷം ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“അങ്ങ് ഇന്നലെ ആ ഭഷ്ടനിൽനിന്നു രക്ഷിച്ച സാധുസൂരി.”

“അവനെവിടെ?”

“കാണാനില്ല.”

ഞാൻ എണ്ണിറുന്ന് നാലുപുറവും നോക്കി. ചോര ഒലിച്ചിരുന്ന പാടനോക്കി ഞാൻ ചരിച്ചു. ഒടുവിൽ അവൻ അവസാനമായി കിടന്ന സ്ഥലത്തു് ഞാൻ എത്തി. ഇമ്പിച്ചൻ മരിച്ചിരുന്നു. ഭഷ്ടനെ യായാലും നരഹത്യചെയ്തല്ലോ എന്ന ഭാരതീയബുദ്ധിയോടുകൂടി ഞാൻ തലക്കുട്ടിച്ചു. തലേദിവസം അടികൊണ്ടു ഭാഗത്തു് എനിക്ക് വല്ലാത്ത വേദനയുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ആ സൂരിയെ അവിടെ കണ്ടില്ല. എനിക്ക് വ

ല്ലാത്ത വ്യസനമുണ്ടായി. ഞാൻ താമസസ്ഥലത്തെത്തി എണ്ണിത്തേച്ചു കളിച്ച സുഖമായുറങ്ങി. എന്റെ സുഖക്കേടും തീരെമാറി. എന്നാലും അവളുടേതാണെന്നു എന്ന വിചാരം എന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നു വിട്ടുപോയില്ല.

ഇമ്പിച്ചന്റെ മരണവൃത്താന്തം നാട്ടു മുഴുവനും കാട്ടുതീപോലെ പരന്നു. നാട്ടുകാർ സന്തോഷത്തോടെ നടന്നുതുടങ്ങി. ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ എന്നെ ആളുകൾ അനവധി പ്രാവശ്യം അഭിനന്ദിച്ചു. ഒരുവിധം ജനാവലിയുടെ പിടിച്ചുവലിയിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിച്ച ഞാൻ ആ വയലിൽ ഒരിക്കൽകൂടി എത്തിച്ചേർന്നു. ദൂരത്തുനിന്നുവരുന്ന ഒരു ആളെ എനിക്കു വേഗം മനസ്സിലായി. ഞങ്ങൾ അടുത്തെത്തി. കണ്ണുകൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു. അവൾ തലതാഴ്ത്തി.

“സൂരികളുടെ കൃതാർജ്ജുന” എന്നു ഞാൻ താണു സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“ക്ഷമിക്കണം” അവൾ ഗർഭമായി വാദിച്ചു. “ഞാൻ അങ്ങയെ ഒന്നു കളിപ്പിക്കാൻ മാറിയിരുന്നതാണ്.”

“ഭവതിയുടെ പേർ?”

“ഭാമ” അവൾ എന്റെ അടുത്തുവന്നു നിന്നു. അവളുടെ കൈകൾ എന്നേ സ്പർശിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ അതുവരെ അനുഭവിക്കാത്ത വികാരം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിച്ചു. ഞാൻ അവളുടെ കൈകൾ ഗ്രസിച്ചു, മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവൾ തന്റെ ശിരസ്സ് എന്റെ ചുമലിൽ അപ്പിച്ചു.

“വീട്ടിലേക്കു വരുന്നുവോ? ഭാമ മന്ദ സ്വരത്തിൽ മനോഹരമാംവണ്ണം എ ന്നോടു ചോദ്യംചെയ്തു. അവളുടെ രൂ പാമൃതപാനം ചെയ്തിരുന്ന ഞാൻ ആ ചോദ്യം കേട്ടില്ല. അവളുടെ ആ നി റം. ഫാ! അതൊന്നു പോരെ അവളെ അമരതുല്യയാക്കുവാൻ.

“എന്താ, ചെവിടു കേൾക്കുകയില്ലേ?” എന്ന അവളുടെ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം കേട്ടു ഞാൻ മനോരാജ്യത്തിലെ സന്ധ്യരം നിരത്തി, “എന്താ പറഞ്ഞത്?” എന്നു ചോദിച്ചു.

“വീട്ടിലേക്കു വരുന്നുവോ?”

“വരാം”

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരുംകൂടി അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. അതു ആ വയലി ന്റെ മറുകരയിലായിരുന്നു. ഒരു വലി യ് വീടു. ഞങ്ങൾ അവിടെ എത്തിയ പ്ലോഴ്ക്കു സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചിരുന്നു.

“ആരായ്?” എന്നൊരാൾ ഉമ്മറത്ത് നിന്നു വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

“ഞാനാണ്” ഭാമമെല്ലെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“പിന്നെ?”

“ഇന്നലെ എന്നെ—”

“എയ്? ആ ഏഴേനോ? അപ്പോൾ അ വൻ മരിച്ചിട്ടില്ല, അല്ല?”

“അവനല്ല എന്നെ രക്ഷിച്ചയാളും.”

അപ്പോഴേക്കു ഞങ്ങൾ ഉമ്മറത്തെത്തി. അവൾ അകത്തേക്കു പോയി. ഒരു ക സാലയിൽ ഞാനും ആസനസ്ഥനായി.

പടിയിന്മേൽ ഒരു ഭയങ്കരസത്വം ഇരി

ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കരിക്കട്ടയെക്കൂടി നാ ണിപ്പിക്കുന്ന വണ്ണമാണ് ആയാളുടേത്. വയസ്സ് ഏകദേശം അറുപതോളം കാ ണം. ആയാൾ നരച്ചിട്ടുണ്ടോ എ ന്നറിവാൻ മാറിലെ രോമങ്ങൾ നോക്ക ണം. രോമത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോ ളും തല ഒരു നാസ്തികനാണ്. പിന്നെ നെറിയുടെ കായ്ക പരയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കണ്ണുകളാൽ കുട്ടികൾ എല്ലാം ഭയപ്പെ ടും. വലിയ ചെമ്പരത്തിപ്പൂപോലെ ചു വന്ന കണ്ണുകൾ. ഒരു കൂരസ്വഭാവം ഉ ണ്ടായിരുന്നു. ഉയരം 6½ അടിയുണ്ടു് എ ന്ന ഞാൻ പറയാൻ മറന്നു.

ആയാളെ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ എ ന്തോ ഒരു വല്ലായ്മ എന്നെ ബാധിച്ചു. ഞാനും ഭാമയുമായുള്ള ബന്ധത്തിനു ഈ യാൾ അന്തം വരുത്തുമോ എന്ന ഭയം എന്റെ മനസ്സിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചു.

“നിങ്ങളുടെ പേര്?” ആയാൾ ചോദി ച്ചു. വായിൽനിന്നു തുപ്പൽ ധാരാളം തെരിച്ചിരുന്നു. ജന്മാന്തരസൂത്രംകൊണ്ടു എന്റെ മേൽ ആയില്ല.

“കുമാരൻനായർ” എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. വാസ്തവം അതല്ലെന്നു നിങ്ങൾ കൊക്കെ അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

“നിങ്ങൾ എന്തിന്നു ഇവിടെ വന്നു?”

“നിങ്ങളുടെ മകളോ മരുമകളോ ആ യ ആ കുട്ടിയെ കൊണ്ടുവന്നാക്കാൻ”.

“ഏ! ചെളക്കെ, പെണ്ണുങ്ങളുടെ പി ന്നാലെ നടക്കുകയാണോ പണി? കടക്കു് പടിപ്പറത്തു.” ആയാൾ പടിക്കലേക്കു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു.

“ഇന്നലെ രാത്രിയാണെങ്കിൽ—“ഞാൻ പീറ്റർപിറ്റർക്കൊണ്ടു മുററത്തേക്കിറങ്ങി. എനിക്കുയൊള കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ വിചാരം ശരിപ്പെട്ടു. ഇളിഭൂനായ ഞാൻ മൊച്ചപോയ കുറവനെപ്പോലെ നടന്നു.

കുറച്ചുദൂരം ചെന്നു. പെട്ടെന്നു എന്റെ പൂമലിൽ ആരോ കൈവെച്ചു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ഭാര്യയെ കിതച്ചുകൊണ്ടു് എന്റെ അരികത്തു നില്ക്കുന്നു.

“പ്രിയേ!” ഞാൻ മെല്ലെവിളിച്ചു. അവൾ എന്റെ കൈകൾ പിടിച്ചുപറഞ്ഞു.

“പ്രാണനാഥാ, എനിക്ക് അങ്ങയോടു ചില വർത്തമാനങ്ങൾ പറയാനുണ്ട്. ഈ വഴിക്കൽനിന്നാൽ ആരെങ്കിലും കേട്ടുകൊണ്ടുവരും. നമുക്ക് കുറച്ചു തെറ്റി നില്ക്കുക.”

അവൾ എന്റെ കൈപിടിച്ചുനടന്നു. ഞാനും ഒരു യന്ത്രംപോലെ അവളെ പിന്തുടന്നു. കുറച്ചുദൂരം ചെന്നശേഷം ഞങ്ങൾ ഒരിടത്തിരുന്നു. അവൾ തന്റെ കഥ പറവാൻ തുടങ്ങി.

“എന്റെ പേർ സത്യഭാമ എന്നാണ്. ഭാമ എന്നാണ് വിളിക്കാറുള്ളതു്. എനിക്കു മൂന്നു വയസ്സ് പ്രായമായപ്പോൾ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു ദിവസം കാലഗതി പ്രാപിച്ചു. നിങ്ങൾ ഈ വീട്ടിൽ കണ്ട മനുഷ്യനാണ് എന്നു പിന്നെ രക്ഷിച്ചുവന്നതു്. ഞാൻ അന്നുതന്നെ വീടുവിട്ടുപോരുവാൻ പ്രേരിതയായി. ഞങ്ങൾ ഇവിടെ താമസമാക്കി. ആയാളെ

ഞാൻ മുമ്പു കണ്ടിട്ടുതന്നെയില്ല. ആൾ മഹാഭൂഷണനാണ്. അവിടെ ഒരു സ്ത്രീ കൂടി ഉണ്ടു്. അവർ ഇല്ലകിൽ ആയാൾ എന്നു തച്ചുകൊല്ലുമായിരുന്നു. എന്റെ ഭാഗ്യാതിരേകംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അങ്ങയെ കണ്ടതു. ഇനി—”

അവൾ ഇത്രയും പറഞ്ഞു എന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ഒരു ദീർഘശ്വാസമിട്ടുകൊണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞു. “പ്രിയേ, ഭവതി ഒന്നുകൊണ്ടും പേടിക്കേണ്ട. എന്റെ കൂടെ പോരു. നമുക്കു സുഖമായി താമസിക്കാം. ഭവതിയുടെ അച്ഛന്റെ പേരെന്തായിരുന്നു?

“കുമാരൻനായർ”.

“ഇപ്പോൾ കാളം മനസ്സിലായി. ഞാൻ പേരു കുമാരൻനായർ എന്നാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് കിഴവനു ശുണ്ഠി വന്നതു്. ആളെ. അമ്മയുടേയോ?

“ജാനകി അമ്മ”

“പ്രിയേ, ഞാൻ ആരാണെന്നു നിനക്കു മനസ്സിലായോ? ഒരു സുകുമാരേട്ടനെ ഓമ്മയുണ്ടോ? നിന്നെ കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്നില്ലേ?”

“ഇല്ല. എനിക്കോമ്മയില്ല.”

നീ എന്റെ അമ്മാമന്റെ മകൾ. അവർ രണ്ടാളും ഒരു ദിവസം തന്നെയാണ് മരിച്ചതു്. തലേത്തട്ടിയായിരുന്നു ദീനം. എന്റെ പേർ സുകുമാരൻ എന്നാണ്.”

“പ്രിയതമാ, ഞാൻ അങ്ങയുടെ കൂടെ പോരാം. അതിന്നു മുമ്പു ഇതാണു നോക്കൂ. “അവൾ എന്റെ കൈയ്യിൽ ഒരു

ഴത്തു തന്നു. ഒരു വൈദ്യുതദീപത്തിന്റെ സഹായത്താൽ ഞാൻ അതിങ്ങിനെ വായിച്ചു.

ഒററപ്പാലം,
10-6-1883.

“പ്രിയ സേർ,

എല്ലാം ശരിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എനിക്കു തു ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നിങ്ങൾ തന്നെ വരണം. തള്ളയെ കൊല്ലുന്നതു കഷ്ടമാണ്. ടി വയസ്സായ ഒരു കുട്ടികു ടി ഉണ്ടു്? സത്യഭാമ എന്നാണ് പേര്. എന്നു വേലുനായർക്കു് തമ്പുച്ചെട്ടി.”

എഴുത്തു വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു. “ഇതെവിടുന്നു കിട്ടി?”

“ആ ഭൃഷ്ടന്റെ പെട്ടിയിൽനിന്നു്.”

“അതെവിടെയാണ് ഇരിക്കുന്നതു്?”

“ആയാളുടെ കിടപ്പറക്കു തൊട്ട മുറിയിൽ.”

“ഇന്നൊന്നു പരിശോധിക്കണം.”

ഭാമയും അതു സമ്മതിച്ചു. ഞങ്ങൾ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. എല്ലാവരും ഉറക്കമായിട്ടില്ല. വാതിൽ തുറന്നു അവൾ അകത്തുകടന്നു. ഞാൻ ഉമ്മറത്തു കാവലിരുന്നു.

കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വതിൽ തുറന്നു അവൾ എന്നെ അകത്തേക്കു വിളിച്ചു. അവൾ എന്നെ ആ മുറിയിൽ കൊണ്ടു പോയാക്കി. ശബ്ദാകൂടാതെ പെട്ടിതുറന്നു. അതിലെ സാധനമെല്ലാം പരിശോധിച്ചു. ഒടുവിൽ ഭാമയുടെ അച്ഛന്റെ ഒരു സ്പെൽ കണ്ടുകിട്ടി. “ഇതു മതി” എന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ അവളേയുംകൂടി

അന്നുതന്നെ അവിടുന്നു പോന്നു. ഞാൻ ഉടനേതന്നെ ഒററപ്പാലത്തേക്കു ചെന്നു ഇൻസ്പെക്ടറെ കണ്ടു. ഞാൻ വിവരം പറഞ്ഞു എടുത്തു കാണിച്ചപ്പോൾ ആയാൾ വളരെ സതൃഷ്ടനായി. ആ രാത്രിതന്നെ തമ്പുച്ചെട്ടിയുടെ വീട്ടിൽച്ചെന്നു അവനെ ഉണർത്തി. ഇൻസ്പെക്ടറെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ ഭയപ്പെട്ടു പറഞ്ഞുവന്നു.

ഇൻ—ഈ എഴുത്താരെഴുതിയതാണു്?

തമ്പു - ഞാൻതന്നെ, യജമാനനെ.

ഇൻ—ആക്കു്?

തമ്പു—കയ്പുറത്തു കുമാരൻനായരേയും ഭായ്യയേയും കൊല്ലുവാൻവേണ്ടി ആയാൾ കുറച്ചു വിഷം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഉണ്ടാക്കി വിവരം അറിയിച്ചതാണു ആ കത്തു്.

ഇൻ—നടക്കു്.

തമ്പുച്ചെട്ടി അന്നുസരിച്ചു. ഞാനും അവരുടെ പിന്നാലെ ചെന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ നാലു പോലീസ്സുകാരെ വിളിച്ചു. വേലുനായരുടെ വീടു പരിശോധിച്ചു, ആയാളെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. അവർ ഉടനെതന്നെ പോയി.

പ്രഭാതമായപ്പോഴേക്കും അവർ വേലുനായരേ അറസ്റ്റ് ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നു. വലിയ ഭേദമൊന്നും കൂടാതെ ആയാൾ കുററം സമ്മതിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞതു ഞാൻ പറയാം. ഞാനും കുമാരൻനായരും തമ്മിൽ വലിയ ലോഗ്യമായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞതിലപ്പുറം ആയാൾ നടക്കില്ല എന്നായിത്തീർന്നു. ഞാൻ അയാളെക്കൊണ്ടു് ഒരു സ്പെൽതെഴുതിച്ചു. അത

യാളുടെ സ്വത്തല്ലാം എനിക്കായി ഒഴിഞ്ഞുതന്നിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. ആയാളുടെ സൂത്രമാണിതെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആയാളേയും ഭാര്യയേയും വിഷം കൊടുത്തു കൊന്നു. എന്നാൽ ആയാൾ അതിന്നു മുമ്പുതന്നെ വേറൊന്നുഴുതി വെച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും അതെന്റെ കൈയിൽകിട്ടി. ഞാൻ കുട്ടിയേയും എടുത്തു വീട്ടിൽചെന്നു.” ആയാളേയും തമ്പുച്ചെട്ടിയേയും തുക്കുവാൻതന്നെ വിധിച്ചു.

ഞാൻ ഭാര്യയേക്കൂടി നാട്ടിലേക്കു മടക്കി. ഞാനും ഒരു സ്ത്രീയേക്കൂടി പുടികടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് എല്ലാവരും അതുതപ്പെടുപോയി. അമ്മഎന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു. “അമ്മേ! ഞാൻ അമ്മക്കു് ഒരു മകളെ സമ്പാദിച്ചു” എന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു.

“അതു നന്നായി ഇവളേതാ?”
“കുമാരമാമയുടെ മകൾ സത്യഭാമ.”

അമ്മ പൊട്ടുന്ന് അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് അനവധി പ്രാവശ്യം ചുംബിച്ചു. എനിക്കുകൂടി അസൂയ തോന്നി. “കുട്ടാ ഇവൾ നിന്നെക്കുതന്നെയിരിക്കട്ടെ.” എന്നു പറഞ്ഞു അമ്മ അവളുടെ കൈ എന്റെ കൈയിൽ തന്നു. ഞങ്ങളുടെ പാണിഗ്രഹണവും കഴിഞ്ഞു.

രൊഴുക്കിടയിൽ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം വളരെ ആഘോഷത്തോടെ വീട്ടിൽവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾക്കുകിട്ടിയ സമ്മാനങ്ങൾക്കു സംഖ്യ നിശ്ചയിപ്പാൻ ശേഷനേകൂടി ശേഷിപോരാ.

കഥകഴിഞ്ഞു. നന്നായിട്ടുണ്ടോ? എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“വളരെ, വളരെ, വളരെ” എന്നല്ല വരുകൂടി പറഞ്ഞു. അവർ വടക്കോട്ടും ഞാൻ തെക്കോട്ടും യാത്ര തുടന്നു.

പി. കുട്ടിയ്ക്കുനരപ്പണിക്കർ.
ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

ശിവന്റെ ശിരസ്സിലെ ഗംഗയോട്.

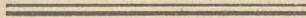
(നവീനകവിത.)

1. കടിലമതിയണിഞ്ഞ വാമദേവൻ
പടുകൊടിപോലെ വളർത്തുകാടുകൂട്ടം
ജടമുടിയിലൊളിഞ്ഞടങ്ങിവാഴും
തടിനി! നിനക്കൊരുസൗഖ്യമില്ല പാർത്താൽ.
2. കൊടിയവിഷമെഴുന്ന ഭോഗിവർഗ്ഗം
വടിവിലണഞ്ഞു വളഞ്ഞിടുന്നനിന്നേ
കടിലനൊരുവനുണ്ടു കാതൃനില്ലാൻ
തടവിൽനിനക്കു സുഖം വരുന്നതാണോ?
3. സ്മരനവിടെ വരുന്നതല്ലതുക-
ണ്ണരികിലെരിഞ്ഞു വിളങ്ങിടുന്നനിനയും;
പരകഥപരിചിൽ സ്മരിക്കുവേണ്ടോ
ഭൂരിതമശേഷവുമില്ല പാക്കിലിപ്പോൾ.
4. ദപിജനൊരു കടിലൻ നിനക്കുബന്ധ
നിജവിധികൊണ്ടു സുഖിച്ചുമേവിടുന്നു.
പ്രജകളിലൊരുകാംക്ഷയില്ല പാർത്താൽ
സുജനനിയെന്നൊരു പേരുമാത്രമുണ്ടു.
5. കരുണമതിനു തുല്യമായിനിയ്യും,
പിതൃജനതൃപ്തനൊരു ചെയ്തിടുന്നു?
നവലഹരിയിലാണ്ടു താപമല്ലാ
മിവനു കളഞ്ഞിടവാൻ തരംലഭിക്കാ.
6. ഹരനടൈടയിൽത്തെളിഞ്ഞുമേവും
സുരതടിനിക്കുലമോചനം കൊടുപ്പാൻ
ഒരുവഴിയുമതില്ല; കയ്ക്കുലാക്കാ
നൊരുവനുമില്ല ഭഗീരഥനുതുല്യം.
7. സ്വജനഗുണമഹോ നിനച്ചുനിത്യം
ഭജനമിരുന്ന ഭഗീരഥന്റെ മട്ടിൽ

നിജസുഖമഖിലം കളഞ്ഞു കഷ്ടം!
വിജനവിനോദനമാരു ചെയ്തിടുന്നു.

8. പെരിയൊരുഗുണമിങ്ങു കിട്ടിയെന്നാൽ
ഭരിതമതിന്നൊരു ഭുഖമാക്കയില്ല.
ഭരിതസുഖമതിനു വേണ്ടിയാരും
ചരിതമശേഷമശുദ്ധമാക്കയില്ല.
9. ഗിരിസുതശിവനുണ്ടു പിന്നെ “ഞാനും
ഗിരിസുത”യെന്നു പറഞ്ഞുപോയതെന്തേ
ഇരുക്കടിയൊരുവന്നു വന്നുവെങ്കിൽ
പെരുവഴിതന്നെയവർ വിട്ടുപോലും.
10. സാപത്യാമെന്നപകടത്തിനുപോയിയെന്നാ-
ലാപത്തനേകമൊരുപോലെവരുന്നകാണാം
ശാപത്തിനാൽ വിമതിയാടയാരു നാരിയാണി
ത്താപത്തിലാണ്ടു ഗതികെട്ടു നശിപ്പതെന്നും.

കോങ്ങോട്ടേ കൃഷ്ണൻനായർ.

In an Ideal World—

THE Wife would say to her Husband, "You look so bored, darling. I do wish you will go to that agreeable club of yours and sample all the new cocktails they stock. After which, perhaps, you will take out Mrs. Nair, our beautiful neighbour, and give yourself and her a good time. I am rather shy of mentioning it, but the poor dear girl has been simply pining for you these six months. You men will never understand".....

The High Officer would say to his subordinates;—"All this talk of financial stringency is just rot. I am going to double your salaries in a week, even if I have to fight the whole Empire for it".

The Lawyer would say to his client: "Your case is really quite weak, in fact and in law. Calcutta, Madras, Allahabad, and all the other High Courts have given adverse decisions on identical issues. The Privy Council has been equally positive. I really don't wish to take up a dishonest business like this. Besides, I don't study my briefs carefully. My presentation of cases is usually weak. *Here is your money.*"

The Doctor would remark to his Patient: "I really don't know if you have enteric or rheumatoid arthritis. Also, perhaps, it may interest you to know that though my treatment has always been successful, my patients have invariably collapsed. No, thank you, I never charge my patients any fees, for after all my work is humanitarian. Good morning".

The shopkeeper would say to his customer: "You have offered me two Rupees for this cloth. I really cannot accept it. I paid only two annas for it".

The lender would say to the borrower: "Well, my dear chap, how you do blush and stammer! It isn't as if I have ever refused you before! Is it only a fiver,

or anything bigger? Two thousand? That's right. Pass me the cheque book, will you? And mind, you are never to fuss about repayment. Security?—That be hanged!"

The Bus-man would say to his fare: "Please don't get in, Sir. There are six other buses plying your way, and they start earlier and are more comfortable. We don't go for eight or nine hours yet. We usually have engine trouble and tyre trouble. Our brakes are weak, our seats are dirty, and our roof leaks. And we may decide to stop half-way over".

The Priest would say to the devotee: "Brother, I know no more of God than you do. These rituals are really idiotic. Giving me money won't help you in the least. Go your ways in peace, brother!"

The Beggar would say to the Householder: "Thy need is perhaps greater than mine. Don't bother to give me anything".

Papa would say to his son: "My dear boy, I am really distressed at the way you stint yourself. Here is a blank cheque, fill it in as it suits you, buy yourself the best car you can get, and all the clothes and thingummies you want. And if you really must marry that Dancing Girl friend of yours, why I suppose you must. I dare say she will make a good wife, and if she doesn't, why, there are plenty of other dancing girls in the world".

The Secretary, proposing the customary Vote of Thanks to the Lecturer, would say: "We have all listened with intense disgust to the ignorant and foolish remarks made by the Lecturer. We all feel that he is the biggest of all the bores who have spoken at our meetings. Still it is our duty to express our gratitude to him. Let us thank God he did not lecture longer than he did."

The Teacher would say to his pupils :
“My dear boys, I think I know something of the difficulties of schoolboys. I know you can't always come early or regularly to school. You don't get enough time to read your lessons or do your exercises. It is natural you should be mischievous and noisy,—monkeyish. I am too broad-minded to resent such small things”.

The pupils would reply : “Sir, you are ugly, violent, disagreeable, and ignorant; you are a bore. It is not, however, your fault, but God's. He might have made you differently. We forgive Him, and adore and reverence you”.

The Principal would say to the lecturer: “Dear Mr. Sadasiva, how hard you've been working ! In the High School Classes, too, which you (very properly) detest. God will reward you,—(no one else will). Do let me give you a month or two of leave,—you really mustn't refuse. You might go out shooting, you know. Papers to value ? I shall look through them for you myself while you are away”!

The aspirant for a Municipal Councilorship would address his Constituents : “Dear Ratepayers and Votegivers, you are quite right when you say that our Municipality is in a bad way. The roads are bad, sanitation is worse, the Council is busy hanging pictures and delivering orations on politics in the abstract, instead of doing real work. I should tell you I shall do nothing to mend these matters, beyond putting up a new lamp in front of my own house, but I want your votes, all the same.”

H. E. the Viceroy would write to the President, All-India Universal Liberty Association :

“Dear Mr. Jabberlal,

I am in entire agreement with all the views you have expressed. I quite see that in the land of Ahimsa armed forces are, in addition to being tremendously expensive, an unpardonable anachronism. I am writing to the Honourable Mr. Yesjee Nojee the Home Member to take early steps towards the abolition of the Police. I am addressing a similar demand to H. E. the Commander-in-Chief in respect of the total disbandment of the army. I am also requesting the Law Member to expedite the repeal of the Arms Act. I sincerely believe it is high time we gave adequate encouragement to Indian trade and industry. The importers of fire-arms and the bomb-manufacturing chemists of this country should now have their chance. After all, the National bodies may be trusted to rule the country adequately through Moral Suasion.”

The Houses of Parliament would rush through the third reading of some such Bill as this :—“That in the opinion of these Houses, the administration of India is getting to be too much of a nuisance, and should be definitely made over to the Gunmen of that Country”—

Mahatmajee would shout :—“Waiter, another steak, please, and two more bottles of beer ! It is no joke fighting for these Harijans” !

Dean Inge would say to the world in general : “Cheerio ! Chuck, Chuck !”

The Political Institutions of the Nambutiris.

(By K. V. Krishna Ayyar, M. A., L. T.)

THE Nambutiris claim to have been once both the owners and rulers of Kerala. This claim is advanced on no better authority than that of legends. According to the *Keralolpatti* (the legendary history of Kerala) Kerala was reclaimed from the sea by Parasurama and he gave it to the Brahmins of Ahichattrā. He settled them in sixty-four villages, thirty-two in the Tulu-speaking and thirty-two in the Malayalam-speaking tracts. To protect the land so miraculously recovered from the sea he chose ten-and-a-half villages (പത്തരൂരൂരൂ) from among the sixty-four and gave them the privilege of bearing arms. Then he brought *Sudras* from beyond the Ghats, caused them to adopt the law of succession through the mother (മതൃപാരമ്പര്യം) and commanded them to look upon the Brahmins as their patrons and protectors.

After some time, for the better administration of the country, the land was divided into four provinces or *Kazhakams* (കാഴകം), each of which was placed in charge of a village chosen from among the ten-and-a-half villages. These four villages were Perinchellur, Panniyur, Parappur and Chenganniyur. This arrangement did not prove satisfactory, and the powers of these villages were entrusted to *Rakshapurushas* or protectors appointed for a period of three years. But the government of these three-yearly *Rakshapurushas* was not better than that of the villages, and it was resolved to appoint a *Perumal* for twelve years. But the villages could not agree in the choice of the *Perumal*, and as a way out of the difficulty the Brahmins decided to request the neighbouring kings to send a *Perumal* for twelve years.

In this way the first *Perumal* was brought from Keyapuram in 216 A. D. Before he was formally invested, the

Brahmins made an agreement with him that if he did not govern well they would resume the government from him and he would have to go back. The *Perumals*, who governed Kerala under this contract, were Chola, Pandi, Bana, Tulubha, Indra, Arya, Kunna, Kotti, Mata, Ezhi, Komba, Vijaya, Valabha, Harischandra and Kulasekhara, who died in 333 A. D. For some reason the Nambutiris failed to bring a *Perumal* after Kulasekhara's death, and the land became a prey to anarchy and confusion. So, after a century, they appealed to Krishna Raya of Anagundi. He sent Cheraman Perumal, who came to Kerala on the day of the chronogram *Swargasandehamprapya*, i. e., 428 A. D.

Cheraman proved himself so good a ruler that the Brahmins did not like to part with him at the end of the stipulated twelve years. Krishna Raya became so wroth at what he conceived to be the rebellion of his deputy, Cheraman, that he invaded the country. But he was repulsed by Karipat Utayavarman and two Eradis named Manicchan and Vikraman. After ruling the country for 36 years he divided it among his *Samantas* and relatives, and became a monk, or, according to another version, went to Mecca. (It would appear from this that by the disposition thus made by the *Perumal* for the government of the land, the Nambutiris came to lose their ancient political overlordship.)

It is admitted on all hands that the *Keralolpatti* cannot be regarded as a sober historical narrative or reliable independent source of history. A superficial glance through its pages is enough to convince us of its utter worthlessness as an historical document. Kulasekhara Perumal, a contemporary of Kumarila Bhatta who lived in the 8th century A. D., is represented as having died in 333

A. D., and Krishna Deva, who came to the throne of Anagundi in 1509 A. D., is made to send Cheraman Perumal in 428 A. D. !!

No evidence has yet been discovered to show that monarchical government in Kerala arose as the result of a contract, as is alleged by the *Keralolpatti*, between the Nambutiris and the *Perumal*. On the other hand, all available evidence tends to show that long before the institution of the *Perumals* according to the *Keralolpatti* kingship had been established in Kerala. The Tamil poem, *Padirrupattu*, gives us the names of a number of Chera kings, none of whom is represented as having obtained his authority from the Nambutiris. Further, Senguttuvan Sera, who was ruling at Vanchi or Cranganore from 90 to 145 A. D., had himself been preceeded by six kings, whose reigns in all covered a period of more than a century and a half. Again, Roman writers like Ptolemy (121—161 A. D.), the author of the *Periplus* (circa 80 A. D.) and Pliny (circa 70 A. D.) tell us that Vanchi was in their time ruled by a king under the title of *Keralaputras*. Asoka Maurya, who was the emperor of Magadha from 274 to 232 B. C., mentions the country of the *Keralaputras* among the countries in which he established hospitals for man and beast. From these evidences it is clear that Kerala had been ruled by kings as far back as 274 B. C., that is some five hundred years before the date of the first *Perumal*.

From the records of a much later period we can form some idea, albeit vague, of the institutions of the Nambutiris. As in other parts and among other peoples of India, the village or *Gramam* or *Ur* was the smallest political unit. It was a miniature republic in itself. It had its own council or assembly, consisting of the heads of the families who resided in it, and appointed its own officials called *Uralar*. One of the most important functions of the assembly and *Uralar* would be to provide for and sup-

ervise the management of the affairs of the village-temple. (In those days every village had its own temple and there was no village without a temple of its own.) When gifts were made to the temple they were generally made to the *Ur* or the village assembly and *Poduval*, whose duty it was to provide everything necessary for worship, such as, flowers, fruits, rice, etc. The *Uralars* had never been regarded as the owners of the temple. In the grants of the Travancore kings (*vide* the Travancore Archaeological Series, Vol. V.) we find the *Uralars* distinguished from the *Tirukoyiludayar* (തിരക്കോയിലുടയാർ) or owners of the temple. The functions of the *Uralar* were political and not proprietary, and *Uraiyima* (ഉറായിമ) belongs like *Koyma* (കോയ്മ) to the category of political terms and should never be confounded with *Udama* (ഉടമ) or possession. In course of time, when the importance of the village council declined, the *Uralars* became hereditary, and during the many political convulsions which Kerala had passed through they succeeded in transforming their trusteeship into perpetual proprietorship.

In some places, the temple had a separate committee, distinguished from the *Uralars*, to look after its affairs. It was called the *Gana* or *Samudayam*. Thus the temple of Tirukkadittanam in Travancore had a *Gana* of its own, which along with the *Santikkar* supervised its affairs. It had a special committee called *Uttira-Ganattar* (ഉത്തിരകണത്തർ) to conduct the annual *Uttira* festival. The *Gana* of Tiruvanyandur, also in Travancore, consisted of five members (അഞ്ചുകണത്തർ). In the temple of Peruneydal the yearly festival was conducted by the *Tirunal-Ganattar* (തിരുനാലകണത്തർ).

These villages and *Devaswams* must have originally been independent. The territory within which they exercised their sovereign authority was called their *Sanketam* (സങ്കേതം). The most powerful of these *Sanketams* in historical times was that of Elangunnappuzha. According to

the *Keralapazhama*, the Cochin Rajah was able to escape from the pursuit of the Zamorin only by taking refuge in this *Sanketam*, which even the most powerful of the Kerala princes in those days dared not violate. Within its *Sanketam* the village or *Devaswam* levied taxes, administered justice and punished offenders even to the extent of confiscating their lands and putting them to death. A Tiruvelunnur record of 839 M. E. (1665 A. D.) shows that its *Samudayam* confiscated the property of a fisherman for breaking into the house of a Muhamadan. An entry in the account books of the Zamorin for 900 M. E. (1725 A. D.) says that the roof of Amat Chattu's house was ordered to be destroyed by the elephant for killing one Sekharan within the precincts of Calicut Tali.

By the eleventh century most of these villages and temples—even those like Vatakkunnathan (വടക്കുന്നത്തൻ), Kudalmanikam (കുടൽമാണിക്കം) and Sri Padmanabhaswami (ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി)—seem to have lost their independence. For we find that for default the defaulters were made to pay a fine not to the *Uralar* or *Urar* but to the *Koviladhikari* (കോവിലധികാരി) who was generally the king, or the king himself called *Perumanadigal* (പരമാനാദികൾ) in the records, the governor of the district called *Naduvazhumavar* (നാടുവാഴുമവർ) and the officer immediately in charge of the village called *Vazhkat-Vazhumavar* (വാഴ്കൈവാഴുമവർ).

In all the big temples of Kerala we meet with such dignities as *Melkoyma* (മേൽക്കോയ്മ), *Pura-koyma* (പുറക്കോയ്മ) and *Aka-Koyma* (അകക്കോയ്മ), who are generally one or the other of the Rajahs and *Swarupis* who ruled the country after the Perumals. It should be mentioned, however, to the eternal credit of these Rajahs that they came to exercise these rights not by any process of usurpation or encroachment on their part. On the other hand, the Nambutiries themselves sought their interference and offered them these rights—which were accepted, in

some cases only reluctantly, as a duty to oblige the Brahmins.

Side by side with the village and *Devaswam* we come across the *Tali*. *Tali* originally meant a temple, and in all probability the temple must have come into existence before the Brahmins settled round it. One of the most important *Talis* of Kerala was Calicut Tali, which had its own *Sanketam*. The word has come to be used in other senses also and has developed a political meaning of its own. In the *Keralolpatti* it is used to denote the residences of the commissioners appointed by the four *Kazhakams*, the commissioners being called *Taliyatirimar* (തളിയാതിരിമാർ). These *Talis* are referred to in Vira Raghava Chakravarti's grant to Iravikortan, who was allowed to collect customs 'in particular between the four *Talis* and the village near it' (വിശേഷാൽ നാലു തളിയും തളിക്കടുത്ത കിരാരൊന്നിടയിൽ). In the grants of the Travancore Rajah, Kulasekhara Koviladhikarikai, the word denotes the officers or representatives (whoever these might be) of the four *Talis*. He made his grant to the village of Neydal in the presence of the four *Talis* and Tirakunrappuzha from Nediatali hall (നാലുതളിയെയുൾത്തിരുക്കുറുപ്പുഴൈയ്ക്കും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു നെടിയതളി ഇരുന്നതളി). In his Kollam grant of M. E. 278 i. e., 1104 A. D., he makes the gift in the presence of the four *Talis*, the One Thousand, the Six Hundred, the governor of the *nad* named Vikraman and other *Samantas* (നാൻകു തളിയുമായി രാജാ രാജവരം (ഇൻ) നാട്ടുവാഴ്ചയൻ വികരാനന്ത * * * കുൻ മുതലായുള്ള രാമന്തരം തിരുക്കൈഴക്കുടിയിരിക്ക തിരുക്കൈ നന്നൈയ്ക്കു തളിയാവതു).

We do not know why the four *Talis* were summoned. Did they come there as advisers or attestors or owners of the temples to which the grants were made? They cannot be regarded as the representatives of the Nambutiri community; for in the grant of Vira Raghava Chakravarti it is not the four *Talis* that are spoken of as attestors but the villages of Chovaram and Panniyur. In the present state of our

evidence we can only raise a difficulty without attempting to solve it.

Parisha is again another word which has a number of meanings. It is used to denote 'people', as in മുവിൽ സപ്പലീതി ഉണ്ടായിട്ടുപോയ പരിഷ (the people who had formerly fled on account of the fear of snakes). It means also persons or castes entrusted with certain duties as in അകത്തുപരിഷ (servants of the household). The arms-bearing Nambutiris were called *Uril-Parisha* (ഉരിൽ പരിഷ). It is used to denote also the assemblies of the communities below the Nayars in the social scale.

Another institution of the Nambutiris was the *Gana* of each of the eighteen *Samghas* of the warrior Brahmins known as *Chatirar* (ചാത്തിരർ), a corruption of the Sanskrit *Kshatriya*. From the very obscure and confused account of a *Gana* meeting given in the *Keralolpatti* we may gather the following facts about it;— (1) Each *Samgha* had its own *Gana*; (2) none but a member of the *Samgha* could attend its *Gana*; (3) the meeting must be held in a temple belonging to the *Gana*; (4) it was convened and presided over by the *Rakshapurusha*; (5) those who were not qualified to take any part in the *Samgha* play or dine with or cook for the other Nambutiris (അരക്കട്ടം അടുക്കലും സംഗമമുള്ളവർ) could not be present; (6) information was given by the head of the *Samgha* (സംഘമുറക്കടയ യജമാൻ) of the date and place of meeting; (7) on the

previous night the members assembled near the temple fixed as the venue of the *Gana*; (8) next morning they proceeded in state to the temple; (9) after offering worship to the deity the members seated themselves round a lighted lamp and the proceedings were formally begun with the worship of *Ganapati*; (10) the *Gana* discussed the ways and means for the protection of the country, for the maintenance of religion and *dharma*, and enquired into and redressed grievances; (11) the members had to observe *Diksha* in all its rigour as long as the meeting lasted; (12) but they were allowed to divert themselves by the practice of arms.

This cursory survey of the institutions of the Nambutiris will not be complete without a reference to the dynasties like Tirumanasseri, Chittur, Idappalli and Chembakasseri. We do not know how and when these Brahmin dynasties came into existence. Tirumanasseri originally belonged to Panniyur. When this village became accursed he shifted his residence to Ponnani and claimed to exercise whatever rights had belonged to Panniyur village. He sided with the Zamorin in his wars with the Vellatri and obtained important privileges at the *Mamamkam*. Chittur and Idappalli were also the allies of the Calicut king. The rights which they are accorded now when they visit the Zamorin are but the shadowy relics of the intimate relation that had subsisted between them in a not very remote epoch.

രായയുടെ മകതി.

താമരക്കണ്ണൻ—മട്ട്.

1. ആഴിയിലന്നംവീ ണുപോകവെ-
യുഴിനായകനാദിത്യൻ;
2. മന്ദസ്തിതവുപെയ്തു പുതികൾ
മന്ദം മന്ദമുദിക്കവെ;
3. പാര'മുളളതും' മോദമീയററും
'താരാഹാര' മണിയിച്ചും;
4. മന്നിനെ സ്വർഗ്ഗതുല്യമാക്കുവാ-
ന്നു പ്രകൃതിയതിക്കു;
5. രായ—യാസ്സാധു, ഗോപികാരണം
മാധവവധു, സാധപിയാൾ
6. രണ്ടുനാളായി കണ്ണനെക്കാണാ-
ഞ്ഞുണ്ടായിവന്നൊരിണ്ടലാൽ
7. മേവുനു പലചിന്തയിൽപെട്ടു
വേവുമുള്ളത്തോടേകയായ്.
8. പുകഴൽക്കുട്ടിഞ്ഞു രായത-
ന്നുതതിലതാ ചിന്നുന്തു
9. തകവളകളരി വീണതാ
മകുതൻചാരേ മിന്നുന്തു
10. പങ്കജാക്ഷനെക്കാണാഞ്ഞിട്ടതാ
കൊങ്കകളഹോ തുള്ളുന്നു.
11. പുകവിൽത്തടം തന്നിലായതാ
തങ്കനുവെള്ളമുത്തുന്നു
12. ശങ്കിക്ക മശ്രുബിന്ദുക്കളുടെൻ
പൊങ്കരേണ തുടക്കുന്നു.
13. ചമ്പലാക്ഷിതൻചെമ്പൊടിയിണ
ചമ്പലിക്കുന്നു ചെമ്പുമ്മ.
14. "ഭൂലോകമിതു വെൺകരങ്ങളാൽ
താലോലിക്കുന്ന തിങ്കളേ!
15. കണ്ടുവോ നീയെൻകണ്ണനെ ചിരി
പൂണ്ടുകൊണ്ടെതു നോക്കുന്നു?
16. കഷ്ടമുണ്ടുസ്ഥാനമാണോക്കു
ലോഷ്ടമായെല്ലാം തോന്നീടാം.
17. അച്ചുത! ശ്രീതവസ്വല! കൃഷ്ണ!
സച്ചിദാനന്ദ! ഗോവിന്ദ!
18. വേവുന്നുമനമായിയാൽ മമ
മുള്ളൊരുതേ! മാധവ!
19. കാണിനേരവുമെങ്ങിനെയിവൾ
കാണാതേ കാലംപോക്കുന്നു?
20. എന്തൊരുതളതമളൊളം പ്രേമ-
മന്തരംഗത്തിലില്ലെന്നോ?
21. രായയെയിനിദാരങ്ങളായി-
ട്ടാദരിക്കുകയില്ലെന്നോ?
22. ആധിയോടേവമോതിയാരായ
ബോധരഹിതയായിതാ
23. വിഴുനുപരമാതപഃമററു
വാടിക്കഴഞ്ഞതാളുപോൽ.
24. "രായേ ഞാനിതാവനുപോയ്,
നീയു
മാധിയാകവേ നീക്കുക

25. ഇത്രയുണ്ടുനിന്നാധിയെന്നു ഞാ-
നർത്താരിലാദ്യമോർത്തില.

26. കണ്ണനെയിത്ര കാഴ്ചമാണെന്നും
നണ്ണിയതില്ലയാദ്യമേ.

27. കണ്ണനിലെത്ര പ്രേമമുണ്ടെന്നും
നിണ്ണയിക്കുവാൻ വേണ്ടിത്താൻ

28. കാലേക്കൂട്ടിത്താൻനിശ്ചയിച്ചൊരു
ജാലവിദ്യയിതോമനേ!"

29. ഇത്ഥമാശ്വാസവാക്യവുമോതി

പ്രാർത്ഥസഖിയങ്ങെത്തവെ,

38. കോമളക്കരം കൊണ്ടുരാധതൻ
പൂമേനിയും തലോടവേ,

31. ഞാനനമതിലായിരക്കണ
ക്കാനന്ദമുദ്ര ചേർക്കവേ,

32. രാധയോതുന്നു, "മാധവ!യിവ-
ളാധിയകുന്നു മുക്തയായ്."

എം. എസ്സ്. സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

ഭാഷാകവിത

നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ആംഗ്ലേയ ഭാഷക്കു അത്യധികം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടും, നാട്ടുഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാൾ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആംഗ്ലേയഭാഷയിൽ ഉള്ളതിനാൽ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഭാഷാപുസ്തകങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും കൈരളിക്കു തട്ടിയിരിക്കുന്ന ഉടവു അവസ്ഥയായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ ഭാരതത്തിൽ ദേശാഭിമാനം വേരൂന്നി വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള ആധുനികപരമ്പരയിൽ ഭാഷാഭിമാനവും അല്പം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങളിൽ പരക്കെ ഈ ഭാഷാഭിമാനം വളർന്നുവരണമെങ്കിൽ കുറെക്കാലം കഴിയേണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്ഥിതി ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ആംഗ്ലേയ ഭാഷയിൽ നല്ല പരിജ്ഞാനമില്ലെങ്കിൽ അവർ ഗണിതശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രശാസ്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും തന്റെ ഒഴിവുസമയത്തെ ആംഗ്ലേയ ഭാഷാപരിജ്ഞാനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നു. അഥവാ അവർ ഭാഷാപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയാണെങ്കിൽത്തന്നെ, അവ നോവലുകളോ ചെറുകഥകളോ ആയിരിക്കും. അവർ കവിത വായിച്ചു

യിച്ചുസ്വദിക്കാൻ സമയവും സന്തോഷവും ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല.

തമിഴുഭാഷയുടെ ഗർഭത്തിൽ ജനിച്ചു അല്പകാലം ശൈശവാവസ്ഥയിൽ വിഹരിച്ചശേഷം സംസ്കൃതസാഹിത്യമാകുന്നവരോടു ചേർന്നു ഭാവനാസൂക്ഷ്മം അനുഭവിക്കുന്ന കേരളഭാഷാവനിതക്കു അപ്പോഴപ്പോഴായി പല ആഭരണങ്ങളും ധരിക്കുവാൻ സംഗതിയായിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ കവിതാരൂപികളായ ഭൂഷണങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രം അല്പം വിചിന്തനം ചെയ്യാം.

ഭാഷാകവിതകളേ മൂന്നു പ്രധാനഭാഗങ്ങളാക്കി തരം തിരിക്കാം. 1. പ്രാചീനകൃതികൾ, 2. അർദ്ധചീനകൃതികൾ, 3. ആധുനികകൃതികൾ.

പ്രാചീനകൃതികൾ:— തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മുമ്പുണ്ടാക്കപ്പെട്ട സകല കൃതികളും ഇതിലുൾപ്പെടും. ഇവയെപ്പറ്റി നമുക്കു പൂർണ്ണപരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഏറ്റവും പ്രാചീനകൃതികൾ എന്നു നാം വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന കണ്ണശ്ശരാമായണം, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, സുഭാസന്ദേശം മുതലായവയ്ക്ക് മുമ്പും ഭാഷയിൽ കവിതകൾ ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ വഴിയുണ്ട്. എന്നാൽ അവ മറവിയിലായിത്തീർന്നു. ഇവയെത്തന്നെ പ്രാചീനകൃതികളായോർത്തു ഇവയുടെ സാമാന്യമായ ഒരറിവു സിദ്ധിക്കുവാൻ നോക്കുക.

കവിതകൾ: — പ്രാചീനഭാഷാകവികളിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവർ ക്രി. പി. 13-ാം 14-ാം ശതകങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മാധവപ്പണിക്കർ, ശങ്കരപ്പണിക്കർ, രാമപ്പണിക്കർ (കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ) ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശകന്താവായ അജ്ഞാതനാഥ, ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി എന്നിവരായിരുന്നു. ഇവരെക്കൂടാതെ പല മഹാകവികളും അക്കാലത്തു ജീവിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നു ചരിത്രം മുഖേനയും ഐതിഹ്യങ്ങൾ വഴിക്കും നമുക്കു അറിവാൻ കഴിയുകയുണ്ടു്. എങ്കിലും അവരുടെ കവിതകൾക്കു ഇന്നും അധികം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല.

കവിതകൾ:—ഇക്കാലത്തെ പ്രധാനകൃതികൾ മാധവപ്പണിക്കരുടെ ഭഗവൽഗീതാഭാഷാന്തരം, ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ ഭാരതമാല, രാമപ്പണിക്കരുടെ ബാല്യകൃതിയായ രാമായണം, ശിവരാത്രിമഹാത്മ്യം അന്ത്യവും അപൂർണ്ണവുമായ ഭാരതം എന്നിവയാകുന്നു. ശ്രീമദ്ഭഗവൽഗീത സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു ഒന്നാമതായി ഒരു ഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യാപ്പെട്ടതു മലയാളത്തിലാണെന്നും മേൽപറഞ്ഞ മാധവപ്പണിക്കരുടെ കൃതിയാണെന്നും പണ്ഡിതശിഖാമണിയായ മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കവിതകൾ മാന്യവായനക്കാർ വായിച്ചുസപദിക്കേണ്ടതു തന്നെയാണു്.

ഭാഷാരീതി:—ഈ കൃതികളിലെ ഭാഷാരീതി സരളവും തമിഴിനോടധികം സാമീ

പ്രമുഖമുമാകുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങളേയെല്ലാം തത്ഭവങ്ങളായിട്ടാണു് ഇവയിൽ കാണുന്നതു്. ആധുനികകവിതകൾ വായിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാൾക്കു ഇവ, പ്രഥമദൃഷ്ടത്തിൽ ദുർഗ്രഹങ്ങളായി തോന്നുമെങ്കിലും സശ്രദ്ധം വായിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു മാതിരി നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാം. എല്ലാം മാത്രാവൃത്തങ്ങളായ പാട്ടുകളാണു്.

എന്നാൽ ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശത്തിന്റെ ഭാഷ വ്യത്യസ്തരീതിയിലാണു്. സംസ്കൃതപദങ്ങളും വിഭക്തിരൂപങ്ങളും അങ്ങിനെതന്നെ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു. തത്ഭവങ്ങളും ധാരാളമായി കാണാം. ഇതിലേ സരളമായ പ്രതിപാദനരീതിയും ആശയവൈശിഷ്ട്യവും ശബ്ദഭംഗിയും കാണിക്കാൻ ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം: —

കാളംപോലെ കസുമധനഃപോ

നല്ലപൂക്കോഴിതുകി

പോളംപോലെ ചിതറിവിളി ഹന്ത!

താരങ്ങളെല്ലാം

താളംപോലെപ്പലരിവനിതയ്ക്കു

ഗന്തെ ചന്ദ്രസൂര്യൻ

നാളംപോലെ നളിനകുഹരാ

മുൽഗതാഭംഗരാജി:

അപ്പാചീന കൃതികളിലാണു് കേരള സാഹിത്യം പരിശോഭിക്കുന്നതു്. കൈരളിപ്പണ്ണിന്റെ ഭംഗഭൂഷണങ്ങളാണു് അപ്പാചീനകൃതികൾ. കൈരളീദേവിയെ ഭൂഷിതയാക്കുവാൻ ഓരോ അപ്പാചീനസാഹിത്യകാരനും നല്ലവണ്ണം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലയാളസാഹിത്യവാസരത്തിന്റെ

മദ്ധ്യായമായി, മധ്യകാലത്തേ നമുക്കു ഗണിക്കാം. നമുക്കു ഇപ്പോഴത്തെ പുതു പ്രസ്ഥാനംകൊണ്ടു അതിലും ഉച്ചസ്ഥിതിയിൽ കേരളകവിതാസാഹിത്യം എത്തിച്ചേരമൊ എന്നു കണ്ടറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

തുഞ്ചച്ചുഴത്തുണ്ണൻ കാലമായ കൊല്ലവർഷം 9-ാംശതകത്തിനും ഭാഷാമഹാകാവ്യങ്ങൾ പലതും വെളിക്കുവന്ന 11-ാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിനും ഇടക്കുള്ള കാലത്തേയാണ് ഞാൻ അർച്ചാചീനകാലമെന്നു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിനെ രണ്ടു പ്രധാനഭാഗമാക്കിത്തീരിക്കാം.

1. പൂർവ്വഭാഗം 2. ഉത്തരഭാഗം.

പൂർവ്വഭാഗം. തുഞ്ചന്തുകൃതികൾ: — തുഞ്ചത്താചാർയ്യന്റെ, സരളവും സാരഗർഭവും ആയ ഭാഷാരീതിയും, സാഹിത്യരസവും, കലൻ ഭക്തിപ്രധാനങ്ങളായി വിലസുന്ന അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, മഹാഭാരതം, ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തം മുതലായ കൃതികൾ ഇന്നു കേരളത്തിൽ പ്രചുരപ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവയെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല.

കുഞ്ചന്തുകൃതികൾ: - നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകൾ, പഞ്ചതന്ത്രം, ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മുതലായവ വായിച്ചു രസിക്കാത്ത ഭാഷാപ്രണയികൾ അധികം ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല.

ഉത്തരഭാഗം. തഞ്ചിമകൾ: — വശ്യവചസ്സായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ മഹാഭാരതം വൃത്താനുവൃത്തം തഞ്ചിമ, കെ. സി. കേശവപ്പിള്ളയുടെ

നാരായണീയം തഞ്ചിമ ഇവയെല്ലാം ഇതിലുൾപ്പെടും. ഇവകൂടാതെ, പല ശ്രേഷ്ഠകവികളും സംസ്കൃതനാടകങ്ങളും കാവ്യങ്ങളും ഭാഷയിൽ തഞ്ചിമ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

വണ്ഡകൃതികളും മഹാകാവ്യങ്ങളും: — ജനങ്ങൾക്കു കവിതാഭാരത മുഴുത്ത സമയമായിരുന്നു ഇതു്. എഴുത്തുകുത്തുകളും പണ്ഡിതകാലപ്രായങ്ങളും വൃത്താനുവിതരണങ്ങളും എല്ലാം കവിതയിൽത്തന്നെ. കോട്ടയത്തു നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മലയാളമനോരമ, കവിതക്കുതന്നെ ഒരു ഭാഗം ഒഴിച്ചുവിട്ടിരുന്നു. പലേ മാന്യകവികളുടേയും തൂലികകൾ ഇതിൽ യഥേഷ്ടം കളിയാടിത്തുടങ്ങി.

അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് 1081 ലോ മറ്റൊരു സുപ്രസിദ്ധകവിയായ പത്തളത്തു കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ കീഴിൽ “കവനകൌമുദി” എന്ന പാക്ഷികപത്രം (Fortnightly) പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയതു്.

നടുവത്തുണ്ണൻ നമ്പൂതിരി, മഹൻ നമ്പൂതിരി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, കൊച്ചുണ്ണത്തമ്പുരാൻ, ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ, വള്ളത്തോൾ, കണ്ടൂർ, തുടങ്ങിയുള്ള “കവിതാരസാലക്കുറുപ്പത്തു മിന്നിയ” കോകിലങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കവനകദംബങ്ങളാൽ കേരളഭാഷയെ ഭൂഷിതയാക്കി.

ഇതായിരുന്നു മലയാളമഹാകാവ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവസമയവും. ഉമാകേരളം, കേശവിയം, പാണ്ഡവോദയം, ആംഗല

സാമ്രാജ്യം (തജ്ജിമ), രാജാധിപതി, ചിത്രയോഗം മുതലായ കാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഏതാണ്ടിക്കാലത്താണ് ഭാഷാചമ്പുക്കൾ, സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, രൂപകങ്ങൾ എന്നിവ വെളിപ്പെടുന്നത്. ലേഖനദൈർഘ്യത്തേ ഭയന്നു ഇവയെപ്പറ്റി അധികം വിവരിക്കുന്നില്ല.

ആധുനിക കൃതികൾ പ്രായേണ ഖണ്ഡകൃതികളാണ്. ഇവയെ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലുള്ളവ, ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളിലുള്ളവ എന്നു 2 പ്രധാന ഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിക്കാം.

ഒന്നാംഭാഗത്തിന്നുദാഹരണമായി ചിന്താവിഷ്ണുയായ സീത, അനിരുദ്ധൻ, മാലതീ, മംഗളമഞ്ജരി, ഗണപതി തുടങ്ങി എണ്ണിയാൽ തീരാത്ത അനേകം കവനങ്ങളേയും രണ്ടാംഭാഗത്തിന്നുദാഹരണമായി, കണ്ണിഭാഷണം, പിംഗള, മദ്യനമരീയം, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി മുതലായ നിരവധി കവനങ്ങളേയും എടുക്കാം.

രാഘവംശം തജ്ജിമചെയ്ത കവിശിഖാമണി കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ അവർകൾ പച്ചമലയാളത്തിൽ കവിത എഴുതുക എന്നൊരു പുതിയ പണ്ഡാവു നിർമ്മിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലുഭാഷാകാവ്യങ്ങൾ, ഭാഷാകവിതയിലെ നാലു അനുരൂപരത്നങ്ങളാണ്. ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരും “നേച്ചി”, “കമ്മാരൻനായർ” എന്ന രണ്ടു ഭാഷാകൃതികൾ (പച്ചമലയാളത്തിൽ) ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പണ്ഡാവിൽ

കൂടി ആധുനിക കവികൾ സഞ്ചരിക്കത്തക്ക വ്യസനകരമാണ്.

വള്ളത്തോളിന്റെ സാഹിത്യമഞ്ജരി (7 ഭാഗങ്ങൾ;) യുവകവിയായ വിദ്വാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ “സാഹിത്യകൗതുകം”, ഉള്ളൂരിന്റെ ‘താരാമാരം,’ ‘തരംഗിണി’, ‘കിരണാവലി’, മുതലായ ഖണ്ഡകവനസമാഹാരങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ദിക്കാത്ത സഹൃദയന്മാർ അധികം ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഭാവികൃതികൾ. ഭൂലോകത്തിലേ സകലഭാഷകളും പ്രതിദിനം അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു്. എന്നാൽ ഭാഷാകവിതയേ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അതു ദിനംപ്രതി അധോഗതിപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. ഇതുമാറി ഉന്നതിവരണമെങ്കിൽ, അനുകരണപ്രധാനമായ പുതുപ്രസ്ഥാനത്തേ കരുത്തിൽത്തന്നെ നുള്ളിക്കളയണം. നവീന കവിതാരീതിയെ നോട്ടച്ചുവാക്കണം. സർവ്വതരം പകർന്നിരിക്കുന്ന ഈ “പാട്ടു”രോഗത്തേ സിദ്ധൗഷധംകൊണ്ടു മാറ്റണം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഭാഷയിൽ പുതിയതായൊരു കവനരീതിയും കൊണ്ടു വരുത്തേണമെന്നു് പക്ഷമെന്നു് ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. ഭാഷയിൽ പുതിയരീതി അവശ്യം ആവശ്യമായതാണ് എന്നാൽ അതു അനുകരണമായിരിക്കരുതു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ “Sonnet”കൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ “ചാലുപദികൾ” വേണമെന്നതിനാണ് ശരിക്കുന്ന

തു? നവീനാശയങ്ങൾ സരളവും മനോഹരവും ആയ വാചകത്തിൽ ശബ്ദഭംഗി യോടുകൂടി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനെത്താണ് വിരോധം? ശ്ലോകങ്ങൾ പാടില്ല പാട്ടുകൾ തന്നെ വേണമെന്നതിനാണ് വാശി പിടിക്കുന്നത്? സ്വഭാഷാഭിമാനമോ? സ്വഭാഷാഭിമാനമുണ്ടെങ്കിൽ,

“ചുരുക്കം പുരാതനമിവാദനിലേക്കു

ഭാവ-

മൊത്തവുമുള്ളിനൊടു രണ്ടിലുമുള്ള തത്വം”

സമമായെടുത്ത ഭാഷയേ നന്നാക്കിത്തീർക്കുകയല്ലേ വേണ്ടതു്?

എന്തായാലും കേരളഭാഷാകവിതയ്ക്ക് ഒരു ശോഭനമായ ഭാവിയിലേ നൽകുവാൻ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

പി. ടി. വി. പൂർവ്വിദ്യാർത്ഥി.

മരിച്ച മന്നവന്റെ മടക്കം.

രാത്രി, ധരിത്രിയെ തന്റെ ഗുണരംഗമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഘോരരൂപിണിയായ നിശാചരിയെപ്പോലുള്ള നിശയുടെ നയനങ്ങൾക്കു മുമ്പാകെ നടക്കാറുള്ള കരോര നാടകാഭിനയങ്ങൾ ധരാതലത്തിലെങ്ങും പരന്നു. അല്ലയോ രാത്രി,—എത്ര ഉത്തമമന്ത്രി നീ സാക്ഷിയാകെ വഞ്ചിതരായി ധരിത്രിയെ വെടിയുന്നു? എത്ര ക്രൂരകൃത്യങ്ങളെ നീ ദിനംപ്രതി ദർശിക്കുന്നു? ശിഷ്ടരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന എത്ര ദുഷ്ടർ നീ അഭയം നൽകുന്നു? അഹോ! നീ പാപിഷ്ഠനെന്നെ, സംശയമില്ല.

ആ ദിനം അഷ്ടമിയായിരുന്നു. അമൃതകിരണൻ അംബരതടത്തിൽ അലർരാത്രിയുടെ ആഗമനത്തെ അറിയിച്ചുകൊണ്ട് അസ്തമിക്കാറായി. അരാവലിമലയുടെ അഗ്രഭാഗംശശിയുടെ ശുഭകരങ്ങൾ തട്ടി ശോഭിക്കുന്നു. അദിയുടെ അടിവാരത്തിൽ അത്യന്തം രിക്കിനില്ക്കുന്ന വൃക്ഷസമൂഹങ്ങളാലാഘൃതമായ അടവി അന്ധകാരത്തിൽ ആണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അതിന്നരികിൽ നിദ്രയുടെ നികേതനമായി ചമഞ്ഞിരുന്ന രജപുത്രനഗരം അസ്തമിച്ചുകൊണ്ട് കാണപ്പെടുന്നു. പ്രജകൾക്കു കല്പകവും മുഗിളിമൃഗവുമായി രാജ്യഭരിച്ച പാർവതത്തിൽ കീർത്തിപരത്തിയ വിശാലമനസ്സനും, ദയാലുവും, ധൈര്യത്തിന്റെ അവതാരവും, യോധപുരപ്രവാചനമായ പൃഥ്വിസിംഹന്റെ ഭക്തും അംബരമന്ത്രിയെ ചുംബനം ചെയ്യുവാൻ ആശിക്കുന്നുണ്ടെ

ന്നു തോന്നിക്കത്തക്ക മതിലുകളോടും അതിലും അധികം ഉയരത്തിൽ സ്ഥാപിതമായ ഗോപുരത്തോടുംകൂടി ആകാശം ഒരു അഗ്നിയാണെന്നു ആ അലർരാത്രിയിൽ കററ അകലേനിന്നു വിക്ഷിപ്തമാകുന്ന തോന്നുകളുള്ളു. ഉറയിൽനിന്നു രിയ വാളുകളോടുകൂടി കോട്ടമതിലിന്മേൽ അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുന്ന രണ്ടു കാവല്ലാരല്ലാതെ ആ യോധപുരത്തിൽ ഒരാളേയും എങ്ങും കാണാനില്ല. നിശയുടെ നിശ്ശബ്ദത ആ നഗരത്തിൽ നിശ്ശേഷം നിരനിരിക്കുന്നു.

ഉടനെ അസ്തമിക്കാറായ ശശിയെ ഒരു ഉന്നത ഘനാഘനം മറച്ചു. പ്രകൃതി എന്തോ ഒരു കരോരകൃത്യത്തെക്കാണുവാനൊരുങ്ങുന്നപോലെ അത്യന്തം രൂക്ഷമായി ഭവിച്ചു. അതാ ആ യോധപുരമന്നവന്റെ ഭക്തത്തിൽനിന്ന് ഒരു യുവഭടൻ ഇറങ്ങിവരുന്നു. കാവൽക്കാർ കവാടം തുറന്നു കൈകൂപ്പി നില്ക്കുന്നു. യൗവനം കളിയാടുന്ന ഭേദകാന്തിയോടുകൂടിയ ആ ഭടൻ യുദ്ധസന്നദ്ധനായ ആയുധമണിഞ്ഞു അസിലതപോലുള്ള ചെറുപ്പത്തെ ഉറയിൽനിന്നു കരതലത്തിൽ പിടിച്ചു അനവരതാഭിപ്ലാതെ ആ അരാവലിയുടെ അരികിലുള്ള അരണ്യപ്രദേശത്തേക്ക് ആഗമിപ്പാനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കും?

അത്രനേരം അതിശീഘ്രമായി നടന്ന് അടവിയുടെ അരികിൽ അണഞ്ഞ ആ

യുവയോധൻ അവിടെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നു നയനങ്ങളെ നാലുപാടും നിന്നാദത്തിന്റെ കാരണമറിയുവാൻ നയിച്ചു.

ഉടനെ ഒരു ഘോരാരവം കേൾക്കാനായി. ഒരു കൂട്ടം നരർ ഒരുമിച്ച് അടുത്തു സിച്ഛാലുണ്ടാവുവിധം ഒരു ശബ്ദം നമ്മുടെ ഭടന്റെ കണ്ണുപടങ്ങളിൽ പതിച്ചു. അരനിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അടവിമണ്ഡത്തിൽനിന്ന് അനവധ ആളുകൾ യുവയോധനെ വളഞ്ഞു.

ആഗതർ - എടാ മാനുഷകീടമായ യോധപുരൂപാലക! നിന്റെ ഗളനാളത്തിൽ വാൾ പതിപ്പിപ്പാൻ അവസരം ഇപ്പോഴേ ലഭിച്ചുളളു. മുഗിളരുടെ ജന്മശത്രുക്കളെ അവർ വെറുത്തു വിട്ടയക്കുമേ?

ആഗതർ ആയുധങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചു. ആരവം അധികമായി-ഇരുപതു മുഗിളർ ഏകാകിയായ യോധപുരൂപാലകനെ എതിർത്തു. പൃഥ്വിസിംഹന്റെ ഖഡ്ഗം മിന്നൽ പിണർപോലെ മുഹമ്മദീയരുടെ മാറിൽപതിഞ്ഞു. കരചരണാഭികൾ കരവാളിന്റെ പ്രവേശത്താൽ അറുവീണു. നിണകണങ്ങൾ രണധരണിയിൽ നിറഞ്ഞു.

പതിനഞ്ചു മുഗിളർ പാരിടത്തിൽ പതിച്ചു. അതിൽ അഞ്ചുപേർ അരചന്റെ അരവാളോടു അപ്പോൾത്തന്നെ അന്തകന്റെ അരികിലെത്തി ബാക്കി അഞ്ചു ഭടർ മരണത്തിന്റെ മുഖത്തെത്തിയിരുന്ന മന്നവനെ എതിർത്തുപോരുതി.

കുറെ അകലെ കുതിരകളുടെ കളമ്പടി ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. അത് ക്ഷത്രിയക്ഷോണീന്ദ്രന്റെ അനുചരരായിരിക്കാം. അ

ഥവാ അരികളായ മുഹമ്മദീയരായിരിക്കാം. രജപുത്രരാണെങ്കിൽ അവർ അടുത്തേതുന്നതുവരെ അരചൻ അടുർനിലത്തിൽ പതിക്കാതിരുന്നാൽ ആ വീരപുരുഷന്റെ വിലയേറിയ ജീവനെ രക്ഷിക്കാം. അശ്വഭടർ അരികളാണെങ്കിൽ ധരപതിയുടെ മരണം സംഭവിക്കാതിരിക്കുകയില്ല; തീർച്ചതന്നെ.

തുരഗങ്ങളുടെ ചരണാരവം ധരണീന്ദ്രൻ ശ്രവിച്ചു. മുഗിളർ വിറച്ചു. രണാരവം വർദ്ധിച്ചു. അഞ്ചുനിമിഷത്തിനകം അശ്വാരൂഡരായ അമ്പതു മുഗിളയോദ്ധാക്കൾ അടുർനിലത്തെ അണഞ്ഞു. അവിടെ പാണികളും പാദങ്ങളും മറ്റും ശിരസ്സുകളില്ലാതെയും ശിഥിലമായിക്കിടന്നിരുന്ന കബന്ധങ്ങളെയാണ് ആഗതർ കണ്ടത്. ഭയാനകമായ ആ കാഴ്ച ആരുടെ ഹൃത്തടത്തിലാണ് ഭീതിയെ ജനിപ്പിക്കാത്തത്?

മുഗിളർ മുതശരീരങ്ങളെ ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കി. അതിൽ ഒരു ശിരസ്സററ രൂപം രജപുത്രവേഷധാരിയായി കിടക്കുന്നതുകണ്ടു. മുഗിളയോധർ സന്തോഷിച്ചു. ആ ഉടൽ പൃഥ്വിസിംഹന്റെതാണെന്നു അവർ തീർച്ചയാക്കി. അതിനേയും എടുത്ത് ജയഘോഷത്തോടെ മടങ്ങി.....

ദിനങ്ങൾ രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. പൃഥ്വിസിംഹനെ എവിടേയും കാണാതില്ല. പാരിടപാലനെ പാർത്ഥത്തിലേക്കും പ്രജകൾ തിരയുവാൻ തുടങ്ങി. യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല.

അന്നു മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ മന്നവനററത്തന്നു മുഗിളരാൽ ധരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന യോധപുരൂട്ടത്തെ മുഹമ്മദീയസന്യാം വള

ത്തു. ഭഗ്ഗവാസികളും രജപുത്രയോദ്ധാക്കളും നായകരില്ലാതെ ഉഴന്നുതുടങ്ങി. നാലു നാഴിക കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു നാടു മുഴുവൻ മുഗീളർ കൊള്ള ചെയ്തേക്കുമെന്നുള്ള ഭീതി, ധരാപതിയിരിക്കുമ്പോൾ ഭയമൊന്നെന്നറിയാതിരുന്ന നാട്ടുകാരുടെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു.

ഭഗ്ഗത്തിൽ ഒരിടത്തു കത്തിജ്വലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരഗ്നികണ്ഡം കാണപ്പെടുന്നു. അതൊന്നെന്നു നമുക്കു നോക്കാം.

പതി പിതൃപതിയെ പ്രാപിക്കയാൽ പ്രതിവൃതയായ, പാത്ഥ്വിവേദപട്ടമഹിഷി അരികളുപേക്ഷിച്ചിരുന്ന പട്ടണത്തിലെ പത്മാക്ഷികളോടുകൂടി പാവകനിൽ പതിച്ച് പരലോകം പ്രാപിക്കുവാൻ തുനിയുകയായിരുന്നു.

ഉടനെ ഭഗ്ഗത്തിന്റെ പുറത്തായി ഒരു ഭേരീരവം മുഴങ്ങി. പലേ കാഹളശബ്ദങ്ങളും പാർത്തലത്തിൽ മാറൊരാലിക്കൊണ്ടു. അതിനെപ്പിൻതുടൻ ആശ്ചര്യത്തേയും ഭയത്തേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു ഇടറിയ ശബ്ദം മുഗീളസൈന്യത്തിന്നിടയിൽനിന്നു കേൾക്കാറായി. രജപുത്രയോദ്ധാക്കളുടെ “ജയജയഭൂപാലപൃഥ്വിസിംഹ” എന്ന ജയഘോഷം കേട്ടുതുടങ്ങി. കോട്ടക്കു പുറത്തായി രണഭേവത റുത്തമാടി. മരിച്ച മന്നവൻ മടങ്ങിയെത്തിയെന്ന വർത്തമാനം അടവിയിലെ അനലനെപ്പോൽ നാടെങ്ങും പരന്നു. പ്രജകൾ സന്തോഷിച്ചു. തരുണികൾ ദേവദേവനത്തെഴുതു. രാജ്ഞി ഉടനടിയേററത്തെ നിർത്തിവെച്ചു. ക്ഷത്രിയർ പതിമടങ്ങു വളിച്ചു കോപത്തോ

ടും ശതയുത്തോടും മുഗീളസേനയെ എതിർത്തു. മുഗീളർ പരാജിതരായി. അവരുടെ അത്യാഗ്രഹം ആ രജപുത്രകോപാനലനാൽ ആസ്വദിക്കപ്പെട്ടു. മുഹമ്മദീയരുടെ അവസ്ഥ അത്യന്തം ശോചനീയമായി. കാരാഗൃഹവാസം മുസൽമാൻമാർക്കുവെച്ചു. രജപുത്രനഗരം സന്തോഷസാഗരത്തിൽ മുഴുകി.

ഇനി മരിച്ചുപോയെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ട ധരിത്രിപതി എവിടെയായിരുന്നുവെന്നു നോക്കാം. ഇരുപതു മുഹമ്മദീയഭടന്മാരും കൊന്നതിന്നു ശേഷം ക്ഷീണഹൃദയനായിത്തീർന്ന യോധപുരമന്നവൻ തന്റെ വസ്ത്രങ്ങളെ ശിരസ്സറ്റം ഒരു മുഹമ്മദീയഭടനേ ധരിപ്പിച്ച് താൻ മുഹമ്മദീയയോദ്ധാവിന്റെ വേഷം ധരിച്ച് ആ കാനനത്തിൽ അശപാത്രാശ്മരായ ഭടരുടെ ആഗമനത്തെക്കാത്ത് ഒളിവിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവർ അരികളാണെന്നറിഞ്ഞും അവർക്കു പററിയ വിസ്ഫിത്തത്തെ നോക്കിയുംകൊണ്ട് പൃഥ്വിസിംഹൻ, അടുത്തു ഒരായോധനമുണ്ടായേക്കാമെന്നുചിന്തിച്ച് തന്റെ സൈന്യങ്ങളെയെല്ലാം ശേഖരിച്ച് ആ കാട്ടിൽത്തന്നെ ഗ്രന്ഥമായി പാർത്തു. അതിനാലാണ് ആശ്ചര്യജനകമാംവിധം മുഹമ്മദീയസേനാമദ്ധ്യത്തിൽ യുദ്ധദിവസം യോധപുരമന്നവൻ യോദ്ധാക്കളുമായി എത്തി അവരെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചത്.

ഇങ്ങിനേ മാനുഷക്കുരു മാതൃകയായി പൃഥ്വിസിംഹൻ ചിരകാലം രാജ്യം വാണു.

പി. പി. അനന്തനാരായണൻ,
സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

പാ ന മ ന് .

—: 0 :—

(ടി. വി. പരമേശ്വരൻ, പൂർവ്വിദ്യാത്ഥി)

(മഞ്ജരി)

I

എങ്ങിനേപോകേണ്ട മുന്നോട്ടു ഞാനിപ്പോൾ
തിങ്ങിക്കിടക്കുമിരിക്കാതില്ലേ?

ഈ വനം മുറുമുറയ്ക്കേ ഹിംസ്രജന്തുക്കളാൽ

ആവൃതം; എങ്ങിനെ ഞാൻകടക്കും?

യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കണ്ടിട്ടില്ല, ഹാ!

ഏതുവിധത്തിൽ ഞാൻ പോയിക്കേണ്ട?

കൂർത്തുകൂർത്തുള്ളതും മുറുമുറയ്ക്കലിൽ തട്ടി-

പ്പേത്തുമെൻ നിമ്ബ വസ്ത്രാഞ്ചലം

കീറിപ്പറിഞ്ഞിടുന്നുണ്ടതു ഞാനിപ്പോൾ

നേരയാക്കീടുവതേതു മട്ടിൽ?

കണ്ടുചിലേടത്തു; മേടമരൊരോരേടം;

കണ്ടിപ്പുകാൽകളേ കണ്ടകങ്ങൾ —

മുക്കുവിഹംഗത്തേപ്പോലവേ ഞാനെന്നു

ശക്തനാം വാനിൽ ചുറ്റിപ്പറക്കാൻ

പക്ഷങ്ങളെങ്ങു നിന്നാനയിക്കേണ്ട ഞാ-

നിക്കുണ്മുഖപഗതിക്കു വേണ്ടി?

II

പക്ഷങ്ങളെന്തിനോ? പാദങ്ങൾ രണ്ടില്ലേ,

അക്ഷിണമെൻപുരോയാനത്തിനായ്?

എതുവാൻ കാരണം സംശയിപ്പാൻ? മുന്നോ-

ട്ടെത്തുകൊണ്ടിപ്പോഴേ പോയിക്കൂടാ?

വസ്ത്രാഞ്ചലം മാത്രമല്ല, സുദൃഢമാം

ഗാത്രവും കണ്ടകം വേധിച്ചോട്ടേ

ഇമ്മട്ടു നൂറുനൂറായിരം പ്രാവശ്യം

സമ്മദാൽ കണ്ടക വിധനായി

അന്ത്യക്ഷണത്തിങ്കൽ ആയതിൻ സൽഫലം

ഹസ്തഗതമാക്കിച്ചെഴുതിടും ഞാൻ.

കുന്നുകുഴികളും നൽപന്ഥാവെന്നിക്കേ-

കുന്നതിന്നാണിങ്ങു മേവുന്നതും!

ഇന്നൊരു നൂതനമാർഗ്ഗം രചിക്കട്ടേ

എന്നുടേ വിസ്തൃത കാൽപ്പാടുകൾ

വന്നതുവന്നോട്ടേ; ചെന്നതു ചെല്ലട്ടേ;

എന്നുടേപന്ഥാവു ഞാൻ തുടരാം!!

The Girl I wish to Marry.

(NOT MEANT FOR OLD OR MARRIED PEOPLE.)

[A young gentleman of the Senior Intermediate Class recently suggested this subject for a symposium. The Editor was frankly nervous about possible criticism, but finally decided it was too tempting to refuse. It has not been possible to print all that was sent in,—a few sentences here and there were all we could find space for. Our readers will agree that these very young wife-seekers know what they are about.]

MR. P. S. NARAYANAN :—

The hunt for an ideal wife is a perfect obsession with most men. I include here, my own good self, (all I know about the ideal wife is from friends), and all of you dashing young philanderers. But some of you do go on a fool's errand sometimes, as for instance, spending long hours on the edge of a river with little prospect of saving a lady from the deep waters. And even if you do save the lady, you find she is far from being ideal. Some of you waste a life-time making experiments with brillantine, cosmetics, and cinemas. The boldest among you will, perhaps, waylay a charming girl on her way home and if met with failure write her a heart-rending letter, until at last the police pull you up, and you are exposed. Now, if you take my word, don't run after a lady unless you feel certain that she is ideal in some respects. And once you meet this ideal queen, set yourself up to make her yours, even if you must go to the end of the world.

Now I write about what I believe to be the ideal wife, hoping it may help to increase your ways and means of winning the girl you want. The other day I met, up in the city, a lady whom I readily put down as ideal, ideal from top to toe, ideal in cut, and ideal in finish. Well, the

thought occurred to me that she must be hungering for the ideal MAN, and in that case why I must not commend her to one of you aspirants. Well, I did commend her to a friend of mine. I knew he would be delighted to run after this girl, though he was well aware of his own uncouth, goat-looking features, entirely out-of-tune with the thing he sought. After an eventful week, he wrote me an epic, in which he described his feelings, how he climbed the mountains and crossed the rivers, and tried to improve his figure by walking on his hand. And just when he thought he had won, the girl changed her mind and called the police.

Now this 'ideal' of his was a sort of beauty-queen, an Indian beauty, not Japanese or Negro beauty—quite unlike Johnson's Titty. He could see very well that she was no ornamented dummy at all. Dummies, everybody detests (by the way, keep yourself a bachelor rather than marry a grandma older than you) for, they are an unpleasant, unsociable lot, who merely exist to worship their husbands. There are many village wives who look upon their husbands with great awe and worship them as demi-gods. I believe that the wife, to be a wife, must know and do at least seventy five per cent of what the husband knows or does. She must talk, but not back-chat. And the husband should consider himself a brute if he offended her in the least.

To resume the description of my friend's 'Ideal,' she well impressed him as an educated, dainty, tender girl. By 'educated' he, of course, meant educated in English, as the world has no liking or need for girls who postgraduate in Biology or Logic or Sanskrit. His 'Ideal'

surely was intelligent, knew arithmetic and hygiene and had abundant common-sense. A little education *may be* dangerous, but there was nothing 'dangerous' in this blushing lass of his. To be on the safe side, he told me he disliked her foisting upon him the result of her superfluous education. He knew, for instance, some of the methods employed by recalcitrant wives to gain their objects. Hunger-strike is a popular weapon, but he knew that the temptation for food could not be resisted for long. There are also several husbands who resort to this weapon when fighting their wives, but modern wives are adamant and they sneer openly at their husbands. His 'Ideal' was the last woman to stage a hunger-strike or to commit any outrage of such magnitude.

Some wives take all the liberty for themselves and over-rule even the ordinary customs to which their husbands are entitled. It is good that Eve likes fashion. But it is sickening if she insists upon buying every *de-luxe* costume in the bazaar purposely ignoring the poor lean purse of the husband. "Your duty," she tells her hubby, "is to earn, and my business to spend as I like." But fashionable wives are no less anxious to keep their lords in tidy, attractive condition. I heartily applaud this change in their mentality. But I woefully lament their outlook in some other matters. While I have no objection to her pondering her face—is there a modern girl who does not do that?—she ought to exempt me from that unpleasant ordeal; to me it is most hateful. Here, let me caution bachelors: Think twice before you marry the girl you want, in case she is *more* educated than yourself. There is a rich friend of mine from the country, whose bushy hair and sapphire earrings were the envy of the whole village before he married. He writes to say that his 'highly educated' wife has forced him not only to remove the earrings, but also to wear an 'Oxford Crop.' His wife is now busy teaching

him manners, modes, fashions, advantages of going to the pictures and attending public functions and what not. Many young orthodox Brahmins and Nairs have come to grief through their Flapper wives. The wives transform the husbands in accordance with their sense of fashion and humour. Some of these husbands had to sacrifice their tufts and forego their caste-mark as a penalty for marrying the flapper. The Ideal wife can have no such cruel desire to stultify her husband. Of course, every husband should welcome her advice to make him handsomer, but he should stoutly resist any attempt to make him what he is not. As for example, simply to add to his smartness, he must protest against the wife asking him to wear false spectacles like Harold Lloyd or false moustache like "Charlie." And he must have sense enough not to be an H. P. H. himself throughout his married life, or to carry out the lady's tips regarding behaviour or fashion.

Civilization is practically woman's civilization; in her realm there are ocean-fliers and channel-swimmers, and tennis 'stars' and screen 'stars' and what not. Can a husband expect his Ideal to play Wills-Moody or Amy Johnson or Mary Pickford while he sits obscure among a million spectators? Impossible. But he will be delighted beyond measure if she attends a beauty contest and is elected "Miss India 1933," and in that case he will be cheered, for the world always cheers the husbands of famous wives and *not* the wives of famous husbands like Carnera or Roosevelt.

That gives a fair and honest assessment of the Ideal wife, as I see her, helpful, witty, educated yet reserved, and with no awful or irksome behaviour either to rouse other peoples' suspicions or to serve her husband as an eternal pest. When you meet the really Ideal Wife, be sure not to struggle for an auspicious day, but marry her on the spot, lest you should lose your chance on the morrow.

And to every young man I say, “be uxorious rather than hard-hearted, give your wife a large amount of your kindness and blame yourself if you find her irksome. Deal carefully with her, for she is nearly always sensitive and she will do something very desperate if you tease her too much.”

Some months have rolled by, and enraged by his own sad plight, my henpecked friend urged his uncle—a Round Tabler—to express the desire for establishing Divorce Courts throughout India while giving evidence before the Select Committee. But as we all know, the uncle has returned without ever daring to introduce the subject in his evidence. Had he done so, most probably, we could have gathered in the near future the funniest collection of men who will be exposed by their wives as being “cruel, tippie, insane, or with no ostensible means of livelihood.”

MR. K. S. KASI NARAYANAN.

The first and most important thing is that my bride should be the only daughter of a millionaire. Then I can have a good bungalow and motor cars. She will get me a gramophone and I can enjoy the music of celebrated singers. The girl’s father will give me plenty of money and we will travel throughout India and tour through Europe—..... Another thing is that the girl must not be educated in the modern way. If she is not educated in the modern form, she can entertain me with her delicious music, which is in most instances difficult for the modern woman. She will implicitly obey me and there will be perfect harmony between us.

Preference will be given to those ladies who are well versed in the Hindu Sastras and principles. This is a very important factor. Coming to her physical features; I should like her to be as fat as possible. My wife will then be hunted by camera men and praised by many persons. She will be famous for her monstrously big

size and the newspapers will pay tributes to her, saying that she is Mrs. Such a one. All the people will envy my fortune and happiness. My wife will have an army of admirers and loyal friends. At every place we shall be honoured, people will pay special honour to her fatness. Fatness certainly means merriment.

MR. M. C. KRISHNANUNNI NAIR.

First of all I should like to marry a girl with the name of Bhama..... Her voice should not be coarse and her height must not exceed five feet four inches, I myself being only five and a half feet tall and I have no hope that God will lengthen me a little more..... She must submit herself (during these times of evergrowing clamour for equality) to my eccentric ways without murmur or grudge (at least to my knowledge). It would be a jolly life if I could get a girl who could talk unceasingly and humorously—not so far as to bore—on a variety of subjects..... I should be very glad if she could sing fairly well to lessen my anxieties with an occasional *Anand Bhairavi*. I am suspicious by nature and so the girl should not speak unnecessarily to young men except to my very close friends and members of my own house. But this is no reason why she should be so shy as to disregard my own orders to come out whenever I should wish to exhibit her in a sincerely innocent way to my friends. My only prayer is that God should not punish me with a school mistress who would be dragging me along the road of life behind her. It would be a blessing if the girl, in all her long life—would give birth to only one child.....

She should not be clamouring for liberty as understood by those extremists who want to westernise India. She would not be allowed to attend all the meetings held under the auspices of the Congress or any such organisation. But she could attend those held under the auspices of the *Mahila Sangham*. I have the greatest

objection to her taking any "office" under the Sangham. I pray God that she would not be so sluggish and sleepy as to go to bed at seven. I like sweets and I hope that she would be expert in preparing delicious eatables.

MR. S. K. SUBRAMANIYAN.

Some of you would crave for a girl, beautiful and blooming, exquisite and enchanting, but I don't. An extremely beautiful girl is a Circe, and for the same reason dangerous; danger increases directly with beauty! Ergo, I would prefer a girl good looking, gay and modest. Her complexion must be bright and bronzy, not European-white for such skin rather appears to be terribly diseased. Her features must be well-cut, delicate and good. Her eyes must be of a strong vivid black, full of fire and intelligence and conveying a humorous expression. But I greatly abhor eyes casting roguish side glances from their corners. No preference to spectacles—wearing girls! She must be sufficiently educated to understand and appreciate the world. But never should your wedded partner be more educated than you. If so, she will have time only to attend such and such a party, and that meeting and this conference, and you can remain peacefully in your house, cleaning the pots and cooking the food, washing and feeding the children, Nature's entertainment tax on love, and be ready to serve the mother of your children with everything when she returns home after a busy day. She should not be a Dame Van Winkle, neither need she be a Seelavathy, the former too termagant and tyrannous a shrew—the latter too gentle and cringing a slave. She must be modest and generous, well-behaved and well-disposed and smart and clever.

MR. V. SARVOTHAM.

The maid should be of noble birth which would certainly save me the trouble of moulding her character. Her horoscope should be one of the best and

should tally with mine (let me here inform dear readers that I am a stern believer in the extra-ordinary influence of stars on mankind).....

MR. M. BHARATHAN.

Some women have a tendency to grow fat after marriage. I am a very lean person and it will be disgusting to have an inordinately fat wife. I am at a loss to know how I can detect the existence of any such tendency in my wife.

MR. M. APPUKUTTAN NAYAR.

Women are born mischief-makers. Their beauty attracts men who for a while set at nought all ties of friendship and relationship. These troubles won't arise if one's wife were ugly. Ugliness repels attention. She will worship her husband as a god, will sacrifice all her possessions for the pleasure of her lord and master, will advise him in moments of necessity. Therefore I prefer an ugly, repellant woman to a beautiful attractive maiden.

MR. NOBODY.

The girl I like to marry must not be of a family better off than myself for she would dominate me and I should be hen-pecked. At the same time she must be of a good and respectable family. She should be well-educated (not enough to trouble her husband with her learning but to help him in conducting household business). As to the personal appearance, I don't care much, but she should not be too ugly.

MR. P. R. SITARAMAN.

An idiotic paper brought me news that Mary Pickford was thinking of divorcing Douglas Fairbanks; I cursed the correspondent that brought the news. Douglas Fairbanks is one of the brightest stars in the firmament of the cinema and "If", thought I, "such a person cannot keep warm the love of a foolish lady, what are poor people like me to expect?".....

MR. K. C. KUNHIANUJAN RAJA.

.....She should be of a wealthy family—a family which possesses at least

a few lakhs of rupees. I should like her the more for it. I am not avaricious as some of you may think, but merely making an honest practical suggestion.

MR. C. MOHAMED.

The next thing is that she must be educated a little, enough to read and write. Though the world is roaring for higher education for women, I am bold enough to say that my coming wife must not have higher education. To obtain such a girl as my wife I pray to God day and night; I also request my young friends to pray at least a minute for me, this greedy beauty-worshipper, this ugly fool.

MR. T. G. ARUNACHALAM.

She should never be a very beautiful girl for it is likely to make us bitter enemies. She should be of moderate beauty. She should never be a girl who wishes to rule over her husband. Ah! my friends, can you imagine such a pitiful state? Why do you marry such a girl and lose your envied liberty? Why do you wish to subject yourselves to two governments? She should have some education. You won't feel the difficulty until you take her to the cinema. She would want you to tell the story the whole time and as soon as she returns home she would require an explanation as to how the show is conducted. You will be put in a pitiful state.....

MR. M. NARAYANAN NAYAR.

I hate selfishness in women. But I wish to marry an economical, thrifty girl

who could help me to make my fortune. If I am permitted to marry when young, when I am still at the university, I wish to take a daughter of a lecturer or professor. That may be helpful in getting question papers before the examination.

MR. P. C. DAMODARAN NAIR.

The most important agent that makes life a success in wealth, for which men are ready to sacrifice anything. Therefore to a reasonable man it will be a great blessing when he gets a girl, the daughter of a millionaire. I should be all the more pleased if my wife has a job. It is a matter of fact that men are ready to marry any ugly girl for the sake of money. She should be dressed in the style befitting educated ladies and have a pair of spectacles not because she is short sighted, but it is as you know a fashion.... Another factor which I think worth mentioning is that our wives should not be more highly educated than us. Then we need not fear her disregarding us. The second great horror of education is that she will be inclined to walk here and there along the road. I don't wish the girl destined to be my consort to walk along the public road because then there is the danger of her meeting another gentleman more handsome, the result of which is too fatal for me to mention. Again there is the danger that any and every passer by will at least cast a glance at her beautiful face, a privilege which I alone should enjoy. You may blame me for being selfish, but I am ready to fight you for the sake of my lady love.

The Path of Duty.

A PLAY IN THREE ACTS.

By C. P. K. Taragan B A., (Hons.)

PERSONS OF THE PLAY.

Madhavi } Husband and Wife
Balan }
Ammukutty, aged eight, their girl.
Ithaman Nair, aged father of Madhavi.
Chimmukutty, mother of Madhavi.

A little Baby boy, not old enough to do aught
except cry at stated periods.

Time :—The Present time.

Scene :—An old Tarvad House in Malabar.

ACT I.

Time.—Morning.

Scene—The Portico of an old Tarvad house. A few benches, a good deal battered and broken, are thrown about carelessly. Two pillars in the foreground and two at the back give it the appearance of its genre. It has two side exits and a door directly opposite in the centre of the wall. Bamboo screens a good deal torn and tattered protect it on either side from wind and weather. The floor is polished and jet-black and uncarpeted. Stone steps lead up to it from the court yard.

As the curtain rises Ammukutty is seen seated on a bench reading her school text-book. She is dressed in a pale green jacket and 'mundu', has solemn dark eyes, glossy curls, old gold complexion, and a very pretty and demure look.)

Ammu.—(Reads) "Man is the only animal that cooks the food he eats."

(From the door Madhu puts in as she enters.)

Madhu.—Wrong! Woman is the only animal that cooks the food she eats.

(Madhu is a full-blown matron looking rather tired and dull-eyed but not devoid of a certain indefinable super-sensuous charm. She wears a tight fitting bodice slightly soot-stained and has thrown an apron-like cloth over shoulders. She is coming straight from the kitchen.

Ammu.—(Continues to read without noticing the interruption). Wrong! Woman is the only animal that cooks the food she eats." (Her eyes twinkle with merriment.)

Madhu.—Silly! Is that what you've in your book?

Ammu.—(The corners of her mouth twitching with suppressed laughter.) "Silly! Is that what you've got down in your book?"

Madhu.—(Approaching closer and standing in front of her with arms akimbo.) Poor Miss Echo! Suppose your father were the animal you were playing with instead of me!

Ammu.—(*Throwing away the book springs up like a kitten from her demure perch and clasps her mother in a rapturous embrace.*) Mother, why is he always so cross with me? He's ever so sweet and nice to the children at school.

Madhu.—(*Kissing her cheek.*) Because my dear, he loves you and it's his way of showing it.

Ammu.—He never beats *them*.

Madhu.—He has no need to. Their parents do, at home.

Ammu.—Never even frowns on them when he is angry.

Madhu.—It is his duty as a teacher not to hurt or terrify the little children.

Ammu.—(*Passionately.*) Then, what about me?

Madhu.—With you it's different. He's your father and it's his duty not to spoil you

Ammu.—Then I wish I had no father! It wouldn't be so bad if I had only you to love me.

Madhu.—That is a sinful wish. It is your duty to obey your father and your mother and wish no sinful wishes.

Ammu.—Mother, I want to love him, and he makes it so difficult. I hate that word, duty!

Madhu.—Your father loves nothing else.

Ammu.—Mother, does he love you ever?

Madhu.—(*Embracing her to hide her confusion*) Oh yes, darling: has he not given me you?

Ammu.—*I've* never seen him being nice to you!

Madhu.—He's very little time, you know.

Ammu.—Last night I was lying awake for hours on end hearing grand-mother snore in ghastly fashion. It always puts the fear of ghosts and spirits into me to listen to her snoring and I try to forget it by thinking of you and father in your

room sitting up and talking ever so nicely all by yourselves. I love to think it!

Madhu.—(*with a heavy sigh*) My poor child! And I often do lie awake and think of you! But your father is too tired with his day's work to sit up and talk at night

Ammu.—I have never heard him laugh! Have you ever?

Madhu.—(*Laughing*) Oh yes, thousands of times. But that was long ago. Now his work takes away too much of his life.

Ammu.—I hate his work.

Madhu.—(*Smiling*) It is hateful.

Ammu.—Why can't he find something else to do then?

Madhu.—He can't, by himself. And there's nobody to find it for him. Ever so many people are on the look-out for something to do however hateful it is. Else do you think any one would stick up to this thankless task of teaching?

Ammu.—(*Seeing Ithaman Nair coming in the direction of the stone-steps from the side of the court yard.*) There's grandpa' (*runs forward to meet him* Ithaman is a sturdy old veteran who carries his three score and ten years lightly on his unbowed shoulders and unbent back. His shining face and shining bald crown to match are illuminated by the undimmed lustre of his shrewd quizzical eyes.)

Ammu.—(*Embracing his knees.*) Oh, Grandpa, has granny sent me the doll she promised?

Madhu.—(*Rising and coming forward with a welcome smile.*) Now, worry him for a change.

Ith.—(*Smiling.*) For shame! To play with dolls at your time of life! You are quite a grown-up girl now (*to Madhu*) How's the little one today?

Madhu:—In a very bad way. His father's gone to fetch the doctor from town.

Ammu:—Grandpa, but I *want* to play with a doll, don't you see? I don't *feel* at all grown up.

Itham:—Then you ought to.

Ammu :—(*Runs away from him and turning round says between a frown and a sob*) I simply won't grow up till I get that doll.

Itha :—(*taking it out of the folds of his loin cloth*) Well then, there you are. Now begin.

Ammu :—(*Running up to him with beaming eyes*) Dear, dear, dolly ! How do you call him ?

Itha :—Call him Kittu. Now go in and play for a while.

Madhu :—Be minding the baby till I come. (*Exit Ammu.*)

Itha :—Why, is it alone ? Where is Chimmukutty ?

Madhu :—Not back from the temple yet.

Itha :—Then the little child is alone, do you say ? What are you doing here ?

Madhu :—Trying to forget myself a bit. As for the little thing, it will soon be all alone,—with God !

Itha (*starts up angrily*) :—How can you, woman !

Madhu.—Father, I should be less than a woman, a brute, if I don't wish the child dead and laid in its grave.

Itha.—What dreadful things are you saying ? Aren't you overwrought with too much work and worry ?

Madhu.—May be I am. I've seen in ten years' time eight children of mine follow each other to the grave in rapid, cruel, succession and the surviving child so starved in body and soul that I don't know which would have been kinder to her, to wish her with the happy dead or with us, the living !

Itha.—Why, what makes you so bitter to day ?

Madhu.—Do you know what this doctor's visit is to cost us ? Just half a month's income ! With the other half how on earth are we going to pay for his prescriptions and keep three or four human beings alive for a whole month ?

Itha.—Madhu, you speak and look unlike yourself today. I can hardly recognise my daughter in you.

Madhu.—(*Smiling sadly.*) No wonder ! I've been a School-master's wife these ten years, living on fifteen rupees a month and the mother of so many dead children.

Itha.—I should'nt expect a lady to allow wealth or poverty to vulgarise her soul.

Madhu.—I could be more genteel if I were quite stupid. But the more I think of my circumstances the more tempted I feel to rise in vulgar revolt against it all.

Itha.—You have to thank your own rebellious will for your unhappiness. Put your trust in God and be hopeful and contented like your husband. Consider what he has got to bear and how nobly he bears it.

Madhu.—He hasn't got to bear children year after year.

Itha.—But he has to bury them ; and that is suffering enough.

Madhu.—Yes, at first. Later on it makes a man callous to all suffering.

Itha.—Callous ! No ; he's only resigned and hopeful. Don't take his self control for want of feeling.

Madhu :—(*With a scornful twist of her lower lip*) His self control ! I wish it were greater or less !

Itha :—There's your mother-in-law ! (*indicating with a toss of the head Chimmukutty returning from the temple and crossing the court-yard in the direction of the stone-steps*) See what a load of misery she has had to bear, and how bravely she bears it ! That is what piety does for you.

(*Chimmukutty is younger than her brother and looks it. Her complexion is fair and her hair though silver-grey is abundant and glossy. She has a weak nervous mouth but otherwise has a pleasant look. With profuse vibhuti marks all over the forehead and chest, her string of beads, and lips muttering ceaselessly,*

and pious upturned eyes, she has a dubiously sanctimonious air and a sleek well nourished aspect)

Chim :—(to her brother) When did you come? Has the doctor been and given his verdict?

Ith :—Just a few minutes back. The doctor is expected every moment. May be he is detained by work elsewhere.

Chim :—(to Madhu) Who's with the child?

Madhu :—Ammu is playing beside its cradle.

Chim :—But what are you doing here, leaving it all alone!

Madhu :—It is sleeping, mother, and I am taking a little rest.

Chim :—(frowning) You shouldn't be resting here. But of course it is none of my business! (to Itham.) To night there is going to be an eclipse of the moon. Did you hear of it?

Itha :—Yes; I heard it mentioned

Chim :—It falls on Kittu's birthday!

Itha :—Very bad for him!

Chim :—Dreadful! The Gods have mercy on him wherever he is! (tearfully) Poor boy! My poor lonely boy! Wandering far away from home! (Silent for some moments, tells here beads vigorously lips muttering prayers.) I've arranged for special Puja tomorrow at the temple and besides we will bestow on the holy Brahmins gifts of a few silver and copper images of snakes and eggs in expiation. Gold alas is beyond our means now!

Madhu :—How much do you think it may cost in all, mother?

Chim :—Only some five rupees. You will tell Balan when he comes home, and let me have the money when I go back to worship, this afternoon.

Madhu :—Yes, mother.

Chim (to them both):—Now let me go in and finish telling my beads. (Exit.)

Madhu :—So, that makes another big hole in the other half. The lunar eclipse.

Itha :—It is horrible. Those priests, pious frands, are fleecing her like a poor lamb. You needn't worry Balan for that money in the midst of these troubles.

Madhu :—I have to. He won't forgive me else. Her word is law to us.

Itha :—But think what it is to humour her foolish fancies like this every time! It is to take the bread out of the little children's mouths and throw it to the dogs that hang about a temple.

Madhu (Smiling):—It is 'Duty' we call it! Do you know what he would say about it? "My bread must never be her poison. I must grudge her nothing."

Itha :—(hotly) Nonsense. Where does that about bread and poison come in? This is a plain question of behaving like a man of sense or a fool.

Madhu :—It seems my cousin Kittu ten years ago, before he disappeared, taunted him with those bitter words. Ever since he has been saying, "Rather let my poison be the bread that sustains her life."

Itha :—Not bad as a principle. But whoever but a fool lived up to it so literally?

Madhu :—My husband isn't a fool. Does he look like a starved person? Or does his mother look at all like a poisoned one?

Itha :—No! You and Ammu are the starved and poisoned ones in this household. (He rises and approaches her.)

Madhu :—Ah, father the blessedness of being understood!

(He lays both his hands on her shoulders and looks down intently at her in profound pity and affection. She breaks down with a sob and turns her face away.)

Ammu :—(Peeping in at the door) Mother, mother, the baby's woke up and started crying.

Itha :—Let's in. (Walks towards the door, Madhu proceeding silently in advance. Curtain.)

End of First Act.

ACT II.

(Time: about midnight. Scene: A room inside the house. It has a window directly opposite the stage half-shut, and another on the right fully open. The door is on the left opposite to the open window. In front of the half-shut window to the left of it a cradle hangs from the ceiling by brown coir-ropes. The soiled folds of linen lining its bottom and the naked rosy limbs of the wee little sufferer imbedded among them are revealed without being exposed through the perforated sides of the wooden contrivance,—a battered old piece of furniture, more roomy and serviceable than attractive. Madhu sits on a low three legged stool beside the cradle, her right profile turned towards the audience. She is gazing through the open window at the placid sky over hanging a noontide landscape.)

Ammu enters running in sobbing violently)

Mathu.—Hush—sh—sh!—What's the matter?

Ammu.—(Jerks out amidst her sobs). My--my--doll--ll--ll--lies—both of 'em—thrown in the fire! (Renewed storm.)

Madhu.—Who did it?

Ammu. Father! (Sobs continue.)

Madhu. Why, what for? What did you do?

Ammu. Nothing! (another vehement fit of sobbing,) Mother, am I too old to play with dolls?

Madhu. I hope not, Why?

Ammu. Father said so.

Madhu. Then it must be so.

(Enter Ithamam with an assumed cheerfulness of face and bearing by which he vainly endeavours to conceal an under-current of nervous apprehension.)

Madhu :—(Vacating her seat goes and stands at the foot of the cradle holding its ropes.) What does the doctor say?

Itha :—Oh, he's quite reassuring. The child will get well in a couple of days.

Madhu :—But father, your looks belie your words.

Itha :—(nervously stroking Ammu's hair as she nestles close to him.) Do I look concerned? Well, I am sorry for this young lady here whose father just now did a very rash thing, threw her doll into the fire.

Madhu :—He must have been greatly upset about something or other.

Itha : He was ; and yet to destroy the child's play things!—

Madhu : Why not? (Then with a gravely preoccupied air as she sees through his ruse.) Then it's as bad as I feared! Poor thing!

Itha. What are you murmuring? Why not? Because it is to treat the child like a plaything. It's downright cruelty.

Madhu. He is a school-master. What else can you expect?

Itha. No; this is sheer thoughtlessness.

Madhu. (With a wan smile) where that is bliss it is folly to think!

(Enter Balan looking very gloomy. He is a heavy, 'solid' man of middle height and age with a face expressive of the forceful person accustomed to lay down the law of conduct to himself and others with supreme impartiality. With an intellect corresponding to his thinlipped, square-jawed solidity he might have done great things. But Balan's, alas, shone feebly at his dull, characterless eyes that dwelt on the mystery of the world with bovine calm and peacefulness.)

Balan.—(Frowning darkly) as he surveys Ammu's cowering figure). What are you doing here? Sulking? Get away and be at your books? (Turning to Itha.) Uncle, don't spoil her. (Exit Ammu, slinking off like a stricken fawn.)

Itha:—(*winking hard at him*) what did the Doctor finally say?

Balan:—(*Impervious to the wink, stolidly draws a bench from the corner and says as he seats himself.*) He holds out no hope. It is too late to save it, he says (*breaks down with a sob in his voice*). Oh uncle! It is all so hard to bear! After all these years I thought I had a son at last. It used to gladden one's heart so much! And now—(*he covers his face in his hands and remains bowed down.*)

Itha.—Don't be foolish, Balan. The doctor hasn't got the power of life and death over us. He can't even predict the future without astrology. Who knows what turn the baby's fate may take?

Balan.—(*Pulling himself together with a visible effort.*) Ah, uncle, we must somehow console ourselves. (*to Madhu*) Who's in the kitchen?

Madhu.—No one.

Balan.—Where is mother? Not yet back from the temple?

Madhu.—Yes, she is at her prayers.

Balan.—You may go now and get our dinner ready. Uncle is staying with us till the evening.

Madhu:—(*Looks woefully at the baby she is rocking in her arms*) Who'll mind this child here? Well, I'll take it with me.

Balan.—To the kitchen! No! We will take care of it till mother gets back from her devotions.

Madhu:—You're sure to forget it when you begin to talk.

Itha.—(*Who has been watching the couple in sad perplexity.*) Balan, you should engage a cook at least till the child gets well. You know it is really hard for a mother to be in the kitchen with a sick child crying for her in another room.

Balan.—It is against my principles to keep domestic servants. Madhu, if you stay on listening to us we'll never have

dinner today. So you may leave the baby in the cradle and go to your work.

Madhu.—(*With frigid calmness*) I am not listening to your talk. It doesn't interest me. (*She lays the baby in its little bed, and pats its cheek, and goes out casting many a longing lingering look behind.*)

Balan.—(*Continuing*) I teach my pupils that it is sinful for human beings to serve or be served by each other for money. To engage a servant is as degrading as to be a servant.. I have to practise what I teach.

Itha.—(*Losing temper.*) Bally rot! you don't keep a servant because it is cheaper to do without one. You make your wife do the servant's work in the household. She is your servant!

Balan:—(*Quite unperturbed*) That's quite natural. Husband and wife ought to serve each other. As for Madhu she is the chief blessing of my life. But for her I couldn't have stood these shocks. My Gods are good to me since they have given me her.

Itha.—(*Hesitantly and tentatively*). Balan, we men have the weakness to fancy the life of our women and children to be wrapped up completely in ours. The fact is they have their own lives to live.

Balan:—(*With dull doggedness*) Well, I suppose Madhu has her own petty cares to bother her, but she knows her duty and does it. She is a priceless blessing to me.

Itha.—That is what she is to you. But do you ever think what she may be to herself?

Balan.—I don't. I've no time to make or solve riddles.

Itha.—Madhu has plenty of time to ponder on the wretchedness of her life. It is not easy without a wrench to make both ends meet on fifteen rupees a month; and she has to make it.

Balan.—(*Hotly*). Why, if we had fifteen thousand a month we could do no more than do our duty without grumbling.

Itha.—Is it your duty not to wish for better circumstances?

Balan.—Yes, when it is hopeless. It might pay me to get myself trained as a teacher, but I have never been able to manage it during so many years. Who can support himself for two years on a monthly stipend of ten rupees? You can't keep a cart-horse fit on such terms! And the horse doesn't have to support a family!

Itha.—You should have managed the training somehow.

Balan.—How? By borrowing money? What about repaying? I might as well sell this house forthwith as mortgage it. Besides, as long as mother is alive she'll never allow it.

Itha.—(Smiling) I wish I could help you with the funds as well as the advice. But I can't move a finger until after my elder brother's death. And he is still going strong at fourscore!

Balan.—(Solemnly) Let us not build our fortunes on the chance of other people dying. *You* might die first or I might.. There is no counting on death. It doesn't depend on age at all.

(The baby wakes up and starts crying at the other end of the room where it is laid in its cradle).

Itha.—You are a confounded pessimist.

Balan.—Don't waste your pity on me. I am perfectly happy and contented with my lot.

Itha.—That's the pity of it. For that lot is miserable.

(Renewed crying from the cradle but they are not aware of it)

Balan.—It may appear so to others; but it is a man's duty not to grumble, whatever his lot in life, and do his duty. I am not so foolish as to waste myself by kicking against the pricks.

Itha.—But it is different with your wife. A mere word like 'duty' can't feed her hungry soul for ever.

Balan.—What does she complain about?

Itha.—She will never complain; rest assured, not from duty, but from pride; on the other hand she wants *you* to complain a little, for that would be better than your self-satisfaction which she thinks horrible.

Balan.—*(A trifle abashed, but blustering to hide it).* Is it one of your seven deadly sins, to be self-satisfied?

Itha.—*(Shuffling nervously like an old man his eyes watering and limbs restless, the strain being too much for him).* Yes, in a way; for it indicates a certain deadening of the soul.

(Renewed crying from the cradle. Madhu enters flustered and flushed, snatches the child to her breast, rocks it there for some moments, and the baby quiets down with a low reluctant croon).

Balan.—Why! Has the child been crying?

Balan.—*(Without turning to him goes on rocking the child and says frigidly)* Yes, it seems.

Itha.—What! And we not to know it! could you hear its voice so far off in the kitchen? Impossible!

Madhu.—Yes, impossible to the ear, but not to the mind.

Balan.—Well, well, after all we men aren't used to minding babies. It is woman's work.

Madhu.—*(calls loudly into the passage).* Ammu! Ammu!

Ammu.—*(peeping in at the door her head alone visible)* Yes.

Madhu.—Go and remain in the kitchen and see that the pot over the fire doesn't boil over; do, there's a good girl!

Ammu.—Supposing it does, how can I stop it?

Madhu.—Sprinkle a handful of cold water on it thus! *(Showing her how).*

Ammu.—Yes. *(Exit.)*

Balan.—You should have asked Ammu to stay in here by the cradle instead of

making her meddle in the kitchen. You can go there now since the baby's been quieted.

Madhu :—I'm not going to leave the child alone again till mother comes back to take charge of it.

Itha :—What does she mean by her leisurely prayers and devotions on such a day as this? It is she that should be in the kitchen today and not this girl with a child lying here between life and death!

Balan :—Uncle, a man cannot order his mother about like his wife, My mother does what she likes in this house, and she shall!

Madhu :—(*Sighing*) I hope she'll let me be with the child at least till—till—till—
—(*she breaks down with a sob and turns her face away.*)

Balan :—(*Surprised*) Madhu! What are you saying? Don't be sentimental, childish!

Madhu :—I know I can't afford it.

Balan :—(*Missing the irony observes ponderously*) No one can afford to be sentimental without being childish. You will have to do your duty even at the cost of a little pain.

Itha :—That word 'duty'! Mind Balan, you are making it an excuse for making yourself thoroughly unpleasant to others.

Balan.—(*nettled*) I'm a plain man living a plain life. As long as I and mine do our plain duties we are perfectly happy and contented in it.

Itha.—I am almost tempted to say it is a man's plain duty not to be so happy and contented.

Balan.—I don't deal in paradoxes.

Madhu.—Father, for Heaven's sake don't disturb this child's sleep; it may be sleeping off a little pain.

(*Enter Chimmukutty, rosary in hand as before. Balan and Itha. rise in respect and Madhu of course has been*

standing all along. Chimmu sits down on the bench erewhile occupied by Balan. Itha. sits down again on his stool.)

Chim.—(*to Madhu*) Now you may go and see to their dinner. I'll remain here.

Madhu.—(*tremulously in spite of her habitual impassivity*) Mother, will you please see to the dinner today, for the baby is much worse and the doctor has given no hope and—and—may I just remain with it a little more?

Chim.—(*busily telling the beads with her fingers still*) No fear! don't be silly! Who's the doctor to give and withhold hope? That is God Almighty's privilege. I haven't finished my beads yet, and came only to relieve you from watching the child, since I may as well tell my beads sitting here as in another room, and the little beggar is sleeping and won't disturb me.

Madhu.—(*with another heart-rending sigh*) All right. Will you call me when it again wakes up?

Chim.—Yes.

Madhu.—Mother, don't forget.

Chim.—Of course not!

(*Madhu lays the child back in its cradle and tears herself away.*)

Chim.—(*to Balan and Itha.*) You too may go and have your wash before dinner. Don't stay in here and disturb me with your endless chatter.

(*They go out. She moves forward to the stool beside the cradle and takes up the position originally occupied by Madhu at the beginning of the scene. Her expression once again resolves into the usual pious placidity and contentment; her lips begin to mutter and her fingers get busy with the beads. She gazes up at the ceiling and is lost in pious contemplation.*)

(*Curtain*)

End of Act Two.

ACT THREE.

(Time:— In the neighbourhood of mid-night)

Scene:—An old bedroom inside the house. There is a table in the middle of the room with a lamp on it burning dimly.

Two beds on wooden cots are on either side and a window alongside each of them. The door in the back-ground leads into the hall and is kept open.

Madhu is sitting on the edge of the bed on the right musing. Ammukutty nestles by her side. Both of them look infinitely weary and sad. Madhu's tear-swollen eyes have dark semi-circles underneath them and Ammu's large solemn eyes are heavy with budding tears.)

Ammu.—Mother, Grandma snores so fearfully when I lie awake; and when I sleep, I dream of ghosts and spirits all night long. It's dreadful.

Madhu.—(stroking her shoulder with an absent air) Poor child!

Ammu.—Oh, it's dreadful! Tonight I'm sure to see the baby's ghost!

Madhu.—(startled out of her reverie) Why? Who put the idea into your head?

Ammu.—I know. Grandma tells me all dead people turn ghosts.

Madhu.—How absurd! As if babies are 'people'! No, they turn angels and go to heaven.

Ammu.—Mother, what is heaven like? Can't we ever go there?

Madhu.—My dear, it is a place where people love and understand each other infinitely, not as well as they can, but as well as they should.

Ammu.—(evidently puzzled for some moments, gives it up and starts a new idea) Do people die after they go to heaven?

Madhu.—No; they die before they go to heaven.

Ammu.—How I wish we could go there! But I hate to die.

Madhu.—So do I! So let us make heaven come down to us.

Ammu.—How? Can we?

Madhu.—Yes; by compelling people to love us and understand us, not according to their capacity or will, but according to our needs.

Ammu.—(again looking hopelessly puzzled) Mother, I don't understand. (Madhu merely clasps her to her bosom and kisses her fervently.)

(Enter Ithaman in grave pensive mood.

Madhu vacates her seat and moves round to the side of the other cot and stands there till he seats himself, carrying Ammu pressed close to her breast like a baby.)

Itha.—(shaking his head as he sits down) Balan is terribly cut up! I've never seen him so moved! (looking up at her) You seem to be hardly affected as compared with him.

Madhu.—(Sitting down). He is more concerned for the dead and I for the living; he is engrossed in the past, I have to think of the present and the future, that's all!

Itha.—Still harping on the old string! Madhu, you are hardening your heart and filling it with bitterness. Happiness doesn't lie that way. Don't put the blame on circumstances. After all we are every one of us made happy by rising superior to them.

Madhu. Smiling enigmatically) Well I'm going to be superior to my circumstances in a fashion you won't like,

Itha.—Why, what dreadful crime are you planning?

Madhu:—Oh, the dreadful crime of doing one's duty.

Itha:—(with pretended relief) Is that all!

Madhu:—Yes; my duty to my husband. I haven't discharged it properly yet.

Itha :—(*Smiling in spite of himself*) But he doesn't complain. He's perfectly satisfied with your record hitherto.

Madhu :—Naturally. A wife's foremost duty to her husband is to nag when his conscience is sluggish.

Itha :—(*in grave reproof*) You are asking for trouble. Balan is not perfect. But a man may do far worse than feel an honest satisfaction in making the best of a bad job.

Madhu :—It is easy to make the best of a bad job for yourself and call it duty ; let others do the same duty by you, and your eyes will be opened.

Itha :—(*approaching her*) you are sailing in deep waters. My old head can hardly catch up with you though my old heart aches for your suffering little soul. (*placing his hands on her two shoulders he looks down into her eyes*) you have something on your mind besides all this ! Come, tell me what it is !

Madhu :—Father, can't you guess it ?

Itha :—(*Smiling*) No. Old men are as bad as children at guessing. Is it simply anguish for the dead ? Unshed tears ?

Madhu :— (*tremulously*) No.—It's —It's unshed tears for the unborn ! Father, I'm three months with child !

(*She covers her face in her hands.*

Itha. starts back as if stung by the idea. He looks a shade more grave and pathetic and slowly wipes his forehead and slinks back reflectively to his original seat on the edge of the oppoiste cot. Ammu goes up to him and stands embracing his knees. He pats her cheeks and smiles at her)

Ammu :—(*with timid hopefulness*) Grandpa, may I go home with you ? I can't sleep here tonight with grand mother. It's so dreadful with ghosts and spirits about the house.

Itha :—But surely you can sleep with your mother ?

Ammu :—No ; father never allows me to, since I'm grown too old !

Itha :—Well, once in a way he'll let you if you don't make a habit of it.

Ammu :—Oh, father never will allow it ! He never does !

Madhu :—(*raising her face*) My dear, he will.

Itha :—(*starts*) Madhu, it's getting late and I'm keeping your mother waiting for me at home. I must make a move. Besides, I can't stand Chimmukutty's pious platitudes when she returns from the temple. She mustn't see me.

Madhu :—She will soon be here. The eclipse should be over by now. Oh, the dreadful fuss she'll make on hearing the news ! you can escape it by going home ; where can I run away from it ?

(*Enter Chimmukutty looking gloomy as an undertaker. As before she is coming straight from the temple and has got all the usual adjuncts of conventional piety on her.*)

Chimmu :—Ah, Madhu, my poor child, what horrid sins of your past life have you to answer for !

Madhu.—I wish I knew, Mother !

Chimmu :—Take warning by these blows and chasten your heart. You have been too proud and obdurate in your heart to be truly pious and charitable. Be contrite, be humble ! Don't you see how you make the innocent suffer along with the guilty for your wickedness ?

Itha .—If she too were to be pious and charitable after your fashion who'll take care of the pots and pans at home ? Balan ?

Chimmu .—Don't sneer at holy things, brother. It's time you cast off your levity and began to think seriously of the latter end, for it's near.

Itha.—As for me I don't mind. Can't you let *her* alone at such a time as this ? She has had sorrow enough without your trying to add to it.

Chimmu.—(*petulantty*) Brother, you were always coming between me and my children. (*Whimpering tearfully*). As if I have no sorrows! To think that I was in the temple giving gifts to holy men and polluting them without knowing it! Did any of you think of informing me of the child's death? Do any one now ever think of me except as a nuisance! It is nothing to you whether I am alive or dead. Then, why should you trouble to send word to me of what passes here in my absence! I wish I were dead and a happy riddance to you!

Madhu.—Where could we get a messenger at dead of night?

Chim. Where there is a will there is a way.

Itha.—You shouldn't have gone out this evening with the child here in such a precarious state.

Chim.—The child here had its mother to take care of him. Who but I would think and act for my poor Kittu far away, in greater danger, with an eclipse falling on his birthday! My duty called me to the temple. You don't know what a parent's heart is! But I'm too tired to stand here arguing with you all night. (*turning to Ammu*) Ammu, do you come along with me to bed.

Ammu.—(*in wide-eyed apprehension*) No! I'm sleeping in here with mother.

Chim.—All right. Do as you please.

(*Exit*)

Itha.—(*Rising.*) Do you think my advice can be any use to you? I doubt it. Any way it's but one word, resignation.

Madhu.—(*Rising from her seat which she had assumed just a moment back*) Father, I want something more precious, your blessing!

Itha.—(*Smiling brightly*) Who am I to bless and curse? I have never played that role yet. May God bless you!

(*Enter Balan in profound gloom but not without his usual grimness*)

Balan. Uncle, if you're going, it's getting late—

Itha.—Before I go, Balan. I would like to put in a word for this young lady here (*indicating the cowering figure of Ammu with a smile.*) She wants to sleep with her mother tonight.

Balan.—(*eyeing the disconsolate protegee with withering scorn*) Why, is she growing more childish as she grows older? For two years now she has been sleeping alone and apart. No, no, uncle, I'm afraid you want to spoil her.

(*Ammu runs out into the passage and her heart-rending sobs are heard through the door.*)

Itha.—(*drily*) Well then, may I take her home with me?

Balan.—(*amazed*) What an idea! And tomorrow she has got to attend school!

Itha.—Very well. I thought schools were made for children, not children for schools.—An old man's mistake (*laughs mirthlessly*). So long! (*Exit*)

(*Balan approaches and seats himself near the impassive Madhu and says ingratiatingly.*)

Balan.—To see old men making common cause with children in order to make us forget our duties!

(*Madhu turns away her face, as he vainly endeavours to catch her eye.*) I'm so dead tired after a most strenuous day. (*another long pause*) And it's my only day of rest in the whole week! (*Madhu rises up abruptly and goes and occupies the opposite cot and remains gazing at the night through the open window.*) Madhu! (*no answer*) Madhu! (*He is chilled by her silence and the wet blanket is noticeable in his injured tones as he continues.*) Will you go to bed now? I'm ready to retire and a bit tired. (*Madhu silently turns*

down the lamp and makes for the door), Stop! What do you mean by all this? Where are you going at this hour of the night?

Madhu.—Ammu can't sleep alone. I'm going to her.

Balan.—Why, it's our plain duty to make her get rid of her silly terrors! Will you have her grow up into a moping molly coddle like some of the women we know?

Madhu.—I owe a duty to my own feelings and once in a way must do it.

Balan.—Your duty is the same as mine, isn't it?

Madhu.—No. It is to have my own wishes and feelings satisfied now and then, and not be a dutiful blockhead for ever.

Balan.—Why, that's self-indulgence; don't call it duty.

Madhu.—I don't mind. I can't split straws. You have robbed and tortured me enough with that horrible word, duty. Flesh and blood can't stand more of it!

Balan.—(*Softly*) Are you nervous, beside yourself, a trifle excited, upset with this—er—sudden blow?

Madhu.—I wish I were! But the child's death hasn't so much as touched me! On the other hand I wished the poor thing dead when I thought how cruel it would be to wish it to grow up among us!

Balan.—(*Starts up as if on spring!*) You are a monster, if you are not mad! (*Sits down with an effort and says shaking his head from side to side and looking down*) You are out of your senses. I've known you too long and too well to believe you are sane. Sorrow has unhinged your mind!

Madhu.—It's easier for you to question my sanity than to search your own conscience.

Balan.—I hope you would stop trifling. Conscience is a sacred word with me.

Madhu.—And nothing more than a word!

Balan.—Why, what have I done? Wherein did I fail to do my duty? Come, speak plainly and ease your heart.

Madhu.—How can I speak more plainly? I wish you *will* fail in your duty sometimes; at least fail to mention it so often.

Balan.—You can't mean it!

Madhu.—I do mean it.

Balan.—(*goes and stands confronting her*) Madhu, what does all this mean? Can grief for a dead child make you so far forget yourself? This is not the first time we've had to bear it either. (*Madhu shudders visibly*) your mind is for the time being deranged. Give it complete rest, Stop brooding. This wild mood will pass,

Madhu.—Be happy in that belief. Now let me pass.

Balan.—I wish you to stay.

Madhu.—Then you must allow Ammu to stay in here for the night.

Balan.—My dear, don't give way to weakness. What does the girl gain by cuddling? At her age it is positively indecent to be sleeping in the same room as her parents.

Madhu.—All right. I'm going to her

Balan.—(*seizing her by the waist and in a coaxing tone*). Don't let us quarrel. I must have you by my side tonight. (*She trembles and turns pale.*) I command you to stay! (*He lets go of her. She strides rapidly out of the room making straight for the door. Once outside, she jams the door in from the passage and draws the bolt with a click and a clang. Balan stares stupidly at the closed door from where he stands, then goes and tries it to verify his doubts, returns, and*

throws himself dazedly on the cot. He raises his hand to his brow as if to wipe the sweat on it, drags himself to the open window and sits gazing thoughtfully on the darkness outside made visible by the mischievously twinkling stars.)

CURTAIN.

[We congratulate the young author on his insight into life, his grasp of the inwardness of the humdrum and the

commonplace. But we cannot help wishing that he would free himself from the Shavian tradition of Encyclopaedia stage-directions. May we suggest that it upsets the balance of the play, is inevitably self-assertive, and almost suggests that the author was not quite sure if he wished to achieve a novel or a play?

—ED., Z. C. M.]

Your Fountainpen Needs "PRABHU'S INK," Why?

BECAUSE IT FLOWS FREELY WITH UNIFORMITY,
NON-CORROSIVE LIMPID AND THE WRITING IS PERMANENT.

PRABHU'S INK WON 1st PRIZE GOLD MEDALS

AT

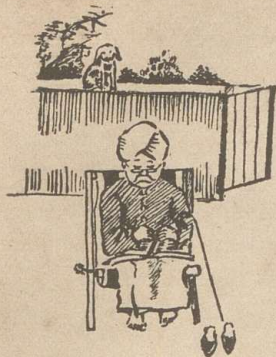
1. Swadeshi Exhibition, Calicut 1931.
2. Agricultural & Industrial Exhibition, Mangalore 1930.

Can be had at all shops or ask

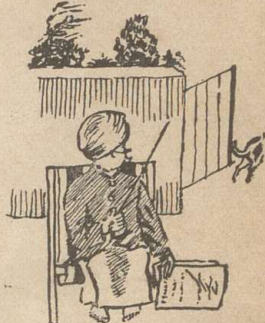
K. B. PRABHU & Co.,

HUZUR ROAD, CALICUT.

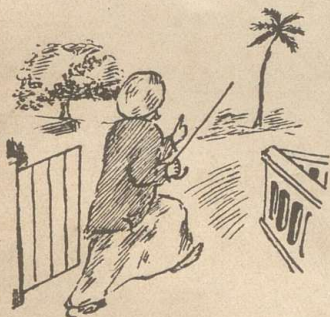
Agents, for West End, Zenith, Favreleuba and Cyma watches. Dealers in Optical goods, fountainpens, typewriters etc. Manufacturers of French Polish, Wood Oil, Varnish etc.

Tommy ! Get it Here !

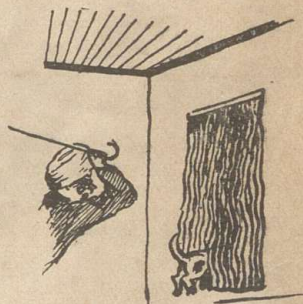
Stop There, you Dirty Thing !

Put it There, You Idiot !

Won't You ? You Swine !

An' Lo' His Young Wife

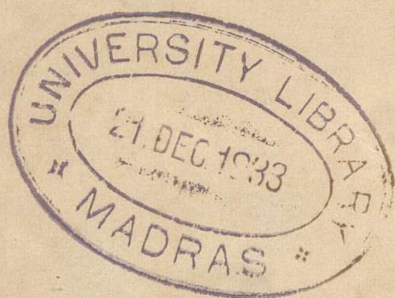

!!

I had Better Deal with
that Dog First.

ഒരക്രമിയുടെ വിക്രമം.

1. നിറഞ്ഞിടം ഭൂതിനിമിത്തമല്ലവം
കറച്ചലേൽക്കാതെ വിളങ്ങുമിന്ത്യയെ
“അറംഗസീബാം” മുകിലേശപരൻ ജനം
വിറച്ചുപോം മട്ടഭരിച്ചിത്തേറനാഥം.
2. അവന്റെയാത്മാവിനെ ഘോരമായമൻ
കവൻ വേഗേനതിരിച്ചുപോകവെ
അവർണ്യ മിബ്ഭാരതമൃദ്രമിത-
നവസ്ഥപാർത്താലതിലും കടുപ്പമായ്.
3. പടയുപാരം പടുവാമവന്റെ പി-
ത്തുടച്ചയെല്ലാം ബലഹീനരാകയാൽ
ഇടക്കിടക്കായഥ നാട്ടിലെങ്ങുമേ
പടന്നുകൂടിവിവിധാക്രമങ്ങളും.
4. പെരുത്തു, കുത്തുമുറി, ഭൂഷണം, കട-
ന്നിരുട്ടിലെത്തിക്കുകൊള്ളതൊട്ടതായ്
പുരുപ്രഭാവത്തോടു ഭൂഭരിക്കുവാ-
ണൊരുത്തനിലായ്കിലിതല്ലയോ ഫലം?
5. ചിരിച്ച “കൂട്ടാളി”കളോടൊത്തുടൻ
തരിമ്പുപോലും ഹൃദികൂസലെന്നിയെ
തരിച്ചുകൈത്താരോടു രാജപാതയിൽ
ചരിച്ച ഹാ! തസ്തവദ്യമെപ്പൊഴും.
6. ഒളിച്ചിടേണം നൃപദോഷമെന്നത-
പ്പൊളിപ്പ കാൺമാനെയോരിലെങ്കിലും
പെളിക്കുകോലായിലിരുന്നു വൃദ്ധമാർ
വിളിച്ചുപാടുന്നതു രാജഭൂഷണം.
7. നശാധിപൻ തന്മുടകേടുമുലമീ-
വരാഭമാമിന്ത്യയിവണ്ണമാകവേ
നിരാകലം “പേയ്യ”യെ “നാദുഷാ”വൃന്ത-
ന്നൊരാൾ ഭരിച്ചാൻ മൃഗരാജപരരൂപൻ.
8. പരപ്പുകൂടുന്നൊരുനൊറി, തത്തുടനം
പരംപെരും മട്ടവളഞ്ഞ ചില്ലികൾ

ഉരത്തവമ്പോടെരിയുന്ന പാവകൻ
കരംകൊടുക്കുന്ന വിലോചനഭവം;

9. കരുത്തതോൽപ്പത്തൊടുമാടാലന്നിയെ
മരുത്തുനിന്നുള്ള വിശേഷനാസിക,
തുറങ്കുപറിച്ചുമ വീപ്പുചേർത്തപോൽ
വെറുപ്പുതോന്നിപ്പൊരുഗണ്ഡഭിത്തികൾ.
10. തടിച്ചഭന്തപ്പുര, മഭവന്മദം
മുടിച്ചുപായിച്ചൊരുതാടി കേവലം
ഇടിക്കുമുനത്തെയണയ്ക്കുമൊച്ച, യി-
പ്പടിക്കെഴുന്നാപ്പുരുഷൻ ഭയങ്കരൻ.
11. ഇരുമ്പുലയ്ക്കു ക്കു സമാനമാമവൻ-
പെരുംകരംവന്നു തലയ്ക്കുവീഴുകിൽ
കരുത്തനെന്നാകിലുമന്തകാലയം
ഞെരുക്കമില്ലാതെയടുത്തു കണ്ടിടും.
12. അഴൽക്കടൽക്കുള്ളലകൾക്കിടക്കിലായ്
ക്കുഴങ്ങുമിന്ത്യാചരിതങ്ങളാക്കയും
തഴച്ചുമോദംതൊടു കേട്ടു പോരതിൽ
പഴക്കമേറീടിന പാർശ്വഭൂമിപൻ.
13. “ഇതാ! രസം! നോക്കുക! ശക്തികാട്ടുവാ-
നിതാണു നമ്മൾക്കൊരു നല്ലതാമരം”
പ്രതാപിമന്നൻ നിജമന്ത്രിയോടീടും
കൃതാന്തഗംഭീരവത്തിലോതിനാൻ..
14. അനർഘയാം ഭാരതദേവി! യുരത്തടേ
നിനയ്ക്കുവാൻ വയ്യിനിയൊന്നുമിങ്ങുമോ!
ഘനത്തിലാന ഘൃഷ്ടയത്തുമന്തരേ
നിനക്കുപാർത്താൽ തുണപാരിലാണൊരാൾ?
15. കടുപ്രകോപാലവനാശു വാളുമായ്-
ത്തുടുത്തനേത്രത്തൊടുമിങ്ങു ചാടിയാൽ
തടുക്കുവാനാരിവിടത്തി—ലേവരും
നടുക്കുമോടോടിയൊളിയ്ക്കുകില്ലയോ?
* * * *
16. നിറഞ്ഞിടന്നു പൊടിയാലെയംബരം
മാഞ്ഞിടന്നുഭിന്നനാഥവിഗ്രഹം

വിറച്ചിടുന്നതായർ കമ്പമാൻപോ-
ലുറച്ചിടുന്നതേമോടുമാരുതൻ.

17. ശ്രവിച്ചിടുന്നതൊരു ഭീമനിസ്ഥനം
ചെവികൾക്കാകാട്ടിയടച്ചിടും വിധം
കവിഞ്ഞുവാരാനിധിയെത്തിടുന്നിതോ?
ഭവിച്ചിടുന്നോ കടുമോലഗർജ്ജനം?
18. അതല്ല തല്ലിക്കൊടു കരളുണ്ടിലും
വിതയ്ക്കുമീയുഗ്രഭയങ്കരാരവം
ഇതക്ഷമം നാദശയായ കണ്ടകൻ
ചിതത്തിൽ യുദ്ധായ വരുന്നചോലാഷമാം.
19. വഴിക്കുനില്ക്കും വിഷയങ്ങളില്ലാമാം-
വഴിക്കു കൊള്ളയ്ക്കിരയാക്കിയവൻ
ഒഴിഞ്ഞിടാത്തൊട്ടൊരു ഭാരതത്തെയും
പിഴിഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനായണഞ്ഞുപോൽ.
20. വിശാലമൗഢ്യമസിന്ധദേശ, മാ-
പ്രശാന്തവാരാണസിയിത്തരം പുരം
നിശാചരോദഗ്രനവന്റെ കോപമാം
കൃശാനവികൽ മുട്ടുവാമ്പലായ്ക്കണാൽ.
21. നൂപാലവാസസ്ഥലമായ “ഭീല്ലി”യാം
സുപാവനം പട്ടണമായതികലും
അപാരവീര്യം തിരളുന്നവന്റെ കാൽ-
നിപാതമുണ്ടായ് വിധിയാക്കു നീക്കിടാം.
22. ഇളപ്പമല്ല പിണയാതെയല്ലരേ
ചളന്തിടുന്നൊരു വിഭൂതികാൺകയാൽ
ഇളക്കമുറക്കുംപിന്നു സംഭവിച്ചുപോൽ
പുളപ്പുകൂടുന്നൊരു പാർസിരാജനും.
23. “ജനങ്ങളെക്കാലനു നല്കിയെന്തിനാ-
യനല്ലപാപം വെറുതെബ്ഭരീപ്പു ഞാൻ
ധനം ലഭിച്ചിടണമത്രമാത്രമേ
മനസ്സിലുള്ള മമവാഞ്ഛരുകേവലം.
24. ഇദമനോരാജ്യമിയന്നുകൊണ്ടു തൻ-
വിദഗ്ദ്ധനാകുന്നൊരു ഭൂതവർത്തനെ
തദന്തരേ വിട്ടിതുതാഴെയോതിട-
ന്നദന്തമിത്യാപതിയോടു ചൊല്ലുവാൻ.

25. “കണ്ഠപൊടിയെപ്പിടിച്ചു, ലെനിക്ക് ചൊല്ലിപ്പോ-
വണം തരണം ഏതേ! ഭവാനുടൻ
ഇണങ്ങുമെന്നാകി, ലതല്ലയായിലി-
ക്കണം തുലക്കും തവ രാജ്യലക്ഷ്മിയെ.
26. തടുത്തു മാം നിറുത്തുവതിന്നു തക്കതരം
പടുതപമങ്ങക്കിയലുന്നതാകിലോ
പൊടിക്കനെപ്പോരിനു കോപ്പുകുട്ടുകൻ-
മിടുക്കത്തൊന്നെപ്പൊഴുതങ്ങ കാട്ടിടാം.”
27. ഇതേതുനാളാണു കഴിഞ്ഞതെങ്കില-
ങ്ങതേദിനം രാത്രിയരാതിസന്ധ്യയും
സ്വപതേശയിക്കും പദമാന്മാവാളുമായ്
ച്ചിത്തേതരം രണ്ടു മുഗൾപ്രമാണികൾ.
28. അടുത്തു നേത്രങ്ങളുഗാധനിദ്രയിൽ
ക്കിടന്നിടുന്നാച്ചിലരെയ്യസംഭ്രമം
കടന്നു വെട്ടിക്കുലയെയ്യ മത്തരാ-
യുടൻതിരിച്ചാരതിമന്ദബലികൾ.
29. തുണച്ചുവേണ്ടുപടി ചക്രവർത്തിയെ
ഗുണംസ്വരാജ്യത്തിനു സിദ്ധമാക്കുവാൻ
കണ്ഠം കരുത്തില്ല കരുത്തിനെങ്കിലോ
പിണച്ചിടുന്നെന്തിനു ഹന്ത! ദുർഘടം?
30. ജനിച്ചുനാട്ടിന്നു തരത്തിലിത്തരം
കുനിച്ചുവെച്ചാരതിലോരസങ്കടം
തനിക്കു കണ്ഠത്തിനെഴുതുകുട്ടു താൻ-
തനിച്ചു നിർമ്മിച്ചതു മുഗൾധർമ്മമാം.
31. സ്വസംഘവാസസ്ഥലമാൻ വൈരിസാ-
ഹസംപ്രവർത്തിച്ചൊരുവാത്ത് രാവിലെ
നിസർഗ്ഗധീരൻ സചിവേന്ദ്രനാശുപോ-
യസംഭ്രമം നാദാശയോടുചൊല്ലിനാൻ.
32. തുടിച്ചുഗണ്ഡസ്ഥല, മുഗൾമാംവിധം
കടിച്ചു ദന്തങ്ങൾ, ചുരുട്ടി മുഷിയും
“മുടിക്കുകി മാത്രയിലിന്ത്യ”യെന്നവൻ
തടിച്ചു രോഷത്തെതാടുമാജ്ഞ നല്കിനാൻ.

III

33. വദിച്ചതെന്തിനിനി കഷ്ടമേ! പരം
മദിച്ചു ചാഞ്ചാടമരാതിസേനകൾ
ഉദിച്ചു തോറ്റതോട പാഞ്ഞു; വൻജലം
നദിക്കഴുന്നോരണപോകിലെന്നപോൽ.
34. തരിച്ചുകയോടു സഭ “രണം”കൊതി-
ച്ചിരിക്കുമാവീരരിലീയൊരാജയോ
ശരിക്കു പോകും തരണിക്കു ശക്തിയിൽ
തെരിക്കനെക്കിട്ടിട്ടു മുതുപോലയായ്.
35. പൊടക്കനെ ബഭ്രാതമാത്രവംശമൊ-
ട്ടൊടക്കുവാൻ പാർസികൾ തീർച്ചയാക്കിനാർ
കടുത്ത ശാർദൂലവരൻ സ്വദൃഷ്ടിയിൽ
പ്പെടുന്ന നൽഗ്നോവിനെയെന്നു വിട്ടിടും?
36. വരാഭകോലംഗഭ, വേൽ, ശരാസനം,
കരാളമാംഖഡ്ഗമിവണ്ണമായുധം
കരാഞ്ചലത്തിങ്കലെടുത്തു ചാടിയി-
ലാരാതലം ഞെട്ടി വിറക്കുമാറവർ.
37. ദിനങ്ങളൊട്ടേറെ വിശപ്പു പേറി വൻ-
വനത്തിലോടും വൃകസഞ്ചയത്തിലായ്
നിനച്ചിടാതെത്തിടുമാടിനുള്ളതാ-
മനല്ലഭി ഭാരതഭ്രമി തേടിനാൾ.
38. മലക്കുഴം ഗർവു ശരീരപുഷ്ടിയാ-
ലുലച്ചു പാർസിപ്പട്ട തന്റെ ഗർജനം
നിലച്ചിടാത്തകന്തുള്ളൊരുമുമാ-
മലച്ചുപോൽ മാറ്റൊലികൊണ്ടിതെങ്ങുമേ.
39. ഒളിയുന്നൽക്കാഞ്ചന പീഠമാകമാ-
വിളിപ്പെടും ഭാരതനെഞ്ചിൽനിന്നുടൻ
വെളിക്കുചാടും ചുട്ടുകയറാതെയിൽ
കളിച്ചിടാനാക് ഖലരൊത്തിറങ്ങിനാർ.
40. സ്വന്തേന്ദ്രലാങ്കായ മൃഗങ്ങളെക്കണ്ണം
വനേചരൻ “കാച്ചി”വിടുന്നമാതിരി
അനേകമന്നാളിലരാതി ജീവനം
ദിനേശജനായ് ബലിനൽകി നിയുരൻ.

41. വയസ്സുചെന്നോൻ, ശിശു, നാരിയിത്തരം
മയം മനസ്സിൽക്കരുതാതെ നിഷ്കരം
അയത്നമായോധജനങ്ങൾ വാളിനാൽ
മയക്കിയെല്ലാരെയുമൊന്നുപോലവേ.
42. സ്വദേഹരക്ഷാവശരായി ഹാ! ചിലർ
വിദേശവാസത്തിന്നു കെട്ടുകെട്ടാവ
മദനകായത്തൊടിഞ്ഞു ജീവനാ-
പ്രദേശവാസം പരമേകിമാറാലർ.
43. പുരങ്ങൾ കാണുന്നവ പാവകന്നുസ-
തപരം രസത്തോടഥ നല്ലി നിട്ടയം
പരക്കെയൊലിയിലിളക്കു മായവർ
തിരക്കിയോടി വെളിവാട്ടു കൊണ്ടുപോൽ.
44. അടക്കമറുളളകലാപമീവിധം
നടന്നിടംവേളയിലാശുനാദുഷാ
സുപ്രകോപത്തൊടു ഖഡ്ഗപാണിയാ-
യ്ക്കു ഞ്ഞചെന്നുവരരാജധാനിയിൽ.
45. അനന്തചാരതപമഴുന്ന “കേകിയാ-
സന”ത്തെയെളളിൻതരി പോലെയാക്കിനാൻ
ജനങ്ങൾ കൊണ്ടൊടിവരുന്ന “കോമിന്തു”-
രനന്തരം തന്നുടെ കൈക്കലാക്കിനാൻ.
46. മികച്ചൊരാളൊഴ്ചാം സമസ്തവും
തകർത്തു പാർപ്പിക്കിതി തന്റെ നായകൻ
പുകഴ്ന്ന ലങ്കാപുരി പണ്ടരക്ഷണം-
ലകണ്ടകൻ മാരുതിയെന്നുപോലവേ.

* * * * *

47. പുരങ്ങൾവെന്തങ്ങിനെ വീണിടുന്നു ഹാ!
പരംപിടയ്ക്കുന്നിതു കന്നുകാലികൾ
കരഞ്ഞിടുന്ന ഭയമാൻ വൃദ്ധമാർ
തിരഞ്ഞിടുന്ന ചെറുബാലരമ്മയെ.
48. മുറിഞ്ഞു കൈകാലിവ, വേണ്ടതേതുമാ-
ന്നറിഞ്ഞിടാതങ്ങിനെ പായുമന്തരേ-
ക്കുറിയ്ക്കുവിട്ടുള്ളൊരാതിസായകാൽ
മറിഞ്ഞുവീഴുന്നു തെരുക്കുന്നജനം.

49. ഇരുമട്ടിലുള്ളതുകലാപമതാകമാന-
മാമന്നവൻ മുകിലനാഥനറിഞ്ഞനേരം
ധീ മഞ്ജിയേരെയഥ നാദുഷയായിടുന്ന-
കേമൻറ പാദയുഗളേ പരിചോടുവീണു.
50. ചെയ്തുള്ളതെന്റകളയാസകലം പൊറുപ്പാൻ
പെയ്തുള്ള ബാഷ്പമാടുമായവന്നിരക്കേ
ആതുഗവിക്രമിയവൻ ക്രിയപോരുമെന്നായ്
ചാതുർമാൻ ഭടരോടിയിച്ചു കണ്ണാൽ.
51. പണ്ടാരാക്ഷസരാജനാമദശമുഖൻ സൈന്യങ്ങളാത്താദരാൽ
കൊണ്ടാടും ധനനാഥമന്ദിരമുച്ചുവോടുപോയിടവേ
ഉണ്ടായുള്ളതുകൾ ഡംഭിലംവലിയതാംഡംഭാൻകൂടും രസാൽ
രണ്ടാരാവണനായി നാദുഷയഹോ പേച്ഛയ്ക്കുപോയിട നാൻ.

പി. കെ. ഏട്ടനണ്ണിരാജാ.

പുസ്തക പ്രസ്താവം.

1. വീരരവിവർമ്മ ചക്രവർത്തി.

[ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: കോങ്ങോട്ടേ കൃഷ്ണൻനായർ-
നോമൻ പ്രിൻറിങ്ങ് ബ്യൂറോ, കോഴിക്കോട്. വില 8 റൂപ.]

ഭാഷാസാഹിത്യരംഗത്തിൽ വളരെക്കാലമായി നടന്നുചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീമാൻ കോങ്ങോട്ടേ കൃഷ്ണൻനായരവർകളേ | സാമൂതിരികോളേജ് മാസികാവായ നക്കാർ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഒട്ടും തന്നേ ഇല്ല. കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യപ്രബന്ധമോ പദ്യകൃതിയോ ഈ മാസികയുടെ ഒട്ടുമിക്കാലും സാമ്പികകളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ്.

ശ്രീമാൻ കൃഷ്ണൻ നായരവർകൾ “ശ്രീദേവീഹരണം” എന്ന ഒരു നാടകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ, “സംസ്കൃതനാടകരീതിയേയും ലക്ഷണങ്ങളേയും അനുകരിച്ചത്” സമീചിനമായിട്ടില്ലെന്നും, “നാടകങ്ങളിൽ ശ്ലോകങ്ങളേപേർന്നതു പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാണെന്നും” “പ്രാകൃതഭാഷ ആവശ്യമില്ലെന്നും” മറ്റും പറഞ്ഞു പലരും ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നുവത്രേ. അങ്ങിനെയുള്ള “വിമർശകന്മാരേ ധിക്കരിക്കാതെ അവരുടേ ആവശ്യപ്രകാരം നവീനരീതിയിൽ ഒരു നാടകം എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ ഫലമാണീനാടകം.”

വീരരവിവർമ്മ ചക്രവർത്തി എന്ന ഈ ഗദ്യനാടകത്തിലേ കഥ കൊല്ലവർഷം 5-ാം

ആറാണ്ടിൽ നടന്ന ഒരു കഥയാണ്.” വേണാട്ടിനധിപനായ വീരരവിവർമ്മരാജാവ്, സ്വന്തം പിതാവിന്റെയും സോദരന്റെയും നേരേ വാളെടുത്ത വിക്രമപാണ്ഡ്യനേ യുദ്ധത്തിൽ പരാജിതനാക്കി ബന്ധനസ്ഥനാക്കിയതും അദ്ദേഹത്തിന്റെയും പുത്രിയായ പത്മാനനയേ വിവാഹം കഴിച്ചതും ആയ ചരിത്രസംഭവമാണ് ഈ നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം. “ഒരു നടന്ന കഥയേ അതേവിധത്തിൽ നാടകമാക്കി തീർത്തല്ലാതെ” അതിന്റെ രചനയിൽ തന്റെ “ഭാവനാശക്തിയേ” ഗ്രന്ഥകർത്താവ് “ഒട്ടും പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല.” ഈ നാടകം, “പൊടിപ്പും തോങ്ങലും” ഇല്ലെങ്കിലും വായിച്ചു രസിപ്പാൻ കൊള്ളുന്ന ഒന്നാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പാട്ടും ശ്ലോകവും ഇല്ലാത്ത നാടകങ്ങളിൽ അഭിരുചിയുള്ള രസികന്മാർക്കു് ഇതു പ്രത്യേകിച്ചും രസകരമായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വാചകരചനയിലും പദപ്രയോഗത്തിലും ഒല്ലഭം ചില സ്വാഭാവികത്വങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

2. ചവററുകൊട്ട.

(ഗ്രന്ഥകർത്താവ്. പുത്തേഴത്ത് രാമൻ മേനോൻ. ബി. ഏ; ബി. എൽ. രാമാനുജമുദ്രാലയം ക്ലിപ്തം; തൃശ്ശിവപേരൂർ. വില 8൩.)

ഗദ്യരചനയിലുള്ള സാരസ്യംകൊണ്ടും പദ്യനിർമ്മാണത്തിലുള്ള ലാളിത്യംകൊണ്ടും പ്രസംഗത്തിലുള്ള മാധുര്യംകൊണ്ടും മലയാളികൾക്കു സുപരിചിതനായിട്ടുള്ള ഒരാളാണ് ശ്രീമാൻ പുത്തേഴത്ത് രാമൻ മേനവനവർകൾ. അദ്ദേഹം കൈരളീദേവിക്ക് അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ലഘുപഹാരമാണ് ഈ “ചവററുകൊട്ട.” “ചവററുകൊട്ട”യിലുള്ള സാധനങ്ങൾ പഴഞ്ഞാലി, ചിരട്ടക്കയിൽ, കപ്പിച്ചിപ്പ്, കരിക്കട്ട, തീപ്പെട്ടിക്കോൽ, ചക്കമടൽ, കുറിച്ചൂല്, പപ്പ് എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയിൽ മൂന്നെണ്ണം “മാതൃഭൂമി”യുടെ വിശേഷാദർശങ്ങളിലും, “മൂന്നെണ്ണം “കൈരളി” മാസികയിലും, ഒന്നു “സരസ്”ന്റെ വാഷികലക്കത്തിലും “അവതരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ചവററുകൊട്ടയിലുള്ള സാമാന

ങ്ങളെ ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, അതിൽ വിലപിടിച്ചു വല്ല സാധനങ്ങളും പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതു് സ്വാഭാവികവും സാധാരണവും ആണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ ഈ ചവററുകൊട്ടയേയും ഒന്നു കൂലങ്കഷമായി പരിശോധിക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും. ഈ ചവററുകൊട്ടയുടെ “ഉള്ളടക്കം,” സമുപ്തം, പ്രസ്താവന, അവതരിക, ആമുഖം എന്നിവയേക്കൊണ്ടു സവിശേഷം അലംകൃതമായിട്ടുണ്ട്. ചവററുകൊട്ടയുടെ അകത്തും പുറത്തും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പ്രതിഭാവിശാസം പ്രകാശിച്ചു കാണാനുണ്ട്. ചവററുകൊട്ടയിലുള്ള വിശേഷവസ്തുക്കളെ ചവററുകൊട്ടയുടെ പുറംചട്ടയിൽ ചിത്രീകരിച്ചു പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ഒരു മനോധർമ്മവിലസിതമെന്നുതാണ്. രസകരമായ വിധത്തിൽ നേരം പോക്കിന്നു പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നതാണ് ഈ “ചവററുകൊട്ട.” എന്നാൽ ഈ കൊട്ടക്കുള്ള ഒരു വലിയ കോട്ടം അതിന്നു ഒരു “മുഖവുര”കൂടിചേർത്തു ഭൂഷണംചെയ്തിരിക്കുന്നതിനെത്തന്നെയാണ്.

Our Competition Page.

It is a great surprise to me that only five students sent in solutions of the simple 'number question' which was published in the last issue of the College Magazine. May it be that many students here have an aversion for 'Elementary Mathematics'? In that case, the type of question has to be changed and, as good luck would have it, I have received from Mr K. Vasudevan Nair, B. A., an 'old boy' of this college, an interesting and novel question of quite a different type for insertion on this page. I need hardly say how thankful I am to him and hope that other 'old boys' will follow suit.

K. R. Ramakrishnan (J. I.) is the prize-winner in the last competition. One of the solutions was wrong. The remaining three correct solutions are those of P. R. Sitaraman (S. I.), V. P. Subramanian (J. I.) and S. Subramanian (J. I.)

The number wanted is 69. $69^2=4761$ and $69^3=328509$ and hence the square and cube of 69 contain all the ten digits from 0 to 9 once and once only. If this is not simple, I do not know what is.

A. V. K. KRISHNA MENON.

"Cabinet" Competition.

(K. VASUDEVAN NAIR, B. A.)

A reformed constitution for India is now on the anvil. Within a year or two the Constitution Act would have come into existence. Whether we want it or not, we will have to accept it. Though the proposed Federal constitution is to be dyarchic at the centre, we shall, for the purposes of this competition, decide to have a full-fledged National Ministry.

Below is given a list of the Ministers of the first Indian National Cabinet. And another list of political leaders also is given hereunder. You are required to choose a *Speaker* for the first Federal Assembly and a Minister for each department which he would be able to control and guide satisfactorily, from the list of persons given.

Speaker of the Federal Assembly.

Prime Minister
Minister for Justice
Minister for Finance
Minister for Home Affairs
Minister for Foreign Affairs
Minister for Defence

Minister of Education
Minister for Industries and Commerce
Minister for Labour
Minister of Transport
Minister of Public Health
Minister for Public Works

List of Political Leaders.

Mahatma Gandhi
Rt. Hon'ble V. S. Sreenivasa Sastri
Sir Tej Bahadur Sapru
Pandit Jawaharlal Nehru
Pandit Madan Mohan Malaviya
Moulana Shaukat Ali
Mrs. Sarojini Naidu
Begum Sha Nawaz
Sir R. K. Shanmugam Chetty
M. R. Jayakar
Sardar Sardul Singh Cavasheer
Subhas Chandra Bose.

Dr. Moonje
Vallabhai Patel
Dr. M. A. Ansari
Sir M. Visweswarayya
M. A. Jinnah
A. Rangaswamy Aiyangar
N. M. Joshi
Sir Purushothamdas Thakurdas
Sir C. Sankaran Nair
Sir C. P. Ramaswamy Aiyar
Dr. Muthulakshmi Reddi
C. Rajagopalachariar

All you have to do is to write the names of the Speaker and Ministers you choose against the department to which he or she is selected.

The competition is open only to the present students of the College who purchase copies of this issue of the Magazine. The solution with the name of the competitor addressed to "*Cabinet Competition*" must reach the principal on or before the 1st of December 1933.

A prize will be awarded to the competitor who sends in an all-correct solution which agrees with the Competition Editor's solution lodged with the principal.

The decision of the Competition Editor on all matters relating to this competition is absolutely final. Mutilated answers will be disqualified.

Our Exchanges.

The receipt of the following magazines is acknowledged with thanks :—

Annamalai Nagar Miscellany, Chidambaram.
Health and Welfare, Saidapet.
Muslim Review, Lucknow.
The Barrovian, Isle of Man.
The Leader, Masulipatam.
The Hindu Theological High School Magazine, Madras.
The Government Brennen College Magazine, Tellicherry.
Indian Commerce, Madura.
The University Students' Union Magazine, Vizianagaram.
The Light of the East, Ranchi.
The Andhra Christian College Magazine, Guntur.
Buy Indian, Madras.
A Government College Miscellany, Mangalore.
St. John's College Magazine, Palamcottah.
St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly.
The Theosophical College Magazine, Madanappalle.
The National College Magazine, Trichinopoly.
The Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
Our Home Magazine, Madras.
St. Thomas' College Magazine, Trichur,
The Indian Educator, Madura.
The Ardra, Ceylon,
The Findlay College Magazine, Mannargudi.
Rays of Light, Trichinopoly.
The Popular Magazine, Trichinopoly.
The Modern Student, Calcutta.
Excelsior, Changanacherry.
Blue Mountain Magazine, The Nilgiris.
The Malabar Christian College Magazine, Calicut.
The Presidency College Magazine, Madras.
The Scholar, Palghat.
The Indian Ladies' Magazine, Madras.
The Elphinstonian, Bombay.
Queen Mary's College Magazine, Madras.
Swadeshi, Bombay.
St. Aloysius' College Magazine, Mangalore.
Scientific Indian, Calcutta.
The South Indian Teacher, Madras.
ഗുരനാഥൻ.
മഹിള.
പ്രബുദ്ധകേരളം.